

GROOVE

Nummer 3 • 2007 Sveriges största musiktidning

Shout Out Louds

The Horrors

Dimmu Borgir

Melvins

Air

Slagsmålsklubben Hamacas al Rio
Margaret Berger Ben Westbeech
Yelle José González Alarmrock
Mixtapes & Cellmates Familjen
Penny Century The Spacious Mind

Prenumeranter får
Unik CD
Kerim • Filip • Treanti • El Gordo • Blanche • Shallow Sense
Mike • The Spacious Mind

PRIMAL SCREAM^(UK)
LILY ALLEN^(UK) THE HIVES^(S)
LALEH^(S) THE HELLACOPTERS^(S)
MONEYBROTHER^(S) THE ARK^(S)
LADY SOVEREIGN^(UK)
TIMO RÄISÄNEN^(S) MIKA^(UK)
EAGLES OF DEATH METAL^(US)
SÄKERT!^(S) SALEM AL FAKIR^(S)
JULIETTE AND THE LICKS^(US)
COCOROSIE^(FR/US) THE GO! TEAM^(UK)
MALAJUBE^(CAN) THE BESNARD LAKES^(CAN)
NEW YOUNG PONY CLUB^(UK) SPOON^(US)

FLER ARTISTER TILLKOMMER

SLOTTSSKOGEN, GÖTEBORG
10-11 AUGUSTI

—GÖTEBORG 10-11 AUG 2007—

DIMMU BORGIR

In Sorte Diaboli

WWW.NUCLEARBLAST.DE/IN-SORTE-DIABOLI

LIMITED DELUXE DIGIPAK
(INCL. DVD, 32 PAGES BOOKLET
INCL. MIRROR + BONUS TRACK + MEDIA PLAYER)
OR JEWEL CASE CD AVAILABLE!

LTD. LP + BONUS 7" AVAILABLE
AT THE NUCLEAR BLAST MAILORDER:
WWW.NUCLEARBLAST.DE

THE DOWNLOAD SINGLE "THE SERPENTINE OFFERING" OUT NOW!
CHECK: WWW.NUCLEARBLAST-MUSICSHOP.DE

IN STORES **26.04.**

WIN A MEET'N'GREET
WITH DIMMU BORGIR

AT THE 20 YEARS NUCLEAR BLAST FESTIVAL!
CHECK WWW.NUCLEARBLAST.DE/EVENTS/MEET-DIMMU-BORGIR

OUT: **19.04.**

After Forever

"THIS IS THE SOUND OF A BAND
ABOUT TO SET THE WORLD ON FIRE!"

BRUCE TURNBULL - POWER PLAY

LIMITED EDITION DIGIPACK INCL. BONUS TRACK AND MEDIA PLAYER AVAILABLE!

"ENERGIZE ME" THE AMAZING DOWNLOAD SINGLE! OUT NOW!

IN STORES **03.05.**

Blind Guardian

Another Stranger Me

FIVE TRACK EP, AVAILABLE FOR
THE PRICE OF A SINGLE!

"ANOTHER STRANGER ME", TAKEN
FROM THE AMAZING STUDIO ALBUM
"A TWIST IN THE MYTH".

LIMITED EDITION DIGIPAK INCL. RARE
AND UNRELEASED TRACKS + VIDEO CLIP!
ALSO AVAILABLE: 12" PICTURE MLP!

SWITZERLAND'S
HARD ROCK GIANTS ARE BACK!

GOTTHARD

domino effect

LTD. EDITION
DIGIPAK INCL.
BONUS TRACK AVAILABLE!

IN STORES **26.04.**

THE DOWNLOAD SINGLE
OF THE IMPATIENTLY AWAITED NEW STUDIO ALBUM „UNIA“!

PAID IN FULL

OUT: 25.04.2007

WATCH
OUT:

SONIC SYNDICATE
Only Inhuman
CD IN O-CARD
INCL. BONUS TRACK
IN STORES
17.05.2007

SONATA ARCTICA
Unia
LTD. DIGIPAK
INCL. BONUS TRACK
IN STORES
24.05.2007

20 YEARS NUCLEAR BLAST
Into The Light
2CD - 20 SONGS!
IN STORES: 31.05.2007

20 YEARS
NUCLEAR BLAST

PRE-LISTENING, MERCHANDISE AND MORE:
WWW.NUCLEARBLAST.DE

CHECK OUT!

OUR NEW NUCLEAR BLAST MAGAZINE
More than 5000 CDs, Vinyl, T-Shirts, Longsleeves, Posters, DVDs... Or order free at:
Nuclear Blast - Deschtrasse 40 - D-73072 Donzdorf - Germany
Tel. 07162-928026 - Fax 07162-24554 - email mailorder@nuclearblast.de

7 Kanzeon

7 Tre frågor till José González

7 Stulen musikkarriär

8 Dimmu Borgir

8 Vilse i Södern

9 Hamacas al Rio

10 Ben Westbeech

10 Slagsmålsklubben

12 Blågult guld

Alarmrock

Familjen

Mixtapes & Cellmates

Penny Century

The Spacious Mind

15 Melvins

15 Yelle

16 The Horrors

18 Air

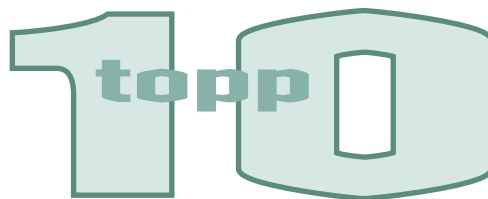
20 Shout Out Louds

23 Recensioner

Skivor

Egenproducerat

31 Groove CD 3 • 2007

enligt Nina Einarsson, ne@groove.se.

1. **Jamie T** (artist)
Han må se ut som en Billy Elliot som nyss blivit könsmogen, men är definitivt en av de coolaste nykomlingarna 2007.
2. **Fujiya & Miyagi** – *Collarbone* (låt)
Så förbannat funkig att det är ett under om någon kan lyssna på den och förbli stillastående.
3. **Justin Timberlake** – *Lovestoned* (låt)
Ja, alla älskar Justin och vi ser honom vart vi än vänder oss. Men denna låt är faktiskt något av den bästa partystarten någonsin.
4. **The Little Ones** – *Sing Song* (EP)
Sex solskenslåtar som är ett perfekt soundtrack till våren 2007.
5. **Detektivbyrå** (artist)
Underbart vacker magi i sann Amelie från Montmartre-anda. Missa inte deras festivalspelningar i sommar!
6. **PoP!** – *PoP! Goes My Heart* (låt)
Jag vet att man inte bör tala högt om att digga något som har med Hugh Grant att göra, men herregud vad hans fiktiva 80-talsband från *Music & Lyrics* äger! Kolla på youtube och ni kommer förstå vad jag menar. Om de ändå fanns på riktigt...
7. **The Beatles** – *Here Comes the Sun/The Inner Light* (låt)
Visst är Beatles remixalbum *Love* från 2006, men just denna underbara låtversion är det enda du behöver en grådaskig måndag, vilket är som helst.
8. **Tokyo Police Club** (artist)
Ett befriande knäppt och röjigt band som skriver låtar om hur robotar kommer att ta över världen.
9. **Salem al Fakir** (artist)
Faktum är att jag är dödligt kär i Salem al Fakir. Att han alltid ser så där förvånat rufsglad är en anledning, *Good Song* en annan. Men mest bara för att han gör en så löjligt lycklig.
10. **The Horrors** – *Count in Fives* (låt)
Jag både äcklas och fascineras av The Horrors med sina myggjagare, svarta fluffhår, kajal och überseriösa emoposerande. Kanske för att de på något plan helt enkelt rockar.

Släpp ut musiken!

När skivbolag börjar lägga ner försöken att krascha kundernas datorer och vill bli kompisar igen – ja, då vet man att det är vår! Och musiken behöver vara fri. Den vill ut genom fönster och balkongdörrar och svepas med av den bitande vårvinden. Den vill hitta nya lyssnare vare sig det rör sig om technon som fortlantade sig i vårt hyreshus igår kväll eller mina mp3:or som numera bara förfogar över en fungerande hörlur på min Walkman-telefon. Det gungar och svänger i alla fall nu när sommaren med alla sina festivaler snart är här. Musik passar extremt bra utomhus.

Man kan också diskutera musik. På vår hemsida exempelvis. Där finns numera kommentarsfunktion efter varje text. Alltså en chans att hylla eller diss våra skribenters åsikter. Ta den chansen nu när groove.se äntligen tagit steget in i 2000-talet. Vi kommer att fylla på med alla gamla recensioner

och artiklar också, så du kan läsa artiklar tolv år bakåt i tiden. Vi har nog intervjuat alla intressanta svenska artister under denna period, så det är bara att söka. Grooves täckning av ny svensk musik är liksom poängen med tidningen.

Men jag måste nämna att jag redan ser fram emot Groove #4. Utöver allt svenskt är jag sugen att läsa om en tjej från Kina och ett tjejmetalband från Egypten – dessutom har vi träffat White Stripes i Nashville. Deras platta kan bara inte bli dålig! Intalar jag mig själv. Free your mind and your ass will follow!

Gary Landström, gary@groove.se

Omslag:
Mattias
Elgemark

Groove är en oberoende musiktidning som ges ut av Musiktidning i Göteborg AB.

Groove
Box 112 91
404 26 Göteborg

www.groove.se
myspace.com/magazinegroove
Telefon 031-833 855
Elpost info@groove.se
Plusgiro 18 49 12-4

Chefredaktör & ansvarig utgivare
Gary Landström, gary@groove.se

Layout
Henrik Strömberg, hs@groove.se

Annonser & Groove-CD
Per Lundberg G.B.,
per@groove.se, 0735-43 59 66

Groovearbetare
Therese Ahlberg
Mats Almegård
Dan Andersson
Mikael Barani
Roger Bengtsson
Ruben Brundell
Mathilda Dahlgren
Nina Einarsson
Jonas Elgemark
Mattias Elgemark
Fredrik Eriksson
Torbjörn Hallgren
Camilla M Hansson
Linda Hansson
Annica Henriksson
Erik Hjortek
Andreas Häggström
Sara Jansson
Alessandra Johansson Cavallera
Robert Lagerström
Marie Lindström
Klara Lee Lundberg
Johan Lothsson
Isac Nordgren
Emma Rastbäck
Thomas Rödin
Martin Röshammar
Magnus Sjöberg
Mathias Skeppstedt
Petra Sundh
Sara Thorstensson
Christian Thunarf

Praktikant
Lisa Andersson

För icke beställt material ansvaras ej.
Citera oss gärna, men ange då källa.

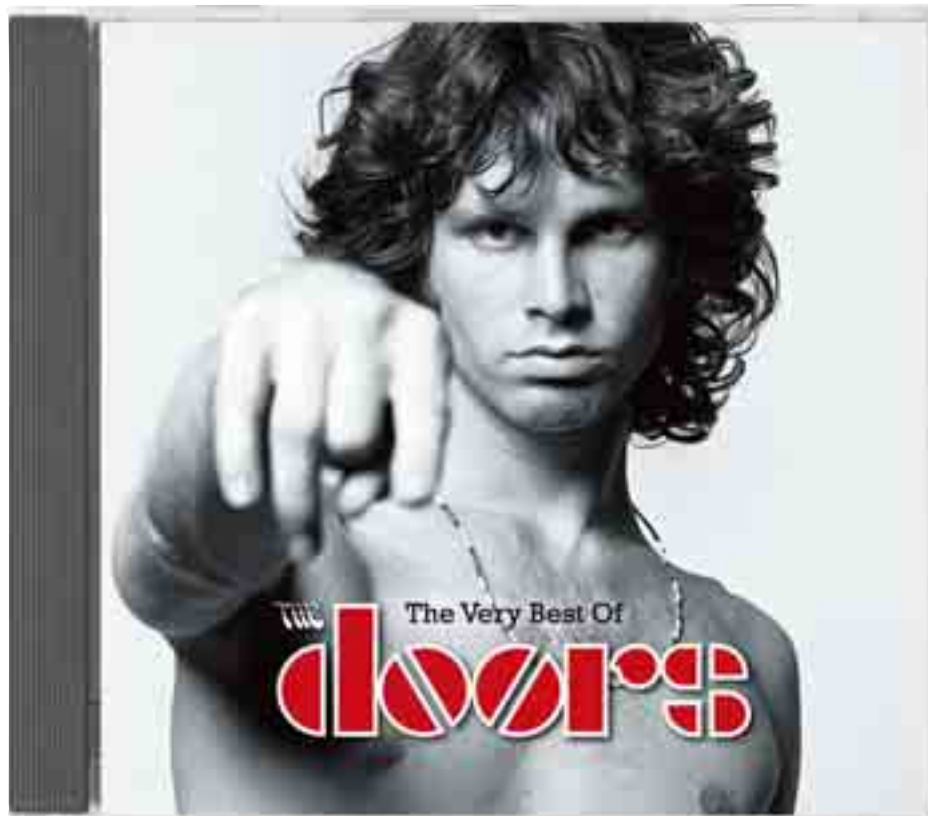
Tryck Elanders
ISSN 1401-7091

Groove görs i samarbete med:

www.MEGASTORE.SE
EN STOR BUTIK PÅ NÄTET

CMM GROUP

Just nu på Åhléns!
Välkommen in.

The Very Best Of The Doors 189:-
2007 är det 40-års jubileum för The Doors – ett av världens största rockband!

The Doors
149:-

The Doors
Strange Days
149:-

PS. Du kan även ladda din mobiltelefon från 100:-

Le Minus

Le Minus efterlängstade debutalbum "Generation Damskötts". De blander punkig energi med nerviga anordningar och desperata texter på svenska. Släpps 25 April.

Äkta Kärlek

Nu är äntligen deras debutalbum här. "Ja tack Lätt" är en skön hybrid av hiphop, electro, dancehallbeats. Ett av årets mer intressanta skivdebuter.

The Mary Onettes

The Mary Onettes får oss att tänka på ett modernt 4-be band i enastående en tidig The Jaws och Mary Chain på en gång. Släp av 2007 års största album! Släpps 25 april.

Familjen

Helt underbar albumdebut från Familjen. Hyllad i media! Aldrig har popmusik levererat med lika mycket verklighetsförankring som bouncande elektronisk och det på bredaste göteborgsdialekt. Vi vågar påstå att ingen gör detta idag.

ISH

ISH är Sophie Bäckström som tillsammans med rap-artisten CH ger oss morgondagens musik. Slutligt är 4 låtar som hört kan beskrivas som elektronisk hiphop med svensk text. Detta måste du bara höra till. 2 april 25 April.

Billie The Vision...

Nu finns äntligen Billie the Vision and the Dancers tredje album "Where the Ocean Meets My Hand" ute i handeln. Enligt bandet så fanns det två ansatser, att inte skriva mer om Pablo och att göra en sämre skiva än de två tidigare. Man lyckades inte med något av det.

Infected Mushroom

Världens största tranceakt släpper ett helt album fyllt av den mestadels bästa dansanta trancen som gjorts IM så oerhört stannande & populära i just Sverige. Det "Reincarnations" blir det senaste på alla dansgolv i sommar när det ingu inte! om.

Dinosaur Jr.

Nytt album från detta legendartiska band. "Beyond" är titeln och det är precis så bra man bara hade vågat drömma om. En skiva som kommer toppa många års-bästa listor anno 2007.

LAST DAYS OF APRIL LOGH

Två av Sveriges absolut bästa band är aktuella med nya album på Bad Taste Records. Alla deras tidigare titlar finns i bra skivbutiker till specialpris under hela April månad.

border music // www.border.se

Ny idol från Norge

Margaret Berger är Norges Darin; en ung *Idol*-tvåa som säljer mängder av skivor. Men där slutar likheterna.

– Rent musikaliskt var det ett steg tillbaka. Innan *Idol* var jag mer inne på rock-musik, lite Alanis Morissette. Nu har jag gått tillbaka till pop som jag gillade när jag var 13-14.

Albumet *Pretty Scary Silver Fairy* blev framgångsrik i Norge under fjolåret. Singeln *Samantha* var 2006 års mest spelade låt i norsk radio. Nu har turen kommit till Sverige att ta del av Margarets electrodisco, något hon ser mycket fram emot.

– Det känns väldigt bra, speciellt att släppas i Sverige. Det är inte så många norska artister som släpps här, så det är roligt. Jag är starkt personligt involverad i den här skivan, jag har skrivit, varit med och producerat – det är väldigt mycket min skiva.

Första skivan, *Chameleon*, kom redan 2004, strax efter den nesliga *Idol*-finalen. Då fanns det inte tid för Margaret att vara fullt så involverad i produktionen som hon skulle önskat, det var viktigare att smida medan järnet var varmt. Sedan dess har hon också lämnat ön Hitra utanför Trondheim för Oslo och för att satsa på sin karriär.

– Jag skrev mycket till *Chameleon*, men till *Pretty Scary Silver Fairy* har jag skrivit ännu mer. Skillnaden är att den nya skivan har mer humor och är hårdare.

Margaret pratar mycket och gärna om sin musik, främst om produktionen och lanseringen, men när jag frågar hur

hon själv skulle välja att beskriva den blir hon för ett ögonblick tyst.

– Det är så svårt att placera den i en genre. Jag brukar säga att det är en go och fin melodi, med en edgy produktion.

De 80-talsinflenser som genomsyrar Margaret Bergers musik får något av en förklaring i vad hon själv lyssnar på när hon har en sekund över.

– Det blir mycket svenskt, som Lo-Fi Fnk till exempel. Men också Sheryl Crow, Depeche Mode, Blondie, Garbage.

Det är inte bara musiken som gett Margaret stort utrymme i de norska

medierna, utan hennes klädintresse och ständiga stilbyten har även de rönt uppmärksamhet. När hon gjorde sitt första offentliga Sverigebesök i början av mars var det för att spela på Cosmopolitan Beauty Awards i Stockholm, en kombination av dessa stora intressen.

– Jag är helt naturligt intresserad, jag gillar mode, men jag tar det för vad det är. Det är kul med kläder, men det är inte så allvarligt. För mig är det musiken som är det viktiga, mode kommer i andra hand.

Emma Rastbäck

frågor till

JOSÉ GONZÁLEZ

Vad gör du i studion?

– Jag jobbar med låtarna. Vi räknar med att allt ska vara färdiginspelat i slutet av april. Då åker jag till USA en sväng för några spelningar. Sen när jag kommer ska det mixas.

Hur känns det den här gången?

– Det har varit omtumlande minst sagt. Jag har haft en knut i magen som gnagt som jag ignorerat. Det har inte varit lätt att sätta igång själva processen. Man har tänkt kanske för mycket. Sen har jag turnerat mycket också. Jag kan inte skriva låtar på resande fot. Nya skivan kommer att vara lite enklare än förut. Förr gjorde jag kanske mer på känsla och låtarna blev lite väl linjära. Dom hade varken vers eller refräng. Nu är det mer så. Det är jag, gitarren och känsla plus lite percussion som ska vara med.

Gör du någon cover den här gången?

– Ja, en låt som jag kört live som funkars alldeles utmärkt. Publiken har tyckt den varit bra också. *Teardrop* av Massive Attack. Jag vill inte göra fler än en. Vill inte bli en cover-José.

Varför blev det klassisk gitarr för din del?

– Slumpen. Efter jag lärt mig spela "vanligt" så ville jag lära mig spela jazzgitarr. Jag frågade min lärare om han kunde lära mig. Det kunde han inte men han kunde spela klassisk så då fick det bli det. Jag spelar fortfarande klassisk gitarr. Ett stycke jag fortfarande kommer ihåg är *Bach preludium nr 1 från Cello svit 4*. Den är perfekt som uppvärmning innan spelningar.

Per Lundberg GB

STULEN MUSIKKARRIÄR

Det finns två personer från min barndom som har bidragit till varför jag inte är en välbetald musiker som turnerar land och rike runt. I fyran hade jag en musiklärarinna som hette Sanna. Sanna hade stort lockigt hår, en förkärlek för silvriga armbänd och lager av volangkjolar. Det bästa Sanna visste var att dra långa utläggningar om musikern som gjort låten innan vi sjöng den. Tror mig minnas att hon kallade det för musikkultur. Vi fick inte sjunga oskyldiga fina visor utan sjöng "riktig" musik som Sanna själv lyssnade på. Ofta var hennes historier kopplade till artistens död, för de riktigt bra musikerna levde inte längre.

Snacka om att mamma blev chockad när jag kom hem tio år gammal och bad mamma att aldrig röka braj för då kunde hon ju dö i cancer precis som Bob Marley

gjort. Jag visste inte ens vad braj var och mamma stod där med sin cigg i handen och tittade lite undrande på mig. Senare fick vi lära oss att Jimi Hendrix dött av sin egen spya i sömnen.

Till skillnad från många av mina jämnåriga kompisar visste jag i tidig ålder vad reggae var för något, varför man inte skulle röka braj hela livet och vilka arenor Jimi Hendrix spelat på. Men musiker var det sista jag ville bli – då dog man ju.

Den andra kvinnan hette Elisabeth och har gjort sig skyldig till att förstöra mitt musikaliska självförtroende i tidig ålder. Elisabeth tog vid där Sanna inte hunnit klampa in än. Elisabeth var blockflöjtslärarinna och hade ett örhänge med slickepinne i ena örat som skakade när hon marscherade fram i korridoren på skolan. "Idag ska vi

spela g-moll" sa hon och öppnade dörren till den dammiga grå trista lokalen med dålig luft. Och så fick vi värma upp genom att göra pti pti pti, pta pta pta-ljud, och Elisabeth spottade när hon pta:ade.

Värsta blockflöjtsminnet var när blockflöjtsinstitutet anordnade en musikdag på stan och alla blockflöjtare skulle gå genom hela Malmö för att visa upp sig. I åldern tolv var detta väldigt känsligt och det sista man ville göra en lördag. Pinsamt tror jag nog att jag kallade det.

Nåväl, jag kanske inte hade slagit igenom ändå. Men mina första erfarenheter av musik hade gärna fått vara mindre traumatiska. Jag kan ju faktiskt fortfarande inte sjunga eller spela något instrument. Däremot har jag en musikalisk kusin som är 16 år och fortfarande spelar saxofon. Han är

stencilcool! Men han vet tyvärr inte om det än för i hans ålder anses det vara nördigt med instrument.

Till något helt annat. Jag fick en fråga om namnet på min blogg. Är det inte lite väl kaxigt att kalla sig själv för vackra Tess, frågade killen. Men sanningen är den att bloggen egentligen skulle heta petitess, ni vet en sän där liten grej som inte betyder något. Men det var inte tillgängligt så då blev det prettytess istället.

Therese Ahlberg, www.prettytess.blogg.se

Gamla idoler från Norge

Dimmu Borgirs nya platta är bandets allra första konceptalbum. Men i praktiken innebär det ingenting. – Live ska vi bara spela några få låtar från skivan, säger sångaren Shagrath.

Under senhösten förra året spelade Dimmu Borgir in *In Sorte Diaboli* i Studio Fredman. En tid i bandets liv som inte var lika underhållande som vid förra inspelningen tre år tidigare. Studio Fredman ligger numer i Hyssna i Marks kommun, och Shagrath är mindre imponerad av Marks nöjesutbud.

– Där kan man kaka eller spela musik. Det var det enda vi gjorde, och det var därför vi bara använde fem veckor för att spela in plattan. Under förra plattan *Death Cult Armageddon* tog vi på oss tre månader.

– När studion låg i centrala Göteborg jobbade vi 8–16, sen gick vi ut och söp eller gick på strippklubb.

Förutom kortare studiotid är det en del andra nyheter kring *In Sorte Diaboli*. Dimmu Borgir har gjort sin första konceptplatta. Musik och texter är fortfarande skapta från skilda håll, men texterna hänger ihop.

– Den här skivan har varit mer spontan. Vi repade in den på knappa sex månader innan vi gick in i studion, och det förde med sig att vi var ganska oförberedda. Mycket jobb fick ske på plats i studion.

En av nackdelarna med det var att Shagrath inte visste vilka texter han skulle ha till vilka låtar. Det bidrog också till

spontaniteten. Musik och platta formades i studion.

Dessutom slopade norrmännen Pragorkestern helt och hållet den här gången. Det blev billigare, men innebar också mer jobb. Keyboardisten Mustis satt under tre svettiga studioveckor i ett rum för sig själv och programmerade.

Faktum är dock att hans jobb på nya plattan är i paritet med hur orkestern låter på *Death Cult Armageddon*.

– Även om texterna på *In Sorte Diaboli* hänger ihop ska vi bara spela några få låtar från skivan live. Inte alla. Nån gång i framtiden kanske, men det är inget som är planerat. **Apropå framtiden. Kan ni bli större än ni är idag?**

– Svårt att säga. Vi har kommit väldigt långt och arbetat i femton år. Vi har gjort det mesta man kan göra men kan det bli större? When you've reached the top there is only way, and that's down. Vi kanske kan ta det längre om vi gör grejer vi inte gjort förr – som att spela med en orkester?

Vid sidan av Dimmu Borgir har Shagrath skapat rock'n'roll-bandet Chrome Division och gett ut albumet *Doomsday'n Roll*. Stökig rock'n'roll råkar också vara den musikgenre som Shagrath hellre lyssnar till än Dimmu Borgirs konkurrenters extremmetall.

Vilka låtar föredrar du från dina två senaste släpp?

– Med Chrome Division skulle jag säga *Hate*. Och senaste nu med Dimmu Borgir, kanske *Sacreligious Scorn*? Men det är svårt, jävligt svårt.

Vi tar en ännu svårare fråga. Ni har spelat i femton år. Berätta en ytterst underlig sak som har hänt under den tiden.

– Öhh... det är så mycket.

Ta vad som dyker upp spontant.

– Vi spelade live i Österrike en gång, och en efter en av oss lämnade scenen. Vi var ostämnda och hade inget crew med oss. Det lät fruktansvärt och var ganska pinsamt. Det var underligt, kan man säga.

Torbjörn Hallgren

VILSE I SÖDERN

Det är nästan så att man tröttnar. Visst, solen skiner och maten är mer än perfekt, ölen likaså, men efter ett tag blir det bara för mycket. Man sitter där, den enda utan cowboyhatt och sippar på sin iskalla och ser ännu en version av *I've Been Everywhere* eller *Ring of Fire* slaktas av en ung kille i tajta jeans, bred jävla hatt och gitarren lite för högt upp för att riktigt se cool ut.

Jag befinner mig i Nashville och även att det är en ganska stor stad, med svenska mått mätt, så är det otroligt dött här. I downtown finns det kanske fem höga hus varav jag bor i det högsta (26 våningar, inte mycket jämfört med de 60-70 som de flesta i New York och Chicago kan skryta med) och inte ett dugg mer.

Jag går varv efter varv och hittar inte en enda affär; ingen mataffär, ingen bokhandel, inga kläder, ingen McDonald's – ingenting. På mornarna är trottoarerna täckta av ute-

liggare och jag får kliva över en del för att ta mig fram till nåt ställe som serverar frukost.

Downtown är helt och hållet upptaget av hotell och kyrkor. Bara på min gata lyckas jag räkna till sex stycken på två kvarter. Men Nashville vore ju inte Nashville om det inte fanns nåt alls, och det gör det ju naturligtvis – på Broadway. Broadway är kanske 500 meter lång och där ligger countrybarer vägg i vägg med affärer som säljer cowboyhattar med countrybarer och affärer som säljer cowboyhattar och cowboystövlar. Och det är givetvis här det gäller.

Det är Broadway som numera är Nashville, det är här man kan upptäcka nästa countrystjärna och så fort solen är på väg ner är gatan full. Det är trångt, högljutt och det luktar helt underbart, för nästan varanda ställe serverar BBQ som man kunde döda för. Och det är på ett av dessa ställen jag sitter när jag bara får nog.

Jag tror det finns en gräns för hur mycket country en man kan ta, men jag kan ha fel, Nashville är väl egentligen beviset på det. Men när jag ser min tionde artist spela i stort samma set vill jag bara därifrån, jag vill ha nån som tar i, en distpedal eller kanske till och med en orgel, vad som helst som bryter trenden, men det är omöjligt, och tur är väl egentligen det.

För det är ju därför folk åker hit, för att de var att här står tiden stilla, de vet att i Nashville spelar de allt, både country *and* western och man vet att kvaliteten här är hög, eller i alla fall ska den vara det. För efter ett tag blir jag osäker. Jag sitter på kanske fjärde baren för kvällen och jag börjar undra om artister jag ivrigt applåderar egentligen är bra. Hade jag gillat det lika mycket i New York, Minneapolis, Saffle eller Ulan Bator? Eller är det helt enkelt så att stämningen här i Nashville; lukten, maten, den iskalla

ölen och de otroligt vänliga människor gör så allting som presenteras på en scen här verkar vara bra? Kan det vara så?

Jag går alltså därifrån, jag säger mig vara trött på country och drar till stans enda rockklubb, och när jag väl kommer in och känner hur lycklig jag borde vara, hur skönt det borde vara med ren rak, ärlig rock, vill jag bara därifrån. Det känns så fruktansvärt fel och oärligt med rock i den här stan. Tio minuter senare är jag tillbaka på Broadway och hör en fet snubbe slakta *Jolene* och jag älskar det.

Mathias Skeppstedt, mas@groove.se

HAMACAS AL RIO

Hängmattor vid floden

Hamacas al Rio står för total exotism för oss nordbor. Bandet kommer från Argentina och sången är inspirerad av opera.

För de allra flesta svenskar är argentinsk musik lika med tango. De som är lite mer insatta vet att Argentina också är ett land fullt av rockhjältar och dekadenta, utlevande singer/songwriters; Charly Garcia, Luis Alberto Spinetta, Fito Paez och Andres Calamaro för att nämna några. Men för er som såg SVT-serien *This is Our Music* förra året där en av de porträtterade var den begåvade multiartisten Juana Molina har möjligtvis bilden av argentinskt musikaliv nyanserats en aning.

Hamacas al Rio (som betyder Hängmattor vid floden) är en begåvad popgrupp från Buenos Aires och musiken de spelar kan beskrivas som originell men elegant gitarrbaserad pop med en komplex ljudbild full av klockor, syntar, piano, stråkar, tvärflojt, sitar och tamburin. Men det som främst präglar det säregna soundet är sångerskan, tillika bandleadaren, Laura Ciuffos höga, känsliga röst med tydliga operainfluenser och de introverta, mycket personliga texterna.

Förutom Laura som även spelar akustisk gitarr består Hamacas al Rio av Fernando Bellver (piano, synt), Diego Leguizamón (kör, gitarr), Patricio Feely (bas), Pablo González (trummor) och Javier Picerno (elgitarr).

Gruppen har släppt två skivor; det självbetitlade debutalbumet från 2004 och förra årets *Mitad de Junio* men har också medverkat på ett antal samlingsskivor.

Året var 2002 och jag hade precis brutit med mitt livs stora kärlek, berättar Laura om bandets början. Jag hamnade i ett kristillstånd med panikångestattacker, ångest och vågade knappt gå utanför dörren.

Jag bestämde mig för resa till min bror som är operasångare i Milano.

Där stannade hon i sex månader och när hon kom hem mädde hon bättre och började skriva låtar, som terapi.

– Jag var jätteblyg men vågade till sist spela upp dom för en kompis som är musiker. Vi började göra låtar ihop och fick en spelning på en bar efter bara tre veckor – jag var livrädd!

Hon hade dessutom lärt känna Diego på sitt yogacenter där hon ledde en mantrakör. Hon gillade hans röst och frågade om han ville köra med dem och han var på. De spelade med den sättningen ända fram till inspelningen av första skivan, som spelades in med inbjudna gästmusiker. De flesta blev fasta bandmedlemmar och först då formades gruppen som den ser ut idag.

De båda albumen skiljer sig avsevärt från varandra. Den första skivan är nästan uteslutande Luras med ett genomarbetat, studioprocesserat, experimentellt sound med täta melodier, sorgsna texter och yogavibbar.

Den andra är inspelad live med en rå, mer rockig känsla och mognare språk.

Luras röst förblir dock alltid lika magisk, hon låter som en klassiskt skolad sångerska som hoppat av operakarriären och börjat spela gura och lyssna på PJ Harvey. Hamacas al Rios framkallar skimrande foton av dina bästa naturupplevelser, svärtade av förlorad kärlek och desperation.

Pop från Rio de la Plata blir inte bättre än så här.

Klara Lee Lundberg

SIESTA!

MARKAN HÄSLEHOLM 25-26 MAJ 2007

ED HARCOURT[UK] / PEPS BLODSBAND
SAHARA HOTNIGHTS / MELODY CLUB
SALEM AL FAKIR / LAAKSO / TINGSEK
THE CONCRETES / SHOUT OUT LOUDS
THE PLAN / SLAGSMÅLSKLUBBEN
KRISTOFER ÅSTRÖM / PROMOE
SVENSKA AKADEMIEN / MUSTASCH

FAMILJEN / BLACK BELT / MISS LI / JUVELEN
NIKOLA SARCEVIC / NEVERSTORE / ASHA ALI
MOLOTOV JIVE / CONSEQUENCES / ANIMAL FIVE
THE PAPER FACES / DETEKTIVBYRÅN / LAMONT
THE ROCKETS / PEN EXPERS / MOONBABIES
NAVID MODIRI & GUDARNA / PORN & GRAFIK
THUNDER EXPRESS / FLER BAND TILLKOMMER...

ETT ARRANGEMANG AV KULTURFÖRENINGEN MARKAN
CAMPING / MAT & ÖL / EVENTS / FÖRSÄLJARE / SNOOZE
EVIL WOMAN BODYPIERCING / ANNAT SMÅTT & GOTT

2 DAGAR FÖRKÖP: 445:- PÅ PLATS: 495:-
1 DAG FÖRKÖP: 345:- PÅ PLATS: 395:-

(VID FÖRKÖP TILLKOMMER FÖRKÖPSAVGIFT)
INFO + FÖRKÖP: INFO@MARKAN.SE
WWW.MARKAN.SE

BEN WESTBEECH

Ben Westbeechs debutplatta *Welcome to the Best Years of Your Life* är ganska svår att gen-rebestämma. Och det är meningen.

– Jag hatar när folk säger, ”du är ju sådan där” eller ”din musik är sådan”. Jag är jag, säg inte åt mig vad jag ska vara. Jag kanske är lite rebellisk av mig, men jag tycker att jag har lyckats om folk inte riktigt kan placera min musik.

Ben Westbeech fick tidigt influenser från olika musikaliska håll. Han började DJ:a när

han var tolv år gammal. Samtidigt gick han i en klassisk musikskola och spelade cello och piano. Så på dagarna sjöng och spelade han i olika körer och orkestrar, och på kvällarna lärde han sig mixa dansmusik och hiphop. – Jag såg någon som scratchade och tänkte, det där vill jag göra. Så jag köpte lite utrustning, försökte lära mig och bestämde mig för att bli DJ. Det var en konstig tid, det var två helt olika världar. Men jag gillade båda.

Han tror att den tiden formade honom och hans kärlek till musiken. Och kanske att det är på grund av den som han vågar kombinera olika stilar. Skivan är en blandning av allt möjligt, det är drum'n'bass, hiphop, house, jazz, soul, pop. Soundet är eget och annorlunda.

– Jag tänker inte på vad för slags musik jag gör, jag går bara in i studion och det som händer, det händer. Jag gör musik som jag själv gillar att lyssna på och jag antar att jag gillar ganska många olika stilar.

Ben Westbeech är från staden Bristol som blivit känd för att mycket ”ny” musik kommit därifrån. Han tror att det beror på att de inte är så trendkänsliga där, som exempelvis många i London är. De gör mer sin egen grej därnere och tittar inte så mycket på vad som händer runt omkring.

Själv har han jobbat som DJ och producent i flera år nu. Den klassiska musiken har han lämnat, även om han funderar på att gå med i en kör. Men just nu har han inte någon tid över. Efter att ha blivit ”upptäckt” av Radio Ones DJ-legend Gilles Petersson och signad till dennes nya skivbolag Brownswood Records, har han haft fullt upp.

Vi sitter på Berns i Stockholm där han kvällen innan haft en akustisk spelning. Han påpekar gång på gång att både Berns och Stockholm är så vackert och att han längtar till sommaren när han kommer tillbaka. Han ser fram emot att få resa mer men hoppas inte att hans liv kommer att förändras speciellt mycket i övrigt, som artist. Ben vill bara fortsätta göra det han gör. Och hans framgångsrecept är enkelt.

– Jag gör musik för mig själv, musik som jag blir glad av. Och om den gör någon annan glad, så är det jättekul, det blir liksom en bonus.

Sara Thorstensson

SLAGSMÅLSKLUBBEN

Onaivt

Bandet kommer döda den som hädanefter småskrattande hänvisar alltihop till plogig tv-spelsmusik. Så lyder varningen på Slagsmålsklubbens hemsida.

Även om hotet troligtvis är ganska tomt så kan man förstå killarnas frustration. De har fått bära etiketten tv-spelsmusik länge, en snäv och begränsande beskrivning de inte vill ha. Jag vågar åtminstone konstatera att de är sex killar som spelar på syntar och gör elektronisk musik.

– Vi har alltid fått höra att vi låter som tv-spel. Så nu tar vi ett steg bort från det, mot danshallen. Men det är fortfarande väldigt poppigt, säger Joni.

– Men inte lika naivt och bitpopigt, tillägger Hannes.

Men trots att bandet känner sig lite missförstådda ibland så verkar publiken ändå ha koll, för deras konserter brukar locka mycket folk. Men det har hänt dem fler än en gång att konsertarrangörerna inte har en blekaste aning om vad de bokat för band eller vad de spelar för musik.

– Oftast så har de ingen koll på vilka vi är, tror de att vi bara är något random

band och så blir dom överraskade när allt folk dyker upp, berättar Joni.

Boss for Leader blir bandets tredje fullängdare. På omslaget blickar den mystiska figuren Harland B Oswald ut. ”Boss” är dock inte en ny medlem i Slagsmålsklubben. Kanske snarare bandets privata presidentkandidat.

– Det kom som en idé att det skulle se ut som en kampanj som presidenter och diktatorer haft genom åren. Då tänkte vi att vi skulle ha vår egen kampanj och då hittade vi på en presidentliknande figur. Det är ingen politisk mening med det förutom att folk ska fundera över vem Harland är, berättar Joni.

Slagsmålsklubben startade år 2002 i Norrköping men sedan dess har de hunnits spridas till olika delar av Sverige och världen. Joni och Hannes bor i Malmö, Kim och Frej är kvar i Berlin där bandet bodde under en tid, Björn och Beebop är tillbaka i Norrköping.

Hur går det att hålla ihop bandet när ni är så utspridda?

– Det går väl så där ibland, men det är inga större problem, säger Hannes.

– Vi har nästan alltid bott långt ifrån varandra. Förutom i början när vi bodde i Norrköping. Men vi lyckas ändå träffas en gång i månaden, berättar Joni.

Skivan gjordes också på flera ställen, men främst i en stuga i Ronneby där de också bodde under inspelningstiden.

– Tanken med Ronneby var att vi skulle vara så mycket som möjligt tillsammans, berättar Joni.

Inspegnen gick ganska harmoniskt till. Killarna har bott trångt förut och lärt sig några trix. I stugans begränsade utrymme hade de alla med sig sina datorer. På det viset kunde de gömma sig bakom sina dataskärmar och vara för sig själva när det behövdes och undvika att gå varandra på nerverna allt för mycket.

Lisa Andersson

UTVALDA BAND:

Blanche

"Vi gillar det mörka, det vackra och det inte alldeles tydliga." Så beskriver Blanche från Stockholm sin musik. Här ryms influenser från både The Cure och Nick Cave.

Elmer

Med energi och massor av frenetisk spelar Elmer sin rock. Med Norrköping som bas spelar de mycket live. Nästa stora grej från Sverige kanske?

Esther

Femmannaband från Växjö som levererat popmusik med stort hjärta ända sedan 2001. Ambitionerna är fortfarande desamma nu som då. Att nå så många som möjligt.

Golden Kanine

Det fem man starka bandet Golden Kanine kommer från Malmö. De spelar rock med både kraft och popfiness. Sångaren Ande sjunger med stor inlevelse. En fröjd för oss som lyssnar.

Johan Bergqvist

Johan Bergqvist figurerar i många band. Men som soloartist framför sitt piano eller med gitarren i famnen sjunger han med soul och värme som gör att man bara måste kapitulera.

The Unisex

Stockholmarna i The Unisex är redan rutinerade. De har spelat sin vackra pop för tusentals. Nu är det dags för dig att upptäcka The Unisex.

Coke iTunes
takeoff
ONSTAGE. ONLINE.

20.04.2007
NEVERSTORE

UTVALDA FRÅN
WWW.COKE.COM/MUSIC **APRIL DIVINE**
FOREST & CRISPIAN
TYROL, STOCKHOLM
BILJ. VIA TICNET 077-170 70 70, WWW.TICNET.SE
SAMT HOS TICNET- OCH ATG-OMBUD.

100 KR + SERVICEAVGIFT

Tyrol GROOVE EMATELSTAR

Coke iTunes
takeoff
ONSTAGE. ONLINE.

Coke

MIXTAPES & CELLMATES

I en övergiven skola tio mil utanför Umeå spenderade Mixtapes & Cellmates en vecka den gångna vintern. Det var där med Oskar Sandlund (trummis i David Sandström Overdrive) som producent, självbetitlade debutskivan spelades in.

– På dagarna spelade vi in med Oskar och på kvällarna drack vi te med David Sandström, som vi bodde hos, och blev bjudna på sjukt god mat.

Bandets tidigare EP:s *Juno* och *If There is Silence Fill it With Longing* sålde snabbt slut och albumet kommer att släppas i bland annat Japan och Italien. Men de tar framtiden med ro.

– Vi har ju förhoppningar som alla andra band, men man kan aldrig förvänta sig något. Vi håller på och dealar med bolag i Storbritannien om att släppa där. Men vi hoppas mest på att få komma ut och spela så mycket som möjligt!

Om deras EP:s låter som ett yngre och mer energiskt Radio Dept. ligger fullängdaren närmre Last Days Of April och deras polerade sound. Men största behållningen är ändå sångaren Robert Svenssons röst. En röst full av känslor, redo att explodera vilken sekund som helst, som i sina stund verkar hållas tillbaka av någon okänd kraft.

– Anledningen till att skivan kan uppfattas som ”snällare” är att vi för första gången spelade in i en riktig studio. Våra förra EP:s spelade vi in helt själva med i stort sett ingen inspelningsutrustning alls. Och vi hade svårt att begränsa oss själva så det blev väl rätt grottigt. Plattan växte fram på ett helt annat sätt. Dom förra skivorna skrevs medan vi spelade in, men här var det mesta klart innan.

– Från sommaren och fram till november satt vi och gjorde beats och utvecklade låtarna. Sedan är vår musik inte så genomtänkt egentligen.

En av de starkaste låtarna heter *Moments* och är en duett med finfina Bobby Baby.

– Vi känner inte Bobby Baby men vi älskar alla hennes röst och tänkte att det vore hur fint som helst om hon ville vara med och sjunga på en låt. Så vi mejlade henne förra sommaren och hon blev jätteglad.

De fem medlemmarna har spelat ihop i flera år. Men det var ändå inte alltför länge sedan som delar av bandet blev myndiga. Efter en spelning på Street i Stockholm blev halva bandet utslängda på grund av just åldern. Eller av brist på den.

– Men nu är alla över arton så vi hoppas inte få det problemet igen.

Linda Hansson

ALARMROCK

Alarmrock från Stockholm har som ett av sina mål att röra runt i Sveriges punkscen. De sätter livespelningarna i centrum och kryddar med slagkraftiga texter, blås och energi.

– Vi försöker uppdatera punkrocken, eller kanske bakdatera den. Dom band som spelar punk just nu har en ganska anal inställning, dom låter ganska exakt likadant. Vi försöker spela punk som den lät en gång i tiden, berättar August Borg, sångare och gitarrist i bandet.

Sextetten trivs allra bäst på scen, det är främst där deras ”konstnärliga verksamhet” sker. Att repa och spela in skivor gör de främst för att publiken ska få koll på vad det är för band de ska se. August står för texterna men musikskapandet är en gemensam process.

– Det finns en politisk och social tanke med texterna. Men risken att man inte hör texterna är ju ett ständigt problem om man inte spelar Ulf Lundell-rock jävligt långsamt och väser ut texterna. För man hör ju inte riktigt vad jag skriker.

Efter en spelning fick de höra att de lät som en blandning av Tant Strul och The Clash. En beskrivning de faktiskt blev glada över. Just gamla punkband som The Clash är det som oftast används för att beskriva Alarmrocks sound.

– Och Monster, den referensen har vi ju fått till döddagar, suckar August.

När de spelade in EP:n *5 skott i pikan* hade de hjälp av två gamla Monstermedlemmar, Gustav Bendt hoppade in med sin sax och Christoffer Roth var tekniker. Då Alarmrock dessutom spelar explosionsartad punkrock med blås så kan man förstå att parallellen dras.

Sommaren ska fyllas med spelningar men i höst ska de tillbaka till studion för att spela in en fullängdare. Redan nu har de ett gäng nya låtar vilket kan behövas eftersom deras låtar är så korta.

– Vi måste ju spela in sjukt många för att det ska bli en fullängdsskiva.

Lisa Andersson

Siri Areyuna Wilhelmsson

Petter Dahlström Persson

PENNY CENTURY

Hösten 2006 landade ett konstigt mail i Penny Centurys inkorg. De funderade på om det var spam, eller möjligtvis förfrågan om medverkan på en samlingssskiva, men med tiden visade det sig att brittiska Letterbox Records ville släppa deras första fullängdare. – Vi hade aldrig hört talas om dom förut, så vi kollade upp dom. Dom hade en rätt ful hemsida, så vi blev lite osäkra, men dom visade sig vara seriösa.

Gitarristen Erik Persson och basisten Pontus Sillrén sitter vid lunchbordet utanför studion och äter knäckebröd medan inspelningarna pågår i rummet intill. – Vi misstänker att dom kanske hörde oss på MySpace, medger Pontus.

Skivan utkommer i England i sommar, men kommer inte att få någon direktdistribution i Sverige till en början.

– Men den går att beställa in eller köpa på iStore. Eller skaffa den illegalt, vi bryr oss inte. – Den borde inte gå folk förbi, flikar Erik in.

Penny Century har spelat tillsammans i flera år, men lovar att de låter bättre än de någonsin gjort på skiva. Musiken beskriver de som driven och melodisk med en melankolisk grund, men de vill inte nämna några referenser.

– Vad fan ska man säga? Recensenterna får hitta på vad vi låter som, säger Erik.

Det de vill framhålla med sin musik är den starka kvinnliga rösten, tillhörande Julia Hanberg, det enkla och melodiska, jangle i Byrds-anda och att de för den stolta poptraditionen vidare.

– Det är ju lite sentimental country och Springsteen-nerv, men det lär bara vara vi som hör det.

Jämfört med tidigare produktioner har det nya materialet blivit mycket mer genomtänkt, tack vare att Penny Century haft betydligt mer studiotid. Att det blev ett engelskt bolag som till sist nappade beskriver de som en konstig slump mer än något annat.

– Vi har ju ingen relation till England, egentligen. Vi skiter väl i England, konstaterar Erik.

Innan sommaren är över kommer det dock att finnas en tydlig relation mellan Penny Century och England, både i form av en skiva och den turné som bandet gör där i augusti.

Emma Rastbäck

Jenny Kallman

FAMILJEN

Johan T Karlsson delar lägenhet i Stockholm med en av sina systrar. Den andra system och hennes make träffar han ofta. De fester, klubbar och har kul tillsammans.

Familjen är viktig. Så viktig att just det ordet fick bli Johan T Karlssons alias som artist.

– Skulle jag få reda på att jag har 15 minuter kvar att leva och att jag fick göra vad jag helst ville under mina sista minuter då hade jag gått hem och umgåtts med min familj, säger Johan och skrattar.

Efter 15 års musikskapande drog Johan igång projektet Familjen för dryga året sedan. Det var efter en stor händelse i familjen. Johan hade just framfört en låt, i stället för ett tal, på sin systers bröllop.

– Namnet känns ju också lite mafia och det är tufft, haha.

Efter systemens bröllop insåg Johan att det vore kul att fortsätta göra melodios danspop med sång på skånska. Han började fila på låtar som nu resulterat i debutalbumet *Det snurrar i min skalle* som just släppts.

Texterna handlar om sena nätter på klubben, om kön till korvmojen för

fyllekäket, om lycklig och olycklig kärlek. Små fragment som verkar utrivna ur dagboken. Allt framfört på rullande Hässleholms-dialekt över ett stadigt beat och varmt knorrande syntljöd. Musiken låter sig varken beskrivas som syntpop, techno eller pop. En dagstidning beskrev det nyligen som indietechno.

– På en spelning var det någon som skrek ”Danne Stråhed goes electro”. Det är nog den konstigaste referens jag hört.

Verkligen. Danne Stråhed är skånsk dansbandsmusiker med ett förflutet i Wizex. Inte den förste man tänker på när man hör Familjen. Johan T Karlsson nämner själv Stone Roses (sången), Depeche Mode (elektropopen) och Justice (dansdrivet) som viktiga influenser. Och det ramar in Familjen bättre. Men med sin skånska sång låter han samtidigt inte alls som sina influenser.

– En svensk text träffar hårdare, man måste lyssna. Det blir svårare, för jag vill stå för allt jag sjunger. Men det verkar så konstigt att sjunga på engelska när jag bor och spelar i Sverige.

Mats Almegård

THE SPACIOUS MIND

The Spacious Mind började ta form så tidigt som 1991 i Skellefteå. På den tiden var det band som Wannadies och Popsicle som var tongivande i den delen av Sverige. Samtidigt hade det börjat gro en hardcorescen längs Norrlandskusten, och i detta klimat var The Spacious Mind en udda fågel.

Debuten kom två år senare och i dagarna släpper bandet sitt tionde album. Där spelar Henrik Oja, Jens Unosson, David Johansson och Niklas Wiklund och bandets ena gitarrist Thomas Brännström berättar bandets historia.

– Vi har byggt bandet under årens lopp. Någon kommer, någon hoppar av. Men i den här sättningen har vi spelat sedan 2000.

Efter att ha spelat ihop i så många år är fortfarande själva låtskrivarprocessen densamma.

– Oftast så har vi ett färdigt tema som alla hjälper till att bygga låten runt. Det kan vara en gitarrslinga eller en basgång. Vår senaste skiva är ändå den mest varierade vi någonsin gjort om man jämför.

– Vi experimenterade en del i studion. Använde annorlunda instrument. Till exempel en helt vanlig stråke på en helt vanlig cymbal som blev en väldigt lyckad kombination. Att använda traditionella instrument på ett nytt sätt.

Om man skulle etikettera er musik, vad skulle den i så fall kallas?

– Någon sorts avantgarde; psykedelisk, instrumental rock. Vi hamnade ett tag i samma fack som Monster Magnet. Det tyckte vi inte om.

Men det är inte Sverige som är bandets huvudsakliga marknad.

– Det är nog i USA som vi är störst. Sverige har en lite för liten psykedeliascen. Och vi märkte senast när vi var på turné i USA att publiken förändrat sig. I början när vi spelade ute så var det mest män i medelåldern som kom till våra konserter. Dom brukade komma fram efter vi spelat och säga ”Oh wow, ni är så unga. Och ni spelar den här musiken!” Såna som varit med länge. Nu slogs vi av att publiken i första hand var mycket yngre och att hälften av dom var kvinnor. En sån sak känns ju väldigt positiv att få uppleva.

Brukar det hända något speciellt när ni spelar live?

– Vi ger instrument till publiken. Typ marackas eller något annat rytminstrument. Så att alla kan vara med.

Får ni tillbaka dom efter spelningen?

– Oftast.

Per Lundberg GB

BJÖRK • Volta

FEIST • The Reminder

**TIMBALAND
SHOCK VALUE**

**JUST JACK
OVERTONES**

Har aldrig gått med förlust

Melvins kallas ofta för grungens fäder. De var Kurt Cobains favoritband, de har spelat ihop i över 25 år och släppt nästan lika många skivor.

– Jag är inte mycket för Moby. Han är ren skit, ren ryggradslös skit. Han är helt och hållet meningslös. Hemsk. Skyll inte Amerika på honom, ha ha.

Jag vet inte hur det går till, men vi har knappt hunnit sätta oss ner innan sångaren och gitarristen King Buzzo börjar ösa skit över Moby. Vi sitter i ett bås på ett eftermiddagstomt Debaser Slussen och det välkända hårburret, numera grått, sitter bekvämt framför mig i en baseballtröja med en Charlie Chaplin-lunchbox på bordet.

Hur kommer det sig att Big Business numera spelar med er?

– Vi har turnerat med dom förut. Och vi letade efter en ny basist eftersom vår förra [Kevin Rutmanis, The Cows] imploderade. Låt oss säga att det var personliga problem och lämna det vid det. Och vi gillade basisten mycket i Big Business och vi har pratat förut om att ha en trummis till. Bara för saken skull, ha ha. Men vårt krav var att de var tvungna att fortsätta med Big Business också.

Är det en sak man alltid kan vara säker på vad gäller Melvins är det att man aldrig vet vad de kommer att göra närmast. Det är lika stor chans att det blir en skiva med 58 minuter rundgång, som att det blir en snabb kort punkskiva eller otroligt slö och tung doom. Så ingen blev förvånad när de för två år sen släppte en platta tillsammans med elektronikaartisten Lustmord.

– Jag träffade honom genom killarna i Tool, en sex-sju år sen. Jag har velat göra något med honom sen dess, jag gillar hans historia och dom han har valt att jobba med. Och det var något som vi aldrig hade gjort förut, vilket att är viktigt i Melvins. Han spelar aldrig live så vi jobbar på att göra en konsert med honom i framtiden.

Läser man intervjuer med Buzz så märker man snabbt att han inte gillar att göra dem, det är vanligt med ickesvar eller rena lögnar, ibland känns det som att han till och med sitter och driver med journalisten. Så jag var lite orolig. Men Buzz är precis tvärtom, otroligt lättpratad, genom trevlig och intresserad.

– Jag skriver alla låtar innan lunch. Melan klockan 9–12 är den perfekta tiden. Jag går upp tidigt, ha ha.

När skriver du texterna?

– Dom kommer efterhand, jag har alltid en massa listor och idéer överallt och sen blir det en text. Jag låter musiken bestämma vad texten ska handla om.

Melvins har alltid varit väldigt produktiva, första året de låg på Mike Pattons bolag Ipecac släppte de tre helt olika plattor, förra året släppte de två.

– Vi ska spela in nästa skiva i augusti. Vi är snabba, ha ha. Det kommer en split-EP med Ranced Vat också senare i år. Ingen av våra skivor har någonsin gått med förlust, visste du det?

Hur har ni lyckats med det?

– Man måste räkna mycket, använda huvudet och veta vad man håller på med. Det är inte så svårt egentligen, det är bara det att dom flesta band är så dumma i huvudet. Ingen av våra skivor har kostat mer än 10 000 dollar att göra. Jämför det med andra band.

Mathias Skeppstedt

YELLE

Yelle släppte *Je Veux Te Voir* på sin Myspace-sida, en skrikig electrohitt där hon gick lös på de misogynna rapparna i TTC. Sen tog allt fart, med över 230 000 lyssningar har hon blivit en av den franska electropopsce-nens största. Nu är det upp till bevis, i vår släpps första skivan.

Alexander Donka

Yelle är kort, ödmjuk och dricker knappt alls. Omringad av orakade fransmän som skriker efter Rizla-papper framstår hon som den lugnaste bland människor. Och det är alltså tjejen bakom det mest allsångiga, stökiga och megahittiga den franska dansmusikscenen lyckats frambringa sen Daft Punk gjorde vocoderhits.

Sångerskan är avslappnad, det är precis efter soundcheck på Kolingsborg i Stockholm, där den vid det här laget klassiska indieinstitutionen *Vänner & bekanta* håller hus för kvällen. Några timmar senare ska Yelle spela, uppbackad av producenterna Grand Marnier och Tepr. Men nu ser hon mest helt normal ut, om än lite chockad över framgångarna hennes musik har gett. Fast mest av allt är Yelle nöjd med den situation hon befinner sig i. – Jag tar dag för dag och njuter av läget. Om jag kan resa med mina vänner och göra spelningar är ju det som en dröm. Sen får vi se vad framtiden ger.

Yelle har hela sin succé att tacka Myspace för, det vet hon. Men hennes egen relation till internet är kluren. Kanske är oron befogad, få känner till något annat än *Je Veux Te Voir*. – Jag hoppas verkligen att det här fortsätter även när skivan släpps. Jag kan så mycket mer än det jag har visat hittills. Jag har så mycket musik i mig som jag vill få ut.

Några timmar senare drar hon av en adrenalinsprutande konsert inför ett hav av studsande popkids, och plötsligt står det klart att Yelle är så mycket mer än sin Stora Hit. Hon presenterar ett jämt och starkt låtmateriäl, dansgolvet ser ut som ett slagfält och den tidigare ganska blyga tjejen har så mycket utstrålning att det räcker för ett tiomannaband. De flesta killarna i publiken skulle antagligen döda för att få vara hennes groupie för en kväll.

Kanske ligger en lysande karriär och väntar på Yelle, kanske blir hon bortglömd som den franska electropopens stora one hit-wonder. Men hon är en liveartist av mätt och en alldeles rasande skicklig låtskrivare.

– Jag har gjort musik i två år nu. Det jag, Grand Marnier och Tepr producerar finns det verkligen ett sug efter. Glad, hård musik som får folk att dansa. Jag tycker att det vi gör har karaktär, samtidigt som det är lätt att ta till sig. Dessutom har vi en tung tradition av fransk dansmusik i ryggen. Så det borde ju gå bra, eller hur?

Ruben Brundell

I en tid när man verkligen måste leta för att hitta nåt som sticker ut gör The Horrors entré. Men finns det egentligen substans bakom lovorden? Eller är de bara ännu ett överhajpat band vars största bedrift är att man hamnat på omslaget till NME?

Skrämmande bra debutanter

THE HORRORS HAR PÅ kort tid blivit ett av de mest omtalade banden på den engelska musikscenen. Efter att ha lovordats av Bobby Gillespie och jämförts med Sex Pistols är man nu aktuella med debutalbumet *Strange House* som ömsom hyllats ömsom sågats av musikrecensenter världen över. Den enda gemensamma nämnaren verkar vara att man är ett band som väcker starka känslor.

Bandmedlemmarna möttes naturligt genom att de alla brukade hänga på keyboardisten Spider Webbs klubb, Junk Club i Southend.

– Precis som alla andra ungdomar i tonåren så sökte vi väl efter vår egen identitet och tillhörighet, menar Spider. Vi hängde på dom klubbar som spelade punk och garagerock och eftersom den kretsen är ganska liten så blev vi snart kompisar. Sen föddes idén om att börja spela ihop och här är vi nu.

Första giget ägde rum så sent som i september 2005 och hittills har bandet gått från klarhet till klarhet. Man är just nu ute på en omfattande Europaturné som innebär två spelningar i Sverige.

– Alla i bandet ser verkligen fram emot att få möta den europeiska publiken. Vi har redan gjort en del spelningar i Tyskland och Italien, men det här är första gången vi kommer till Sverige. Jag hoppas det blir en lång och galen resa. Vårt nya album släpptes i England för tre veckor sen och håller just nu på att släppas runt om i Europa. Så det är lite tidigt att uttala sig om hur responsen kommer att bli än.

Har du någon koll på svensk musik?

– Självt lyssnar jag mest på garagerock och psykedelisk musik. Jag vet att Sverige har en intressant musikscen och att ni även har en hel del schyssta garageband. Tänkte ta chansen att handla på mig en del ny musik när vi kommer till Sverige. Förresten så gjorde vi ett gig tillsammans med Mando Diao häromdan. Verkar vara sköna killar. **Får ni tid över att utforska dom länder ni turnerar i, eller blir det bara öl och trista hotellrum?**

– Vi försöker, men oftast finns det inte så mycket tid till det. Det blir mest att springa runt i skivaffärer eller second handbutiker på jakt efter ny inspiration. Spriten och hotellrummen tröttnar man ganska snabbt på. Jag har dock lärt känna en hel del utflyttade svenskar hemma i England så det ska bli kul att se om min bild av Sverige överensstämmer med verkligheten.

JAG HINNER NÄSTAN INTE ställa mina frågor innan Spider avfyra sina svar. Men det handlar knappast om några egocentriska drag från hans sida, snarare om att han är ivrig att tala om det han brinner allra mest för. Ska jag vara riktigt uppriktigt så hade jag nog förväntat mig att få en kaxig snorunge i luren, men istället möts jag av en artikulerad och ödmjuk kille som verkligen kan sin musikhistoria. Glädjen över att få jobba med musiken på heltid verkar dessutom smälla mycket högre än att bli en del av kändiseliten.

– Vi har inte riktigt känt av det där med att vara rockstjärnor än. Visst känner folk igen oss på gatorna hemma i England, men utomlands är det bara dom som kommer till våra konserter som vet vilka vi är. Det bästa för min del är nog att vår framgång innebär att jag får chansen att spela och dela med mig av min musik.

NOG FÖR ATT MUSIKEN står för sig själv, men mest uppmärksamhet har bandet fått på grund av sina kaotiska livespelningar. Bland annat blev man för någon månad sen utkastade från en av sina egna konserter i Allston, USA. Detta efter att sångaren Faris hade klättrat upp på väggen och plockat ner en porslinsstaty av Elvis, för att sedan krossa den mot dansgolvet.

– När vi ställer oss på scenen så är det för att vi älskar att spela och vårt stora mål är att ge publiken en helgjuten spelning. Men sen vet man ju aldrig vad som kan hända. Man får en sån kick utav musiken och Faris missar aldrig ett tillfälle att göra något galet. Men det är liksom inget vi

planerar i förväg. Det handlar snarare om att vara spontan och impulsiv.

Om du fick chansen att resa tillbaka i musikhistorien. Vart skulle du åka?

– Oj. Jag gillar så många olika sorters musik, så det hade blivit svårt att välja. Men antagligen så skulle jag åka tillbaka till slutet av 60-talet. Tänk så fantastiskt att få vara på plats när den psykedeliska rocken föddes. Det var en galen och kreativ tid som skulle komma att ha stor inverkan på de kommande decenniernas musikskapare ända fram till idag.

Musikkritikerna jämför redan bandet med storheter som The Cramps och Birthday Party. Något som skulle kunna innebära prestationsångest för de flesta. Men jag får snarare en känsla av att Spider är trött på att hela tiden behöva sättas in i ett fack.

– Det går nog inte att undvika att du förr eller senare kommer att bli jämförd med något annat band. Men vi har ju plockat inspiration från så många olika genrer, så att bara jämföras rakt av med ett psychobillyband som The Cramps känns lite missvisande. Vår musik är en unik mix av allt möjligt. Vi är The Horrors och kör vår egen grej!

BANDNAMNET FÅR MIG ATT associera 70-talets kultskräckisar och många av spårerna på debuten skulle nog göra sig bra som just filmmusik i skräckgenren. Med låttitlar som *Jack the Ripper* och *Death at the Chapel* så kan man ju undra var man hittar sin inspiration?

– Det är ju inte jag utan vår sångare Faris som skriver texterna, men en del är personligt, resten ren fiktion. Ofta utgår man från känslan i melodin när man ska skapa en passande text. Visserligen återkommer skräcktemat med jämna mellanrum, men det är inget vi medvetet planerat. Dom bästa låtarna hamnar på plattan helt enkelt.

Kan vi förvänta oss nåt helt annorlunda när nästa album kommer. Eller känns det som om ni hittat det ultimata "Horrors-soundet"?

– Att skapa musik är för oss hela tiden en del av vår utveckling. Man hittar hela tiden nya infallsvinklar och sätt att skapa på. Ni kan nog förvänta er någonting annorlunda. Men på vilket sätt har jag ingen aning om än.

Det är svårt att sätta fingret på vad det är som gör The Horrors musik så unik och oemotståndlig. För min egen del charmas jag av hur respektlöst och med vilken fingertoppskänsla man blandar det bästa från 60-, 70- och 80-talets subkulturer till en enda färgsprakande cocktail. Risker när man blandar många olika genrer är ju annars att slutresultatet blir ojämnt och splittrat.

Det är egentligen ganska fascinerande att man inom musikbranschen gång på gång verkar kunna uppfinna hjulet om och om igen. Förklaringen är väl att det alltid finns en nybakad generation där som finner allt nytt och spännande, eftersom de inte var med senast det begav sig.

Men The Horrors försöker inte lura på oss dryga halvtimmen nostalgitripp, utan det här känns verkligen originellt och nyskapande på riktigt.

– Vi försöker göra musik som vi kan stå för och som inte låter som någonting annat. Musik som kommer från hjärtat och berör. Vissa hatar oss, andra älskar oss, men dom flesta som hört oss har åtminstone blivit berörda på nåt sätt. Anledningen till att du ska komma och se oss live bör ju vara att du gillar vår musik. Dessutom bjuder vi alltid på ett stort stycke underhållning!

FÖR ÖVRIGT MÅSTE JAG nog påstå att The Horrors är ett av branschens snyggast klädda band. En fulländad kombination av mod, attityd, känsla och stil.

Men bakom all kajal och de flippade frisyren verkar det även finnas en hel del talang och skicklighet. Jag uppmanar härmed alla som inte redan upptäckt bandet att ta er till någon av deras konserter. För jag är helt övertygad om att ett redan briljant album som *Strange House* kommer att låta ännu ett par snäpp bättre live.

Thomas Rödin

Kärleken inspirerar

Groove träffade Air-medlemmarna i Paris för att tala om nya plattan, bandkonceptet och deras, minst sagt, extravaganta Sverigeupplevelse.

– Bonjour. Just calling to tell that we have changed location for the Air interview – again.

Bara att be taxin att vända. Kör till Triumfbågen istället. Efter många om och men möter jag Air på deras skrivbolskontor.

Det är svårt att beskriva deras musik. Experimentell, trip-hop, downtempo och indietronica är bara några benämningar som förknippas med den albumaktuella duon. Jean-Benoît Dunckel säger att det var en väldigt speciell upplevelse att spela in nya skivan.

– Vi hade flera andra projekt samtidigt men vi lyckades pussla ihop det.

Inspelningsprocessen innebär att spela in så mycket material som möjligt. Bandet påpekar att de inte har några "papperskontor". De arbetar hela tiden och efter månaders arbete finns en stor mängd musik i datorn. Ett urval blir sedan en skiva.

– Ja, vi deletar och deletar och deletar, säger Nicolas Godin.

Air har gäster som exempelvis Jarvis Cocker med på nya skivan. Honom träffade de under en inspelning med Charlotte Gainsbourg. De har dock svårt att

beskriva förhållandet till den forna Pulp-sångaren.

– Vi är inte vänner men mer än bekanta. Man kanske säger kollegor. Vi har samma vision, menar Nicolas Godin.

Visionen är viljan att ständigt förändra sig. Det är en passion att göra musik. På en sekund kan en fantastisk idé komma. Det är magiskt menar de mystiska fransmännen i Air.

– Ja, och lika snabbt kommer det dåliga idéer. Det är därför vi har lärt oss att trycka på delete.

Vad som skiljer denna skiva från tidigare är främst den japanska stilen de anammade. Air säger själva att de gör space-musik som skulle passa bra att spela live i öknen.

– Vi vill antingen spela på jätte-jättestora eller pytte-pyttesmå ställen. Öknen är väl jätte-jättestort, säger Jean-Benoît Dunckel.

Air är kända för sina galna och uppseendeväckande idéer. De inspireras dels av musik de lyssnar på. Senaste musiken de köpte var inför deras nyårsfest. De laddade ner musik från iTunes. Artister som Gnarls Barkley, Tom Tom Club och annat fick inviga det nya året.

– Vi betalade för det, är de snabba med att tillägga.

En annan stor inspirationskälla är kärleken.

– Kärleken inspirerar. Och det är väldigt sant. Det är bara att gå in i studion och spela in känslor.

Hur man gör det stora temat kärlek till något eget tycker inte Air är någon svårighet.

– Det är inte svårt. Alla är unika.

Vad man har att vänta inför en Air-spelning eller ett Air-performance kan man aldrig veta i förväg. Bandet gillar att göra saker i sista minut och alla spelningar är originella.

– Vi ska repa om tre veckor. Vi gillar att göra spontana saker. Om man inte vet vad som väntar blir det oftast bäst. Jag såg en film där dom fattade alla sina beslut genom att slå tärning och låta tärningarna avgöra vad som skulle ske....
... det kanske ni skulle göra. Spela in en låt och låta tärningarna avgöra.

– Vilken bra idé. Det ska vi göra.

Lova att kalla den för Tärningslåten då.
– Okej.

Air beskriver själva sin musik som en frisbee som aldrig slutar snurra.

– Så magiskt, en frisbee som aldrig faller. Cool.

Vad tycker ni om Sverige då?

– Min första kärlek var svensk, svarar Nicolas. Hon bor i Paris nu. Hon krossade mitt hjärta. Nej, nu blir jag nostalgisk.

– Vi spelade ju på Hultsfredsfestivalen. Det var hemskt och bra på samma gång. Någon bajsade framför mig. Män blir som apor på festival. Jag såg ett perfekt svensk par som satt under ett träd och var kära. Då tänkte jag att jag hade velat vara på festival med min flickvän på det viset men det går inte nu.

Varför? För att du är känd?

– Nej, ingen känner igen oss ändå. Men det går ändå inte.

Ska ni spela på Hultsfred i år?

– Jag tror det, menar Nicolas. Vi ska i alla fall spela på några festivaler.

En sista fråga, varför har ni masker på er på scen egentligen?

– För att vi kan. Det är vår musik som är det viktiga. Jag hoppar och stojar inte av naturen så varför skulle jag göra det på scen?

Alessandra Johansson Cavallera

INDEPENDENT MUSIC FOR INDEPENDENT PEOPLE

**MAZE OF TORMENT
"HIDDEN CRUELTY"**
THRASHBATALJONEN KÖR KORT OCH
GOTT ÖVER DIG! EN NY ERA FÖR
SVENSK THRASH/DEATH. MÄSTERVERK!
BLACK LODGE

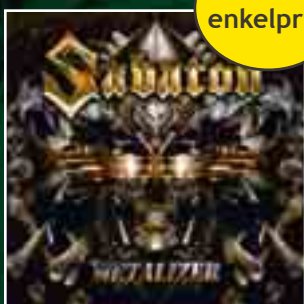
MENPEED "DEAD LIVE BY LOVE"
ALBUMET FYLLER UT TOMRUMMET
MELLAN DEN KOMMERSEIELLA OCH DEN
EXTREMA METALLEN. KOMMER BL.A. I
EN LYXIG DIGIPACK MED EN BONUSLÅT!
NUCLEAR BLAST

MÅNEGARM "VARGSTENEN"
OM ÅSKGUDEN TOR HADE HAFT EN IPOD
HADE HAN SVINGAT HAMMAREN TILL DEN
HÄR SKIVAN! SJÄTTE PLATTAN FRÅN ETT
AV DE LEDANDE VIKING-METALBANDEN.
BLACK LODGE

MAYHEM "ORDO AD CHAO"
VÄRLDENS ONDASTE BAND ÄR TILLBAKA
MED ATTILA PÅ SÅNG! SLÄPPS I LIMITERAD
STÅLFÖRPACKNING OCH SOM VANLIG CD.
SEASON OF MIST

SABATON "METALIZER"
DUBBEL MED SABATONS DEBUTALBUM,
SOM INTE FUNNITS TILLGÅNGLIGT! PLUS
KLASSIKERN FIST FOR FIGHT! TURNÉ
MED BL.A. HULTSFRED INBOKAD!
BLACK LOGDE

**SPARZANZA
"BANISHER OF THE LIGHT"**
SVENSK TUNG HÄRDROCK NÄR DEN ÄR
SOM BÄST. PETER DOLVING OCH RALF
GYLLENHAMMAR GÄSTAR.
BLACK CULT

**MORGANA LEFAY
"ABERRATIONS OF THE MIND"**
NYA PLATTÄ! ILSKA, GALENSKAP OCH
EN ATTITYD UTAN KOMPROMISSER. MEN
MED DEN TYPISKA MELANKOLIN.
BLACK MARK

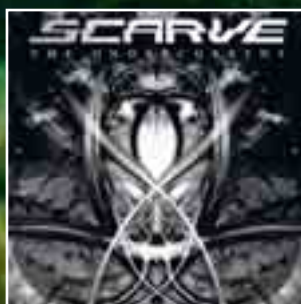
W.A.S.P. "DOMINATOR"
DE AMERIKANSKA CHOCKROCKARNA
FORTSÄTTER SITT SEGERTAG ÖVER
VÄRLDEN. PRODUCERAD AV BLACKIE
LAWLESS.
DEMOLITON

AFTER FOREVER "AFTER FOREVER"
DEN PERFEKTA MIXEN AV DEATH METAL
OCH KLASSISK MUSIK. ETT MÅSTE FÖR
FANS AV NIGHTWISH OCH CHARON.
GÄSTAS AV BL.A. DORO OCH JEFF
WATERS (ANNIHILATOR).
NUCLEAR BLAST

VINTERSORG "SOLENS RÖTTER"
DET SVENSKA FOLKMETALBANDET
BLANDAR UPP DE KARGA LJUDLAND-
SKAPEN MED DET SOM MODERN
BLACK METAL HAR ATT ERBJUDA.
NAPALM

SCARVE "UNDERCURRENT"
BLASTBEATMARINERAD MODERN
BRUTALITET! MÖRK DEATH METAL
PRODUCERAD AV DANIEL BERGSTRAND
(MESHUGGAH, SOILWORK MM)
LISTENABLE

**LAKE OF TEARS
"MOONS AND MUSHROOMS"**
SJUUNDE PLATTAN FRÅN BANDET SOM
SKAPADE EN EGEN GENRE INOM METAL!
MED HEAVY UPPBLÅNDAT MED DEPP
VISAR DE ÄN EN GÅNG SIN STORHET!
DOCKYARD1

LADDA NER COOLA RINGSIGNALER!

Skicka JOIN SOUND i ett sms till 72246 så
får du en gratis lista på ringsignaler med bla
Candlemass, Dimmu Borgir, Hammerfall, In
Flames, The Kristet Utseende, Nightwish
och Sabaton direkt till din mobil.

MCQUEEN "BREAK THE SILENCE"
TJEJERNA FRÅN BRIGHTON
KROSSAR ORDET TJEJ I TJEJROCK!
PRODUCERAT AV JOE BARESSI
(QOTSA, TOOL ETC)
DEMOLITION

SHOUT OUT LOUDS

Snart världskända även i Sverige

En macka, en bulgursallad och en bänk i soliga Vasaparken är allt som behövs för att få Shout Out Louds att stå ut med en intervju som varar i över två timmar. De berättar om nya skivan, om Letterman- och Leno-spelningarna och om sitt nya flaggspråk.

I LÖRDAGS KLOCKAN ETT stod jag vid Odenplans tunnelbanestation i Stockholm och väntade på Adam Olenius från Shout Out Louds. Klockan åtta minuter över kom en cyklande Adam fram. Vi hälsade och väntade in Carl von Arbin som också han kom cyklandes.

Efter en snabb överläggning om var vi skulle äta promenerade vi Odengatan bort. Vi köpte med oss mackor och bulgursallad och slog oss sedan ner i Vasaparken på en bänk. Där satt vi i två timmar, alla tre på rad. Det kändes inte som att intervjuar ett band utan snarare som att umgås med två gamla vänner och fråga ut dem om deras band. Jag är ju frågvis när det kommer till mina vänner också så egentligen var det ingen större skillnad. Två så jordnära killar får man leta efter. Här har ingenting stigit någon åt huvudet.

Adam berättar att han älskar att cykla i Stockholm.

När jag är ute och spelar så är det just att cykla som jag saknar, förutom familj och vänner förstås. Jag skriver så mycket musik när jag gör det.

Hur var det att spela in nya plattan?

– Jo, tack bra, svarar Adam.

Han frågar om jag vill att han ska hålla min "tantsmörgås" medan jag skriver men det går bra ändå svarar jag.

Shout Out Louds började spela in nya skivan *Our Ill Wills* i augusti förra året. Carl beskriver arbetet som en lång och rolig process. Det som skilde sig åt jämfört med tidigare inspelningar är att nya skivan är mer dynamisk enligt bandet själva. Adam arbetade betydligt mer med texterna denna gång. I vissa låtar skrev han till och med texterna först och musiken sen. Jag frågar om det inte var svårt. Han nickar.

– Det är viktigt att lägga sig själv i musiken. Att försöka vara ärlig, då blir det bra, säger Adam.

Efter att vi konstaterat att Adam helst skriver texter som berör hans liv på något

vis eller handlar om honom frågar jag hur han lyckas med att komma på nya texter hela tiden. Ens liv är ju ändå vad det är. Texterna borde ta slut någon gång. Han menar att man får skriva om samma sak fast på nya sätt.

– Vi jobbade mycket med extragrejer på skivan. Som med stråkar till exempel. Det blev ett spännande möte mellan skolade och oskolade musiker, säger Carl.

SHOUT OUT LOUDS HAR turnerat mycket de senaste åren. En upplevelse som har varit både rolig och jobbig. Jobbigt eftersom man umgås så mycket med bandet hela tiden och att det kan skapas irritation. Roligt eftersom de får göra vad de brinner för.

Turnerandet saknar rutiner. Man kan komma till en flygplats klockan fyra på morgonen och inte åka därifrån förrän fyra på eftermiddagen. Väntan kan ibland bli lite väl lång.

När vi är hemma sen och ska spela in försöker vi att jobba mellan 9 och 5 för att få någon slags struktur. Turnélivet är allt annat än rutinmässigt.

Blir det konstigt att gå från att ha umgåtts hela tiden till att vara var och en för sig?

– Det är det som är det sjuka, skrattar Adam. Vi umgås ju ändå hela tiden, även om vi är hemma.

Bandet har gjort sig ett betydligt större namn utanför Sveriges gränser. De har spelat både hos Jay Leno och David Letterman.

– Det var en galen upplevelse. Man satt där och försökte koncentrera sig på att rulla ihop en gitarrsladd och så gick Letterman förbi, säger Adam.

– Vi kollade på programmet efteråt hos en vän. Då kände man att man faktiskt har kommit någonstans, fortsätter han.

Shout Out Louds har även spelat med band som The Strokes och Kings Of Leon. En upplevelse de dragit lärdom av. – Det var inspirerande att se hur de jobbar... alltså, jag vill inte låta negativ

men... det känns lite puffsigt. Vi vill inte förlora lekfullheten, säger Adam.

– Ja, det känns mer som att dom jobbar. Det ska inte vara så, det ska vara kul. Det kan bli farligt med framgång. "More money, more problems" som P.Diddy sjunger, fortsätter Carl.

Hur skulle de då beskriva sin musik för någon som inte hört dem. Det blir tyst en stund och sedan säger Carl:

– Som våren.

– Som en svensk vår. Som att det kan snöa i april ändå. Å, vad det lät romantiskt. Det var nog det bästa svar jag någonsin gett på denna fråga, säger en nöjd Adam.

DÅ SHOUT OUT LOUDS bildades var de kända för att göra allting själva. Så är det fortfarande i ganska stor utsträckning. Det är delvis en av anledningarna till att de är kvar på det lilla skivbolaget Bud Fox.

– Man vill inte bli för mycket industri, säger Carl.

– Nä precis, utan mer som en liten fabrik, säger Adam.

Framsidan till nya skivan har bandet gjort själva. För den som kan flaggspråket som används till sjöss går det att läsa "Shout out louds – our ill wills". Själva lyckas jag lära mig att bokstaven T är franska flaggan baklänges.

– Vi hittade bilderna i ett marinarkiv bredvid vår replokal, säger Carl.

Och Carl liknar turnerandet med att gå till sjöss.

– Det är faktiskt en dröm vi har. Att någon gång få göra en båtturné. Vi har hittat en båt som har en scen men den drar så mycket soppa. Vi får se hur det blir med den saken.

TONIGHT I HAVE TO *Leave It* är första singeln från nya skivan *Our Ill Wills*. Anledningen till det är att det är lite av en favoritlåt. Carl berättar att om man nu måste välja en låt som ska spelas en massa så vill det till att det är en låt man verkligen gillar. De började spela den låten på

soundcheck och sedan har den fastnat.

Elfte spåret på plattan heter *Meat is Murder* och är uppkallad efter The Smiths andra fullängdare. Adam berättar att han gillar Smiths mycket. Men Adam tycker att politik tar bort romantiken i musik.

– Det tycker inte jag, svarar Carl. Jag tycker att det är bra att band är politiska men det är ingenting som Shout Out Louds fokuserar på. Vår musik handlar om känslor.

Sista låten på *Our Ill Wills* är sju minuter lång. Den känns som en experimentell introduktion till något nytt. Jag tycker den skiljer sig mycket från resten av skivan, är den början på något nytt?

– Nej, den samlar ihop hela skivan väldigt bra tycker jag.

– Vi vet inte vad för musik vi kommer att spela i framtiden och därför vet vi inte heller om det är början på något nytt, menar Carl. Jag är så nöjd med den här låten. Den är som en stark motor.

– Ja, eller som ett lokomotiv. Jag har inte tänkt så mycket på att den är sju minuter lång. Den behövde den tiden så då fick den det.

VI RESER PÅ OSS OCH börjar gå tillbaka till caféet där Carl och Adam lämnat sina cyklar. Carl envisas med att gå fram till en stor lekplats av gummi som ligger som en ö och flyter i gräset. Vi går lite på den. – Det här känns som Simpsons, säger Carl och studsar lite upp och ner.

Både Carl och Adam är båda väldigt öppna och lätta att prata med. Inte alls introverta som musiker ibland tenderar att vara. Adam frågar Carl om han vill följa med till Clas Ohlson.

Vi säger hejdå. Jag går därifrån med ett leende på läpparna. Jag tänker att Carl är så rolig och Adam inspirerande att prata med. Att vi kom fram till många bra saker. Så där som man känner när man umgåtts med två gamla vänner.

Alessandra Johansson Cavallera
foto: Mattias Elgemark

ARCTIC MONKEYS

FAVOURITE WORST NIGHTMARE

the new album - 20.04.07

www.arcticmonkeys.com www.dominorecordco.com

65DAYSOFFSTATIC

The Destruction of Small Ideas
BORDER

Jag måste säga att när jag fick den här skivan var 65daysofstatic helt okända för mig. Och nu när jag har lyssnat på den om och om igen kan jag inte fatta varför. Hur har jag missat det här?

65daysofstatic är ett instrumentalband från Sheffield och jag skulle vilja säga att de lirar i samma liga som Neurosis, Pelikan, Explosions In The Sky och Mogwai, men det gör de inte. De har lyckats hitta ett helt eget uttryck. Det är hårt, går snabbt, men är ändå fullt av melodier. De använder mycket gitarrer men ändå piano och ibland elektronika för att få fram sin vision.

The Destruction of Small Ideas är något så ovanligt som en helgjuten platta, det går inte att peka på låtar eller prata om singlar, bara om skivan som en helhet. Den rycker och sliter och upprör och berör. Kort sagt är jag är knockad, detta var vad jag hade väntat på utan att veta om det.

Mathias Skeppstedt

BURIAL

Burial
HYPERDUB/BORDER

Basgångar från underjorden. Ett mörker och svärta som bara kan jämföras med glittrande svart asfalt en sen och regnig natt. Ödesmättade melodislingor som vilar skakigt på det ostadiga basfundamentet. Röstfragment, långsam rap signerad The Spaceape, metalliska samplingsar. Att Burials debutalbum är det bästa som hänt dubstepen är kanske en överdrift. Men det har satt musikstilen på kartan som ingen skiva tidigare eller senare.

Det har dröjt förvånansvärt länge att få denna svarta juvel till Sverige. Albumet släpptes för snart ett år i England. Nu har det äntligen fått svensk distribution. Det finns bara en sak att säga: köp det genast om du inte redan har det. Det har inte bjudits på vackrare skrämselficka på lång, lång tid.

Mats Almegård

CIRKUS

Laylow
TENT MUSIC/BORDER

CirKus är Neneh Cherry, hennes man Burt Ford men också de unga Karmil och Lolita Moon. När man lyssnar på *Laylow* är det omöjligt att inte nämna Massive Attack och tripphop, för det är mycket så det låter även om här också finns spår av folckrock och stillsamt gitarrspel. Jag som verkligen har längtat efter Neneh Cherry blir inte besviken, men det känns lite uddlöst, lite blekt och framför allt hade jag velat ha mer av Neneh Cherry, jag saknar hennes kaxighet och känsla för hittar. Här blir det mest sympatiskt, men inte med den där känslan som skriker ut att Neneh Cherry minsann är tillbaka.

Martin Röshammar

THE CONCRETES

Hey Trouble
LICKING FINGER/PLAYGROUND

Att Concretes olika kriser färgat av sig på deras musik är uppenbart. Men Victoria Bergsmans avhopp, inställda USA-turnéer, stulna instrument och andra ledsamheter har bara gjort dem gott musikaliskt. *Hey Trouble* andas 90-tal, Mazzy Star och depp-pop. Den lekfullhet som funnits tidigare är avlägsnare men finns fortfarande kvar i form av Lisa Millberg och Maria Erikssons sång och i instrumenteringen med det försiktiga blåset, pipiga orgelljuden och smygande gitarrerna. Men låtmaterialet är betydligt mörkare än på tidigare skivor och det slår mig att jag blir sugen på att plocka fram nån The Cure-skiva ur gömmorna.

Jari Haapalainens reverb-indie-produktion är helt perfekt för det nya The Concretes. En slags storslagen minimalism och resultatet blir stor popmusik med ett band som vågar blotta sina svagheter. Det försiktiga uttrycket löper som en tråd på *Hey Trouble* och nästa gång väntar vi oss en bombastisk produktion, massa stråkar, gitarrmattor. Bara för variationens skull. Eller?

Jonas Elgemark

DARK TRANQUILLITY

Fiction
CENTURY MEDIA/EMI

Bandet som tillsammans med In Flames och At The Gates brukar framhållas som innovatörerna till det så kallade Göteborgssoundet som jänkarna på senare tid så effektivt roffat åt sig. Likheter med In Flames har ofta dykt upp i diverse publikationer och det är kanske inte så konstigt då de kommer från samma stad, flera gånger använt sig av samma studio, kryddar sin dödsmetall med rikliga mängder melodi och så vidare.

Med åtta album och ett gäng EP/minialbum har Dark Tranquillity kämpat på trots att det stora genombrottet uteblivit. Går ju inte att sia om *Fiction* kommer innebära ytterligare ett försäljningsmässigt kliv uppåt eller inte, men en mycket bra platta är det hur som haver. Stor variation mellan lugnare passager som återfinns bland annat i *Inside the Particle Storm* och betydligt brutalare melodisk dödsmetall i *Nothing to No One*. Välbekante Tue Madsen har stått för mixningen och även ljudmässigt är *Fiction* en riktigt bra skiva i den hårdare skolan.

Robert Lagerström

J DILLA

Ruff Draft
STONES THROW/BORDER

När jag en kväll spelade skivor frågade en lyrisk vän "Shit, vad är det här?" då jag slängde på Big Daddy Kanes *No Half Steppin*. Säg vad? Tänk jag. Frågan var lika förvånande som den också kändes förolämpande mot hip-hop-historien. I efterhand har det dock slagit mig hur vi alla har väran egen musikhistoria – vitt skild från näste mans. Personligen har jag dålig kläm på KRS-One, bristfälliga kunskaper om EPMD och har grovt underskattat och försummat, just det; Jay Dee.

Detroits mest efterapade och renommé-snyltade producent Jay Dee släppte 2004 *Ruff Draft* enbart på vinyl. 2007 kommer nu nysläppt på CD med fyra tidigare osläppta bonusspår. Signumet med släpiga trummor är inte fullt så närvarande. Summerande uttryckt är *Ruff Draft* väldigt bred (ordet spretig är visst populärt) och därtill aningen ojämn. J Dilla kan ena stunden väva blytunga ljudmattor som i *Make Em NV* och *Intro (Alt)*, för att i nästa stund raggla iväg i mer mediokra spår som *Let's Take it Back*. Det blir aldrig dåligt... bara stundtals mindre stickande och omedelbart. Jay Dee som rappare stod måhända inte först i kön då gud delade ut textskrivandet, men då hans pondusfyllda röst spottar irritation och skravel går det som handen i handsken till det skraddarsydda soundet. "Sounds like it's straight from the motherfuckin cassette!". Dilla-fansen lossar en rörd tår över sin MPC – de tjockskallar (host-host) som förbisett honom får nytänd lust att gräva mer i det förlutna.

Erik Hjortek

DUB PISTOLS

Speakers and Tweeters
SUNDAYBEST/BORDER

Tänk vad fel man kan ha. För när det snackades om att Terry Hall från det gamla brittiska skabandet Specials hade något nytt på gång,

ett projekt som skulle presentera ska på ett modernt sätt, fylldes jag av onda aningar. Det hela lät som ett patetiskt försök att damma av gamla meriter. Men glöm det. I själva verket fungerar Hall bara som gästartist hos Dub Pistols och är bland annat med och sjunger Specials gamla hitlåt *Gangsters*, The Stranglers sköna *Peaches* och Blondies välkända *Rapture*. Framför allt de två senare spåren låter förbluffande fräscha, tack vare god smak, nytänkande och ett gott musikaliskt hantverk. Men det beror förstås på Barry Ashworth och Jason O'Bryan som på Dub Pistols tredje album (inom loppet av tio år) har snickrat ihop musik som är en perfekt blandning av hiphop, ska och dub och inte minst disco, techno och andra genrer från dansgolvet. Gänget verkar haft kul i studion och lekt fram låtar som både svänger och får fötterna att vilja röra på sig. Förvisso skulle *Speakers and Tweeters* kunna beskyllas för att vara en lättviktig partyplatta, men vad spelar det för roll när lyssnaren får en så pass underhållande stund. Lyssna bara på *Open*, *Rapture* och *Running from the Thoughts*.

Robert Lagerström

ERNESTO

Find the Form
LOMG/BONNIERAMIGO

Ernesto heter egentligen Jonatan Bäckelie. Han är en prästson från Göteborg som började sin musikaliska bana i kyrkan. Hans tydligaste inspirationskällor är Chet Baker, D'Angelo och Maxwell, men med en ständig närvarande passion för det elektroniska i musiken. Ernesto är hittills ett relativt okänt artistnamn i Sverige men internationellt har han arbetat med pionjärer inom ny jazz- och soulbaserad musik som Beanfield i Tyskland, Kyoto Jazz Massive i Japan och Atjazz i England. I Japan har han redan släppt tre album.

Första singeln som ska hänföra Sverige är *Sick N Tired* som kommer att bli en ordentlig klubbhit med dess svängiga funk med rötter i gospel. *Find the Form* rymmer en härlig musikupplevelse att inte sitta still till. *I Get So Alone* är redan min favorit.

Therese Ahlberg

FAMILJEN

Det snurrar i min skalle
HYBRIS/BORDER

Jag faller som en fura för Johan T Karlssons soloprojekt. Han har producerat David & The Citizens men nu är det sprittande elektroniskt blipp-blopp som gäller. Och jag gillar det och jag gillar att han sjunger på skånska, det funkar fantastiskt bra till electrobeatsen som för skivans spår dunkande framåt.

Jag får lust att festa när jag hör *Det snurrar i min skalle* och det är ett bra betyg, det är faktiskt så att det här är skivan jag har längtat efter utan att veta om det. Det är energiskt, klurigt och förbannat svängigt och med sköna synthistoriska blinkningar här och där. I like!

Martin Röshammar

GOOD CHARLOTTE

Good Morning Revival
Epic/SonyBMG

I slutet av maj spelar de i Stockholm och Malmö. Jag ska inte gå dit. Kvintetten Good Charlotte från Maryland är faktiskt stinkande tråkig. Det hjälper inte vilken stämpel man sätter på bandet, Joel Maddens vrålande till den förutsägbart och ofattbart platta rocken är skittrist. De försöker nog så gott de bara kan att passa så många som möjligt. Och stora som höghus är de ju, rent försäljningsmässigt. De får vara hur j...a emo de vill, jag hör och ser bara ett band som är så mainstream att hälften vore nog.

Martin Röshammar

THE HI-FLY ORCHESTRA

Samboogaloo
AJABU

Samboogaloo svänger! Detta är härlig musik att lyssna till året runt. The Hi-Fly Orchestra bildades 2005, nu två år senare är det dags för albumdebut. Gruppen är en sextett tyskar som inspireras av främst 60-tals akustisk jazz, latin och samba. Samboogaloo är inspelad i den klassiska musikstudion Hermann-lingg i Tyskland och har ett underbart tidsenligt sound av 60-tals jazz där starka rytmer av trummor, bas, congas och piano möter svanget från saxofon och trombon. Hi-fidelity är i en klass för sig med sitt fantastiska saxofonsolo.

BRYAN FERRY

Dylanesque
VIRGIN/EMI

Redan på 1973 års solodebut *Those Foolish Things* gav sig Bryan Ferry på att tolka Dylans *A Hard Rain's A-gonna Fall*, en version som numera är legendarisk. Men så här 34 år senare måste jag nog erkänna att det här med att tolka andra artisters låtar börjar bli en aning utvattnat. Ofta är det bara ett tecken på att de egna låtarna inte är tillräckligt bra för att locka den stora publiken längre. Så när nu denne 62-årige gentleman ger sig på att tolka en av de stora legenderna, är jag till en början lite skeptisk.

Men *Dylanesque* visar sig faktiskt vara en riktigt trevlig bekantskap. Den är varken nyskapande eller utmanande utan just avslappnat trevlig. Det handlar oftast om gubbrock, men av en lite mer sofistikerad sort. Bryan Ferry har för mig alltid varit coolheten personifierad och även i det här fallet känns det som han hittat rätt. Han försöker inte låtsas vara 25 år utan tolkar helt enkelt låtarna utifrån en 62-årig rockdandys perspektiv. Med sig i studion har han haft folk som Paul Carrack och

Brian Eno och ljudbilden går knappast att kalla annat än perfekt. Ibland önskar man dock kanske att han vågat ta ut svängarna lite mer, inledande *Just Like Tom Thumbs Blues* låter Dire Straits anno 1985, men i det stora hela måste jag säga att det låter bättre än förväntat. Till och med gamla nötta låtar som *Knockin' on Heaven's Door* och *The Times They Are A-changin'* har lyckats få nytt liv genom delvis nya kostymer. Ett givet val för dig som tycker Rod Stewarts coverskivor är för mesiga, men ändå vill att slutresultatet ska ligga hyfsat nära originalet. Själv ger jag tummen upp och väntar vidare på den kommande skivan med Roxy Music. Thomas Rödin

Hörde att Muse ska spela två kvällar i rad på ombyggda Wembley i sommar. För i runda slängar 150 000 människor. Det är helt galet när jag tänker på det. Muse, kanske en av de mest ointressanta grupperna efter Coldplay och Keane. Men å andra sidan är ju England helt skadat för tillfället när det handlar om musik, eller när jag tänker lite på det är det kanske ett globalt fenomen. Det finns förstås ljuspunkter men det gäller att vara uppmärksam. Jag är inte det lika mycket längre. Det stör mig att jag inte har orken att lusleta igenom varenda blogg efter nytt utan förlitar mig på slumpen. Den är vänligare på något sätt.

Kyte från Vänersborg rullar igenom pophistorien rakt ifrån Liverpool via Alex Chilton och Red Cross in i nutiden via The Shins. Alltså sådana där gitarrskrimrande popmusik som vördnadsfullt suddar ut allt onödigt tjafs, fräcka ljud och balla effekter. Här ska det glimra och gnistra och sedan Elvis Costellos glansdagar hör man så många kända strofer i en och samma melodi. Vad mer ska jag säga? Kanske att de gör det oerhört övertygande. Kanske att stämsången sitter som ett smäck, att de har dufflar och halsdukar och spelar in roliga filmer på fritiden. Nej, sådan här välskapt popmusik är verkligen så ovanlig och faktiskt så oerhört uppriskande att höra. Det som fattas är bara ett "The" så är steken fräst.

Helt annan pop gör Uppsalabon **No Room For Squares**. Fast också den så vänligt värvarm att knoppar brister utan smärta och andra besvär utan bara exploderar i en syntmatta upp i himlen. Det är svårare med referenserna bara. Jag skiter i dem och kör på med lösräckta adjektiv och knöliga metaforer: musik som är gjord för undernärda akademikerungar i alledes för små kläder. Musik som tar sig själv på lika stort allvar men ändå kan skoja till det på fyllan. Problemet är att NRFS har ett gäng deppdansiga elektropopgrejer på gång som inte är dumma alls, fantastiskt fina och dränkta i himmelskt reverb och en vacker orgel. Javisst.

På tal om reverb och eko. Surfinstrumentalbandet **The Bustin Burritos** plockar upp Robert Johnsons Fender och lattjar vidare i samma spår. Det handlar om timing. Jag funderade härom dagen på Man Or Astroman?, lyssnade på en skiva som jag inte hade lyssnat på så säkert åtta år. Insåg att var sak har sin tid och plats. Men så dök *A Space for Christer Fuglesang*-EP:n upp. Det finns någonting ensamt och ödsligt i detta som jag inte kan motstå. Plus att jag hela tiden funderar på varför inte alla frygiska melodier tagit slut? Jag menar, det har ju gått ett par år sedan surfjänglet började vibrera ut sig i världen. Ändå är det nästan lika kul varje gång.

Bingo är lite svärdefinierade. De har skickat två skivor av det hårda slaget för tydligen är Bingo lite löst vad som helst och var som helst. Faktiskt väldigt befriande. Bingo grind och Bingo Umeå spelar dock grind. Eller, en av deras två CD:s heter *Mer grind än din morsa*. De har också hysteriskt fräna låttitlar som *Klipp av dig dreads* *n å sluta hängla och Hegemoni är världens fulaste ord*. Fast bakom det lite tramsiga uttrycket tycker jag att Bingo har sina poänger, inte bara som befriande projekt. Grind är liksom väldigt bra musik att göra när man är ung och förbannad och de gör det väldigt bra. Och fast de verkligen faktar med slitna men helt relevanta värderingar kan jag inte annat än hålla med och jubla lite inombords.

Fredrik Eriksson

För kontakt:

myspace.com/kyte4
myspace.com/noroomforsquares
myspace.com/thebustinburritos
myspace.com/bingolovesyou

Tre av låtarna är covers. Quincy Jones *Soul Bossa Nova* är en de valt att göra om och resultatet är väldigt spännande och explosivt. De egenskrivna låtarna håller minst lika hög klass som de där de inspirerats av gamla storheter. The Hi-Fly Orchestra lär få fart på dansgolv och vardagsrum världen över med denna skiva.

Therese Ahlberg

MAÏA HIRASAWA

Though I'm Just Me
RAZZIA/BONNIERAMIGO

Maïa Hirasawa fyller enkelt ut ett rum, hennes röst borrar sig in i öronen och lägger sig där som ett mjukt duntäcke. Hennes framgång bygger delvis på att hon är extremt talangfull och delvis på att hon är så åkligt älskvärd.

Hennes sång kramar ut alla tänkbara känslor med hjälp av stön, soulfyllt wail och avgrundsljud. Passionen för musik lyser lätt igenom och Maïa sjunger enligt mallen ska man göra något så ska man göra det ordentligt.

Det här är hennes debut och som sådan är den oerhört kapabel, speciellt när man betänkar att hon har producerat och spelat många instrument själv. Hon är skolad jazz-sångerska och har tidigare varit bandmedlem och protegé åt Hello Saferide. Efter att ha sålt slut på sin hembrända EP insåg hon att ett album vore på sin plats och att hon faktiskt var duktig nog att producera det själv. Hon säger att det låter "ganska mycket musikal" vilket märks i videon till *And I Found This Boy* där hon far fram som en Broadwaystjärna.

Though I'm Just Me är elva låtar verklighetsflykt och glädjeinjektion.

Marie Lindström

LAAKSO

Mother Am I Good Looking?
V2/BONNIERAMIGO

Redan i det grymma öppningsspåret *Worst Case Scenario*, som för tankarna till The Jesus and Mary Chain, förstår jag att något hänt med Laakso. Och när fjärde spåret, *Italy vs Helsinki*, visar sig vara en duett med Peter Jöback är det som att ett nytt band stiger fram. För trots att jag gjort tappra försök att tycka om Laakso tidigare har de alltid varit lite för spretiga och lite för stökiga för min smak. Men till min glädje tror jag att jag nu börjar förstå dem. Fast att det spretiga finns kvar, är låtarna på *Mother Am I Good Looking?* rakare, starkare och pampigare än på de två föregångarna. Det märks att man jobbat på arrangemangen och att man haft en stark vision om hur skivan ska låta. Den röda tråden är lätt att hitta och också lätt att hålla fast i.

Men naturligtvis är Laakso samma band som de alltid varit. Markus Krunegård sjunger lika intensivt som tidigare, energin hos bandet är där och externa är fulla av detaljer och humor. Det är bara det att det är mer lätt-tillgängligt nu. Och att jag kan uppskatta det mycket, mycket mer.

Linda Hansson

LASSE LINDH

Jag trodde jag var glad
GROOVER RECORDINGS

Det är något med Lasse Lindhs röst och det sorglösa i hans musik som gör att jag kan luta mig tillbaka och bara följa med. Som att sitta i en bil, på väg någonstans långt bort, där föraren kör så där perfekt och säkert att man bara kan slappna av, njuta och vara trygg. Och även om hans texter mestadels handlar om krossade hjärtan hos pojkar med randiga tröjor, eller om sådant man vill säga men aldrig vågar, görs det på ett så pass distansfullt sätt

att det aldrig riktigt blir sorgligt, utan bara fint och lite gulligt.

Jag trodde jag var glad är uppföljaren till *Lasse Lindh* som kom 2005. Och han fortsätter i samma anda som där, med driviga refränger och berättelser om just de där pojkarna och flickorna de är förälskade i. Eller tvärtom. Och trots att de låtarna skulle räckt för att göra ett bra album, tillförs dynamik i och med sorgliga öppningsspåret *Fem enkla saker* och fina *Jag klarar mig aldrig ensam*. Något som gör att skivan blir både bredare och djupare. Lasse Lindh känns som en fin bekantskap att ha.

Linda Hansson

LONEY, DEAR

Loney, Noir
SUBPOPEMI

När Emil Svanängen samlar vänner och med-musikanter för att spela in en ny skiva uppstår en lågmäld och känslomässig magi. Loney, Dear fortsätter längre in på den stig man först slog in på på *Sologne*, där det andäktiga tilltalet emellanåt är hymnlikt med en lekfull över. På *Loney, Noir* läggs experimentlusta till ett gammalt beprövat poprecept och resultatet blir delikat.

De stora gesternas tid är inte förbi, trots att motsatsen brukar hävdas. Under vintern har Weeping Willows hittat tillbaka till gammal god form, och nu befäster Loney, Dear faktum – dramatik och storslagenhet är det nya svarta. När det är som allra bäst påminner *Loney, Noir* om just Weeping Willows skivdebut *Broken Promise Land*, om än i mindre skala. Blås, körer och ett vemodigt tillbakahållat driv, hur paradoxalt det än kan låta.

Emil Svanängen är kanske ingen stor sångare, men hans ljusa stämma är ändå pricken över i i den här produktionen. Ju mer jag lyssnar, desto tydligare blir det att *Loney, Noir* är en skiva som bäst anjuts en solig söndageftermiddag med ett leende på läpparna, vare sig man vill eller inte. Det är Loney, Dear som lockar fram det.

Emma Rastbäck

THE LOVEKEVINS

Vs The Snow
SONGS I WISH I HAD WRITTEN/PLAYGROUND

Märkbart påverkade av den tid vi lever i, rent musikaliskt, försöker sig The Lovekevins på att debutera efter två glada EP:s och ett par år av bejublade förspel både här och där.

MACY GRAY

Big
GEFFEN/UNIVERSAL

Kärlek, förhållanden och trubbel i kärleksparadiset är ämnena för Macy Gray på hennes fjärde platta. Allt färgsatt med vår världs strävaste soulröst.

Nu finns även branschens mest anlitade producent vid rattarna, färglöse will.i.am från Black Eyed Peas levererar stråkar, orglar och stora lightfunkarrangemang som ska passa Macys stora vision för dessa tretton kärlekslåtar. För visst är kärlek, och avsaknaden/längtan/avsmaken av/för kärlek, det enda som är värt att prata om när allt kommer till kritan. Och Macy gör det på sitt flaxigt charmiga sätt, med lika lätt handlag som vårens första mjuka vindar vare sig hon skriker att hon är glad att bli av med sin man eller snackar om att vara ensam mamma.

Och Macy Gray är lätt att älska, lätt att längta till. Vare sig hon är lite funkigare som när Justin Timberlake medproddar *Okay* och skönt rockiga *Get Out* (Justin spelar gitarr här!) eller tuffare och kantigare i

På öppningsspåret inbillar jag mig att jag, något oväntat, hamnat någonstans mellan en sträckör och en av Patrik Wolfs öppna popseanser. Inför skivsläppet lovade initierade källor mig att det dansanta soundet från singeln med det 90-talsklingande namnet *Tamagotchi Freestyle* var en engångsföreteelse. Även om så är fallet finns det en märkbart energigivande röd tråd genom hela skivan som skulle hålla vilken japansk tamagotchi som helst levande i timmar utan föda.

Bandet har flyttat sina strömkablar en bit till vänster och numera finner man elektroniska inslag hur man än vridet och vänder på denna samling intryck. Gitarrpopbandet som trots många tvivel inte härstammade från England, utan från Malmö, har stämplat ut från sina gitarrbaserade happy-happy-melodier och kanske insett allvaret, vad vet jag, men helt klart är att de glömde något roligt på Emmabodafestivalen 2005.

Andreas Häggström

MANIC STREET PREACHERS

Send Away the Tigers
SONYBMG

Jag upptäckte Manic Street Preachers när de släppte *Everything Must Go* för dryga tiotalet år sen. Bandets huvudsakliga låtskrivare Richey Edwards hade just försvunnit spårlost och det var bandets första skiva utan honom. Mycket vatten har flutit under broarna sedan dess, men musikmässigt har det inte hänt så mycket. Bandet har alltid haft ett ganska distinkt sound och den här skivan skulle lika kunna vara inspelad 1998. Men i det här fallet gör det faktiskt ingenting. Manic Street Preachers ska liksom låta så här, så är det bara. Däremot så har man väl inte släppt ifrån sig så mycket minnesvärt sen just 1998, när man regerade hitlistorna med singeln *If You Tolerate This*. Därför känns det här lite som en minicomeback.

Melodierna sätter sig och James Dean Bradfield sjunger mer inspirerat än på mycket länge. Kanske är det förra årets soloäventyr som gett honom en nytändning. På första singelsläppet *Yon Love Alone is Not Enough* gästär ingen mindre än Jönköping stolthet Nina Persson och frågan är om inte det här är låten som kan ta Manics tillbaka till toppen på hitlistorna igen. Andra starka låtar är *Autumnson* och *I'm Just*

Ghetto Love som snurrar obönhörligt. Bara tillfälligtvis känns hon väl avslappnad, på gränsen till småsaggig. Men det uppvägs snabbt när man kastas in i underhållande kriminalhistorier som *Strange Behavior*. Eller i Prince-pastischen *Treat Me Like Your Money* (Dead Or Alive-interpolationen är dock väl ostig) som trots will.i.ams försök till rap är en grym låt med ett schysst tema – jämställdheten mellan älskare och plånbok är inte alltid på plats.

Som helhet är *Big* som en stor och lång kram. En sån där vi alla längtar efter.

Gary Landström

Tävla med Groove!

VINN BILJETTER!

**VINN BILJETTER
OCH HOTELLRUM!**

5-8 juli

+

30 juni-1 juli

Tävla på www.groove.se

Förutom standardversionen av albumet har vi även en limiterad CD-version med 3 videor, wallpapers, en exklusiv patch med mera. Finns också på LP med en bonus-CD!

159:-

dark tranquillity

är tillbaka för att befästa sin position som ledande kreativ kraft på den svenska death metal-scenen!

Se bandet live på Sweden Rock Festival och Arvikafestivalen i sommar!

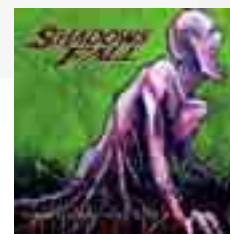
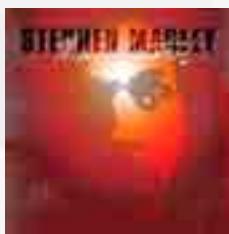

EMI

SwedenRockShop.com

ALLTID MAX 29,- i PORTO. DINA VAROR SKICKAS ALLTID SAMMA DAG OM BESTÄLLNINGEN GÖRS FÖRE 13.00
BUTIKEN I SÖLVESBORG ÄR ÖPPEN MÅ-FR 9-16, LÖRDAGAR 10-15. TEL: 0456 - 319 88

skivor

a Patsy som ekar av Simple Minds, Queen, och hur konstigt det än låter, Guns N' Roses. Knappast nydanande musik på något sätt, men inte heller det minsta tråkigt. Törstar du efter lite robust men vacker engelsk mjukrock så är det här ett givet köp.

Thomas Rödin

MARDUK

Rom 5:12

REGAIN RECORDS

Sveriges bästa svartmetallband heter Marduk. Så kommer det att förbli i något år till. Sen är det dags för andra att ta över. *Rom 5:12* känns som en mellanplatta från ett band som nått stora framgångar och kanske känner sig lite mätta. Mätta med anledning av att det inte finns några som slår dem på fingrarna i genren.

Det här är på inga som helst sätt en kass platta. Snarare lite ofokuserad. Jag gåspår lite ibland. Munkkörers känns lite saggigt. Jag saknar den enorma energin. Den som satt som ett Alienfoster i ansiktet på *Plague Angel*. Men Marduk verkar ändå ha hittat en ny dimension att lägga till sin musik. Det svenska vemodet, Pär Lagerqvist och Ingmar Bergman. Vackert svärta de gitarrslingor som ihop med tunga trummor och stadig bas får låtar som *Imago Mortis* och *Accuser/Opposer* att växa. Ska bli kul att se vart Marduk tar vägen i framtiden. De har redan lagt världen för sina fötter. Hoppas bara att de marscherar vidare.

Per Lundberg GB

STEPHEN MARLEY

Mind Control

UNIVERSAL

Stephen är reggaeikonen Bob Marleys andre son. Redan som sjuåring gjorde han skivdebut som medlem i Melody Makers tillsammans med tre av sina syskon. Han har inte bara verkat i skuggan av sin far utan också först i skuggan av storebrorsan Ziggy och på senare tid Damian, som fick ett stort internationellt genombrott förra året med *Welcome to Jamrock*. Nu tror jag inte Stephen är speciellt ledsen för det. *Mind Control* är hans eget verk, han spelar en rad instrument och har till och med producerat albumet själv, men också en familjeaffär. Bröderna Ziggy, Julian och Damian är alla involverade liksom farmor Cedella som körar på flera spår.

Det är en extremt varierad skiva som Stephen Marley presenterar men inte nödvändigtvis mycket till reggaeskiva. Från det Motownaktiga titelspåret till nyahingiballaden *Inna Di Red* med Ben Harper går den något märkliga resan via bland annat hiphoplåten *Hey Baby* med alltid utmärkte Mos Def och den obehagliga *Let Her Dance* som blandar reggaeton med salsa och kass rap.

Traditionell reggae blir det egentligen bara i *Lonely Avenue* och *Chase Dem* där Stephen Marley låter nästan otäck lik sin far. Han gör glädjande nog inte covers på Bob men lyckas inte heller frigöra sig från hans massiva inflytande. Trots att den är på gränsen till fänig och insmickrande så är ändå singeln *Traffic Jam* det bästa spåret. Den är i alla fall catchy och toastadent från både Stephen och lillebrorsan Damian är tajt som plyschmössan Jr Gong har på sig i videon.

Första gången jag hörde Stephen var på Eves version av reggaeklassikern *No, No, No*, på albumet *Scorpion* från 2001, där han och Damian redan då visade att de är duktiga på att toasta. Tyvärr är det fortfarande det bästa han gjort. Stephen Marley är både en duktig sångare och deejay men hans låtar håller inte riktigt måttet.

Isac Nordgren

THE MARY ONETTES

The Mary Onettes

LABRADOR/BORDER

De har varit på gång ett tag nu. När jag lyssnar på fullängdsdebuten känns det som om The Mary Onettes har funnits för alltid. Eller åtminstone sedan tidigt, dunkelt brittiskt, 80-tal. De lyckas göra romantiskt popsentimentala låtar, byggda på hjul som andra redan satt i snurr, utan att en känsla av blasé tar övertaget.

Inledande, jangliga, *Pleasure Songs* är en pärla. Men alla spår når inte upp till gamla *Lost*, drömskt syntpoppiga *Slow* eller singeln *Void*. När, tidigare Broder Daniel-inhopparen Philip Ekström sjunger som Dave Gahan över New Orders finaste syntslingor kittlas retrosinnet ordentligt.

Johan Lothsson

MODEST MOUSE

We Were Dead Before the Ship Even Sank

EPIC/SONYBMG

Isaac Brock är hjärnan bakom Modest Mouse och med åren har Modest Mouse blivit allt mer dansanta och det är imponerande. Det är tungt, mörkt, storstadsoftande och avigt indie-svängigt men samtidigt lyckas han krydda det hela med punkfunkiga inslag som inte alls känns klyschiga eller krystade. *We Were Dead Before the Ship Even Sank* är faktiskt en av årets allra bästa skivor så här långt, det blir så om man har den här påhittigheten, energin och känslan för kluriga melodier mitt i allt det tunga manglandet. Modest Mouse framstår allt mer som dagens räddare för oss Pixies-galningar!

Martin Röshammar

MOTOR

Unhuman

NOVAMUTE/EMI

Olivier Grasset och Bryan Blacks starka sida ligger i livespelningarna. Det är där MOTOR:s riffrockiga minimaltechno funkalar allra bäst. Med fuck-off-attityd och bultande monotona basgångar har de manglat sönder eventuellt publikmotstånd flera gånger. Som när de värmdes upp på Nitzer Ebb-turnén förra året. På skiva översätter de livekänslan med varierande resultat. Deras tungt rullande och vansinnessnabba techno-anthems blir mestadels för monotont enformiga och framtunga. Att titelspåret är en Daft Punk-rippoff höjer inte heller betyget. Så bra som fransoserna i rymdhjälmar kommer MOTOR aldrig bli. Men då och då glimrar det till. Inledande *Bleep 1* är en av låtarna där duon kommer till sin rätt. I en liveversion är den säkert ännu bättre.

Mats Almegård

KATHARINA NUTTALL

This is How I Feel

V2/BONNIERAMIGO

Norgefödda, men numera Stockholmsboende, Katharina Nuttall har under de senaste åren bland annat hunnit med att skriva filmmusik till *Rosa – the Movie* samt att vara producent åt Ane Brun. Med *This is How I Feel* debuterar hon nu som soloartist.

Katharina Nuttall har en röst som är väldigt egen i positiv bemärkelse, med ett omfångsrikt register som utnyttjas till max. Både musiken och texterna drar åt rockgenrens mörkare delar, vilket gör det logiskt att hon som enda cover valt New Orders *Blue Monday*. Mörkt, sorgligt och melankoliskt alltså. Leonard Cohen släng dig i väggen. Ja, bortsett från två låtar: *Shake it Babe* och *A Beautiful Day*, som dyker upp mot slutet av skivan. De är så glada att jag nästan, men bara nästan, tror att det är någon slags twistad ironi hon författat. Med nämnda undantag ingen partyhöjare alltså, men det finns tusen skäl att lyssna på Katharina Nuttall – både som producent och som musiker – och hennes *This is How I Feel*. En modig, stark och angelägen skiva.

Sara Jansson

MAURO SCOCCO

Ljudet av tiden som går

DIESEL/PLAYGROUND

Oavsett vad man tycker om Mauro Scocco kan man inte komma undan att han är en fena på att göra låtar. Det jag tyckt varit problemet är att de ofta är bundna till genrer och arrangemang jag egentligen inte har så mycket till övers för. Kanske lite för mycket syntsoul eller lite för glassigt, på något sätt.

Så lite intressant är det ju när han nu gör en nästan renodlad singer/songwriterplatta. Avskalat, ofta med bara Mauro och en gitarr eller ett piano, och annars överhuvudtaget

sparsamma arrangemang. Och visst fanns det en liten förhoppning att det skulle kunna vara riktigt bra. Men allt mynnar tyvärr ut i en axelryckning. Även om låtarna inte är dåliga, känns det som att han ändå trivs bättre i andra sammanhang. Kanske inte så att Mauro egentligen mår bättre av att lägga en massa pålägg på sina låtar, men jag börjar fundera på hur mycket det egentligen beror på, arrangemangen. Skulle hans största låtar funka i det här formatet om man aldrig hört dem förr? Eller är det egentligen så att Mauros dröm att göra den här plattan medfört att de starkaste av låtskrivartalanger gömt sig i det undermedvetna? Eller är det helt enkelt så att när det gäller att visa upp låtar i dess mest nakna och enkla form så finns det alltför många som skäpar ut Mauro som låtskrivare?

Magnus Sjöberg

SHADOWS FALL

Threads of Life

ROADRUNNER/BONNIERAMIGO

Mitt hjärta bultar lite extra fort och kinderna blossar av värme. Jag känner stor tacksamhet till att unga, etablerade band kan spela så här thrash metal. *Threads of Life* kunde lika gärna ha stått på samma skivhylla som Nuclear Assaults *Handle With Care* när den var purfläsk.

Ändå är det aldrig gammalt, plagierat eller snabbövergående. Tvärtom. Det här känns fräschare och mer eget än till exempel Trivium. Shadows Fall vågar sig också på en ballad, något som Poison och Extreme omöjliggjorde för mer metallbaserade band på 1990-talet. Det kräver mod.

Vill du bli lika varm i bröstet som jag föreslår jag att du lyssnar särskilt på *Burning the Lives* och *Redemption*. Och framförallt *Failure of the Devouts*. Där har sångaren Brian Fair jobbat med texten på fonetisk detaljnivå. Jag älskar hur han vrålsputtar ut sig "cri-ppled" i refrängen.

Torbjörn Hallgren

SOVIAC

Hello Bunny

V2/BONNIERAMIGO

Soviac är ett sådant band jag tänkt lyssna på men så har det aldrig blivit av. Nu när jag äntligen får lyssna på dem är det en ambivalent Sara som skriver den här recensionen. Ärligt talat vet jag inte vad jag ska tycka om det här, bortsett från att jag har svårt för de båda sångarnas röster. Särskilt på *Ogashaga* där den ena låten som en uppitchad Kathleen Hannah, och på *Saddle Cattle* där den andra låter som en karikatyr av Thurston Moore cirka *Experimental Jet Set, Trash and No Star*-tiden när han fortfarande såg ut som en 16-åring. Det känns bara ansträngt och berör mig inte alls. Särskilt inte i jämförelse med ett par tidigare låtar med Soviac jag hittade på nätet där Catharina Breineders sång berör mer än ett hårt slag mot huvudet.

Musiken på *Hello Bunny*, en kombination av elektronisk musik och elgitarrer, lyckas Soviac däremot riktigt bra med. Skivan som helhet, kombinationen musik och sång, är jag dock inte entusiastisk över, bortsett från mäktiga *Boots* (vilka trummor!), sidekicken på *Burning Buns*, och största delen av *Swinehole*.

Sara Jansson

THE SPACIOUS MIND

Gentle Path Highway

GODDAMN I'M A COUNTRYMAN RECORDS

Västerbottinska The Spacious Mind tar tid på sig för att både bygga upp låtarna och låta dem bli något annat. På *Gentle Path Highway* finns fyra låtar, men allt klockar in på omkring 55 minuter. Precis som på den gamla psykprogtiden.

Jocke Berg, via Kent, ska sjunga ett par rader om livet efter sin egen debut. Det är som upplagt för det. Vemodet från Kents tidigare skivor, eller varför inte *Vapen & ammunition*, finns ständigt närvarande hela låten igenom. Jag kan inte låta bli att le under *The Better Half of Cynical Boys* och *I Left*, där Robert Svensson på underbar sång öppet avslöjar sin kärlek till Conor Oberst, och samtidigt, via inspelningsstudion i Robertsfors, leder ett av det senaste årets mest spännande band mot sin första solskenshistoria i storformat.

Andreas Häggström

MIXTAPES & CELLMATES

Mixtapes & Cellmates

NOMETHOD/DOTSHOP.SE

Jag vet inte om den pubertala ångesten har passerat, men visst verkar de betydligt gladare nu när de äntligen får berätta sina distade popsagor i större format. Vissa av medlemmarna har visserligen precis uppnått myndig ålder, men musiken låter förvånansvärt äkta, mogen och välslipad redan nu. Eller för att göra sagan till verklighet: ordentligt välproducerad.

Klimatförändringarna inom bandet är solklara. Inte lika solklar är den dystra shoe-gazedimman som låg tätt, tätt över bandets tidigare låtar. Melankolin finns kvar. Men jag kan tyda ett rejält indifierat solljus rakt igenom skivan, oavsett om dessa fyra ynglingar känner den lycka som jag känner eller inte. Mixtapes & Cellmates kommer aldrig bli några storheter, men så länge de gör storartad pop på skiva kommer solen att stå högt långt in på många småttimmar i sommar.

Under samtliga 3:25 minuter av *Statement* väntar jag tålmodigt på att

Hultsfred '07

14-15-16/6

UTSÅLT
2005 OCH
2006!

HEM
LJUVA
HEM

OZZY OSBOURNE [UK], **50 CENT** [US],
PET SHOP BOYS [UK], **KORN** [US],
VELVET REVOLVER [US], **TIMBUKTU &
DAMN!** [S], **THE ARK** [S], **MANDO DIAO** [S],
WOLFMOTHER [AUS],

FLOGGING MOLLY [US], **AMY WINEHOUSE** [UK], **GENTLEMAN** [DE], **SÄKERT!** [S],
ANNA TERNHEIM [S], **SAHARA HOTNIGHTS** [S], **SVENSKA AKADEMIEN** [S],
ROKY ERICKSON [US], **HATEBREED** [US], **AIDEN** [US], **JUSTICE** [FR], **CLIPSE** [US],
TINGSEK [S], **SEBASTIAN** [FR], **SALEM AL FAKIR** [S], **SHOUT OUT LOUDS** [S],
CONVERGE [US], **LAMB OF GOD** [US], **FIBES, OH FIBES!** [S], **JOY DENALANE** [DE],
GORILLA BISCUITS [US], **GOOSE** [BE], **DOES IT OFFEND YOU, YEAH?** [UK],
BLACK LABEL SOCIETY [US], **UFFIE FEAT. FEADZ** [FR], **BOYS NOIZE** [DE],
NEVERSTORE [S], **ASHA ALI** [S], **CLIENT** [UK], **TUNNG** [UK], **SABATON** [S],
HATESPHERE [DK], **LA PHAZE** [FR], **ROXY COTTONTAIL** [US], **MOHAIR** [UK],
THE LIONHEART BROTHERS [N], **TONEDOFF & PACK FM** [US], **RUBIK** [FIN],
THE DRONES [AUS], **OH NO ONO** [DK], **TAXI, TAXI!** [S], **FAMILJEN** [S], **MAPEI** [S],
JUVELEN [S], **DETEKTIVBYRÅN** [S], **AVATAR** [S], **THE DOITS** [S], **THE TOUCH** [S],

FLER ARTISTER TILLKOMMER SÅ KLART!

MED RESERVATION FÖR ÄNDRINGAR

INFO OCH BILJETTER:
WWW.ROCKPARTY.SE WWW.TICNET.SE

CA 140 ARTISTER PÅ SJU SCENER

MAT FRÅN HELA VÄRLDEN

ÖL- OCH VINRÄTTIGHETER

TÄLTCAMPING INGÅR

ARRANGEMANGS-
SPONSOR

HUVUDSPONSOR

SPONSORER:

PARTNERS:

SR P3

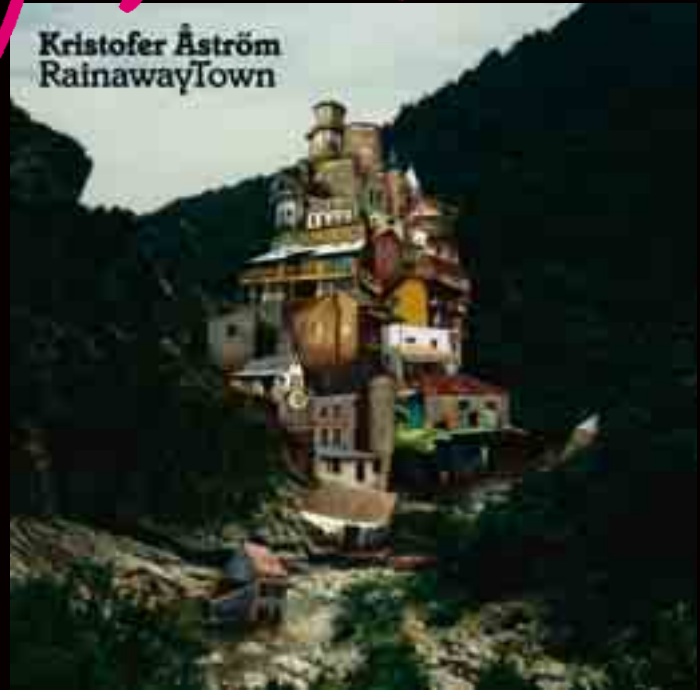

Bäst just nu

Laakso "Mother Am I Good Looking?"

På nya albumet tar Laakso sin egensinniga rock till helt nya nivåer. Bättre låtar, bättre arrangemang, bättre produktion, bättre allt. Första singeln är den fantastiska duetten "Italy vs Helsinki" med Peter Jöback. Under våren kommer Laakso att turnera både på egen hand och tillsammans med The Ark.

Kristofer Åström "RainawayTown"

På sjätte albumet faller alla pusselbitarna på plats för Kristofer Åström. Låtarna är starkare än tidigare, produktionen mer förfinad, detta är den perfekta symbiosen mellan rock, country och norrländskt vemod.

Soviac "Hello Bunny"

På tredje albumet samarbetar Soviac med producenten Johan Gustafsson (bl.a. Hives, Hell on Wheels, Knife & Ape). Tillsammans har de skapat en lika lyxig rock som smutsig elektro, där dissonanta gitarrer studsar mot feta syntbasar och trumsamplingar.

Apostle Of Hustle "National Anthem Of Nowhere"

Apostle of Hustle är Andrew White-man, gitarrist och låtskrivare i Broken Social Scene's, soloprojekt. Här blandas kubanska influenser med den patenterade lager på lager ljud-bilden som 'BSS' använder sig av.

Kassín + 2 "Futurismo"

Brasilianskt svängande pop från demonproducenten Kassín och hans två följeslagare. Innehåller bl.a. "Ya Ya Ya" med Sean O'Hagan från High Llamas. Kolla även in de andra två albumen i +2 serien, Moreno +2 och Domenico +2

Soulsavers "It's Not How Far You Fall, it's The Way You Land"

Detta är en elektriskt långsam mörk rockskena med oantastliga melodier och en unik mix av rock, country, soul och gospel och Mark Lanegan på sång. Känn på den du.

Jai-Alai Savant "Flight Of The Bass Delegate"

The Police möter Lee Scratch Perry möter The Clash med grymma refränger och attityd. Efter två bejublade turnésvängar i Sverige kommer nu den efterlängta debut.

Ray Barretto "Latin Soul Man"

En samling med en av de starkast lysande stjärnorna från den coola New York baserade 70-tals labeln Fania. Ray Barretto blandar Soul med Latin och får till ett ansenligt sväng med en nerv som är helt obetalbar.

Andra aktuella releaser:

Dirty Three (Dirty Three)	4/4	Tom McRae	2/5
Dirty Three (Horse Stories)	4/4	Ed Greene	9/5
yourcodenameis: milo	4/4	Streetwaves	9/5
Our Latin Thing vol 3	11/4	Malajube	9/5
Katharina Nuttall	25/4	Best Fwends	9/5
Oi Va Voi	2/5		

Free downloads m.m.

MUSICLOVERS, för att få tillgång till Free Downloads, kolla på videos, läsa om dina favoritband, ta reda på när det är coola gig i din stad m.m. Gå in på www.v2music.se så hittar du allt det där och lite till...

Men låtarnas längd är inget man ska låta sig luras eller avskräckas av. Man ska strunta i dem. Och i stället gå in i det emellanåt transcendentala som finns där; på något sätt anknutet, om inte förankrat i, till allt från pop, rock till metal, även om det senare känns som en mer subtil referens, dock gärna i samma tidsmässiga referensmiljö. Naturligtvis monotont, men inte så det blir tråkigt, alltid med något mer att veckla ut, något mer att visa upp, någon ytterligare väg att ta, så att vägen också blir målet, utan att ersätta det. Där kontrollerat kaos kan tillgodose dimensioner när man trott det meditativa bli vägs ände.

Det ska ofta mycket till för att faktiskt hålla intresset vid liv under 17-minuterslåtar, men trots att man aldrig egentligen kan sätta fingret på det finns hos The Spacious Mind en i tid kontrollerad dynamik man faktiskt kan överraskas av. Naturligtvis finns det passager som känns lite väl tradiga, men generellt är det ändå i konceptet relevant. Absolut inget för det genomsnittliga popsnoëret, men för oss som gärna låter musik växa till sig och bli till en aktiv fond i ens vardag.

Magnus Sjöberg

JOSS STONE

Introducing Joss Stone

VIRGIN/EMI

Funkiga jazzkatten och pumpande basisten Raphael Saadiq har på *Introducing Joss Stone* hjälpt brittiska singer/songwritern att försöka nå upp till de övre nivåerna där Mary J, Lauryn, Erykah, Janet, Alicia och några till spelar. Och målet finns definitivt inom räckhåll. Joss har ju alltsedan undersköna debuterna *The Soul Sessions* visat potential men inte riktigt lyckats realisera den fullt ut. Men Saadiqs varma och organiska retrovibb är i alla fall rätt väg att gå nu.

Alla låtar handlar mer eller mindre om olika grader av kärlekskrankhet och ljudbilden är luftig och svängig, väldigt skönt med ett så levande och analogt landskap som Joss styr över. För hon känns ju väldigt mycket kött och blod och passar inte lika bra i alltför modernt och datoriserat sammanhang. Logiskt då också att de enda två gästvokalisterna är Common och Lauryn Hill. De kopplar ihop Joss än mer med en ärlig, härlig, eftertänksam och glädjefylld r'n'b/hiphoptradition hon hör hemma i. Bäst insats av dessa två står utan tvekan Common för i Bob Marley-aktiga balladen *Tell Me What We're Gonna Do Now*, men jag går egentligen igång mer på tuffare spår som *Put Your Hands On Me* där Saadiq serverar ett hårt beat bakom scratch, saxofonriff och gulliga keyboardklanger och Joss visar sig både stark och sårbar vilket är riktigt läckert. Men fler spår står ut; *Arms of My Baby* är en intensiv favorit byggd på flygande jazztrummor, en riktig stänkare till refräng och Joss trånande sång medan *What Were We Thinkings* klassiska hjärta/smärta-klagande vrider om tankarna som en blöt trasa och *Bad Habit* framställer problematiken med en snubbe som hon egentligen inte vill älska. Mycket att gilla, mycket att chilla till med ett glas vitt i handen. Men Joss har inte riktigt nått till sin slutstation ännu, men detta är ett stort steg i rätt riktning.

Gary Landström

ULF STURESON

Beroende

NATIONAL/BONNIERAMIGO

Eftersom han är och alltid kommer vara en doldis i svenskt musikliv, är faktumet att Ulf Stureson kommer med en ny skiva ingenting som ger rubriker. Det är synd för i min värld är han en av de allra finaste popsnickarna vi har, i alla fall på svenska. På nya Björn Olsson-producerade skivan *Beroende* är ljudet en

smula skrämligare, smutsigare och råare än vanligt. Men det handlar ändå om samma sorts mörka, inte sällan släpande, poplåtar framförda med vinglig sång och med stora mått dysterhet inbakade i texter och i ljudbilden.

Ulf Sturesons styrka är ändå att han aldrig låter deppandet ta över, det blir aldrig till självömkan eller så nattsvalt att man inte orkar lyssna. Det är snarare så att han kommer så nära att man blir helt fast i de spöklika sångerna. Jag önskar att Ulf Stureson nådde ut till fler, han är värd det.

Martin Röshammar

SÄLLSKAPET

Sällskapet

DUST MUSIC/UNIVERSAL

Sedan 2003 har producenten Niklas Hellberg, gitarristen Pelle Ossler och Joakim Thåström vid sidan om annat ägnat sig åt att i Karlstad färdigställa denna elektroniskt släpiga, vemdiga och smått spöklika platta. Men Thåström hamnar, med sin gedigna rockstjärnestatus och fantastiska röst, givetvis i fokus – i alla fall så fort han greppar mikrofonen.

Fast det gör han inte i så många spår. Men så fort han väser fram en stavelse spänner man som lyssnare öronen direkt. Undersköna och trasiga *Nordlicht* är ett exempel. Den är väl så suggestiv som en minimalistisk liten pärla till låt kan vara. Med Thåström som en återhållsam och kylig ledsagare. I *Spår överallt* där han längtar ut från det välkända till det okända ryser man också. Just resande verkar vara temat, detta understryks i de suddiga och rörliga bilderna som kompletterar ett antal av plattans spår. Och vilken spröd liten röst Nina Ramsby bidrar med i *Järnstaden*. Rysligt njutbart, minst i klass med versionen som Thåström sjunger på den medföljande DVD:n.

Hade dock gärna hört Osslers klangfyllda gitarr lite oftare, som det är nu förgyller den nästan bara Pink Floyd-aktiga *Honungsgatan* och *Ravic*, en försynt syntig präriestrykare. Kanske ville de inte skapa en alltför organisk känsla i musiken, oftast pulserar ju bara datorns hjärta i *Sällskapet*.

Inga topplistesinglar finns här men ett överflöd av olycksbådande låtar för alla som är hängivna supportrar av vårt lands ende egentlige rockidol, och det låter inte alls lika gubbigt som *Skebokvarnsv. 209*. Thåström fortsätter sin högst egna musikaliska färd där inga kommersiella hänsyn tas. Det är väl därför vi fortfarande älskar honom.

Gary Landström

THEY LIVE BY NIGHT

Art and Wealth

RAZZIA/BONNIERAMIGO

Distansförhållanden, tsunamis, våldtäkter, skola och hur det är att vara en fattig jävel. Göteborgskvartetten They Live By Night tar verkligen upp en imponerande mängd ämnen på sitt debutalbum. Detta är något som inte är helt riskfritt att göra. Många är banden som desperat kastat sig mellan olika ämnen för att få en bra mix på sin skiva, men bara fått fram något som mest känns rörigt och slumpmässigt. Och ingen gillar nån som överanstränger sig för lite bekräftelse, eller hur?

Det är därför en lättnad att *Art and Wealth* inte fastnar i den fällan. Även om texterna ibland gränsar till störigt pretto, så lyckas de beröra. Igenkänningsfaktorn är hög, energin pulserar och melodierna är härligt starka. Dock är det framförallt sångaren och trummisen Christofer Byström som får mig att kapitulera. Det är underbart att höra hur han kan växla mellan sårbarhet, ilska och upprymdhet i sin sång utan att tappa gnistan. Helt underbart.

neoWatches
The latest brand watches
www.neowatches.se
bästa utbudet, coola märkesklockor

NY WEBB!

www.cmmgroup.se

Pressa eller kopiera?

CD eller DVD?
Eller duo-disc?

Vi har allt för ditt
CD projekt.

CMM GROUP

Torshamnsgatan 39 B i Kista,
08-545 706 70, info@cmmgroup.se

Bäst är mobbinglåten *School* med studsig orgel och befriande okonstlad intensitet, missa inte!
Nina Einarsson

TRACEY THORN

Out of the Woods

VIRGIN/EMI

I inledande *Here it Comes Again* och i *Hands Up to the Ceiling* där forna Everything But The Girl-rösten hyllar barndomshjältar som Siouxsie Sioux är avskalad och ren popmusik när den är som allra bäst. I övrigt har Tracey Thorn tagit hjälp av producenter som Metro Area och The Rapture. Hon borde kanske litat mer på att styrkan ligger i det enkelt nakna. Visst är partylåten (även om det är vemodigt kalas hon bjuder på) bra, men det är när hon bjuder in lyssnaren till intimiteter och närhet som *Out of the Woods* funkar som bäst.

Det håller alltså inte riktigt hela vägen. Det finns bottenapp som kåtfunk (även om det är sval kåtfunk, kanske snarare "försiktig flirt-funk") i Arhtur Russell-covern *Get Around to it*. Men förutom en del svagheter är detta det bästa Tracey bjudit på sedan Everything But The Girls *Mirrorball*. Och låten A-Z bär nästan upp hela skivan på egen hand. Sällan har flykten från småstadsängesten beskrivits mer varsamt, vackert och precist. Det skulle vara Bronski Beats *Smalltown Boy* i så fall.

Mats Almegård

TIMBALAND

Shock Value

BLACKGROUND/UNIVERSAL

Världens hetaste topplistspopproducent är den trinde lille mysfarbrorn Timothy Mosley. Hans guldfinger levererar beats, alltid med samma resultat: stort kommersiellt genomslag och höjd temperatur på dansgolven världen över. Modern r'n'b som vi känner den har han definitivt varit med och skapat.

På *Shock Value* gästas mikrofonen av kändispolarna Missy, Dr Dre (spännande och övrigt att höra Dre gästa konkurrenten), Justin, Magoo, Nelly Furtado, 50 Cent och Elton John (2 *Man Show* är en riktigt vacker låt med sköna körarrangemang) men det är ändå produktionens knirkande och innovativa ljudbild som har huvudrollen.

Tim har bestämt sig att flytta fram ställningarna vad gäller dagens populärmusik, ljuden blir bara skummare och mer orientaliska för varje projekt, och jag hakar definitivt på. För det är riktigt kul att falla in i *Shock Value*. *Bounce* är en suggestiv pärla där detaljerna som flyger i utkanten kompletterar beatets malande ström. Inledande sambainspirerade *Oh Timbaland* är också en klassisk Tim-produktion där lekfullheten får det att spritta i kroppen, precis så här låter dagens fräschaste musik – det fattar man redan efter en genomlyssning. Till och med när Tim ger plats för någon annan i producentstolen funkar det: Lil Walt gör tillsammans med Money en skön Prince-pastisch med *Fantasy*.

Och sen är ju The Hives med på en låt. Och visst är det coolt att Fagersta-pojkarna får riffa och kvida, men denna mix av rock och hiphop gjordes avsevärt bättre redan för tretton år sedan i soundtracket till filmen *Judgement Night*. Men förutom denna fadäs är *Shock Value* en otroligt stark och spännande platta.

Gary Landström

JAH WOBBLE

Heart and Soul

TROJAN/BORDER

Redan i gruppen Public Image Ltd slog engelsmannen till med blytung basgångar med ett underbart groove. Sedan dess har Jah Wobble (alias John Wardle) sysslat med alltifrån pop till dub och samarbetat med bland andra Sinead O'Connor, Primal Scream och inte minst

Jaki Liebezeit och Holger Czukay från gamla kultgruppen Can. Han har spelat i mängder av skivor och under åren inspirerats av olika former av världsmusik.

På det här albumet rör sig Wobble på välkänd hemmaplan och bjuder på sin karaktäristiska dub med poppreferanser. Mellanöstern-influenser och ljuvligt organiskt basdriv. Att han inte kan sjunga struntar han högaktningfullt i – visserligen låter det rent illa i *I'd Love to Take You* men allt som oftast förvränger han rösten med vocoder vilket faktiskt tillför låtarna något och ger dem färg, känsla och klang. Jah Wobble har fått ihop ett riktigt bra album med en mängd höjdpunkter. Lyssna bara på *The Sweetest Feeling*, *I Remember That Time* och *And Some May Say*. Bland många andra. *Heart and Soul* går redan varm i min skivspelare.

Robert Lagerström

THE YOUNG GODS

Super Ready/Fragmenté

PIAS/BORDER

Man skulle kunna kalla The Young Gods för industriveteraner, men jag tycker att de numera är så mycket mer. Franz Treichler och kompani spelar väldigt europeisk musik och de gör det med ett trumpet, en sampler och Franz karaktäristiska röst.

Super Ready/Fragmenté är det första vi hör från dem sen 1999 års *Second Nature* och det är lite mer av en tillbakagång från den skivans tajta, nästan klaustrofobiska ljudbild till 90-talets korsning av gitarr och elektronika. På nya plattan har låtarna rymd och man kan andas mellan ljuden som strömmar emot en. Det första som slår en är att vi har nog inte fått så här mycket gitarrer från schweizarna sen *T.V. Sky* 1991. Det börjat stenhårt med *I'm the Drug*, en trumbaserad stänkare nästan helt utan elektronisk försköning. Sen lugnar det ner sig lite och mot slutet av skivan har vi gått från gitarrer till sitarer, till trummor och knaster. Det kanske inte är en fulländad platta, men fortfarande mycket bra, och bra mycket intressantare än mycket som kommer att släppas i år i alla fall. Om när nu bara kunde få hit dem för en klubbspelning.

Mathias Skeppstedt

YOURCODENAMEIS:MILO

They Came From the Sun

V2/BONNIERAMIGO

Underbara, underbara Yourcodenameis:Milo. Jag har verkligen längtat efter en uppföljare

till deras fantastiska debutalbum *Ignoto* från 2005. Här samsades pop, rock och galen dissonans som en enda stor lycklig familj i en reklamfilm för tysk choklad. Förvisso släppte bandet *Print is Dead* förra året, en skiva där varje låt var resultatet av en dags samarbete med en artist, men den plattan höll inte hela vägen. *They Came From the Sun* är allt som debuten var plus lite till och lite nytt.

Kvintetten från Newcastle har först och främst blivit mer melodiosa. De slänger fortfarande iväg låtar som är kantiga, grovhuggna och vassa men nu finns även något dansant över styckena. Även om bandet har en mild dyster framtoning är *They Came From the Sun* en glädjande upplevelse. Låtar som *I'm Impressed* hoppar omkring i samma territorium som Franz Ferdinand. *Sixfive* är sin tur en tryckare med hänvisningar till The Album Leaf mjuka instrumentering.

YCNI:M har blivit mer av det goda. Det är svårt att inte tro på Paul Mullen när han mjukt skriker "This is everything" i *Evening*. För det stämmer. Ska du bli musikaliskt överraskad en gång i år knackar möjligheten på dörren.

Mikael Barani

ÄKTA KÄRLEK

Ja tack lätt

SWINGKIDS/BORDER

Jag intervjuade Matilda Sjöström och Stina Göransson förra sommaren strax innan en lite strulig Äkta Kärlek-spelning. Då kändes de som en udda fågel i reggaeakretsar med sina texter som tog kärlek mellan människor på allvar, de menade verkligen att något så ohippt som äkta kärlek var målet. Coolness utbytt mot uppriktighet. Och det kändes helt rätt.

Bakom duons kärleksbudskap ligger, och låg, relativt basic beats. Särarten ligger i budskapet och tjejernas högt mixade sång som gör det omöjligt att missa texterna. Och detta funkar också bra. Tycker dock att de nya och lite mesigare versionerna av *Liggadoren* och *Äkta kärlek* är en besvikelse. De låter tillrättalagda och välvdade i överkant, och det är ju trist eftersom de är grymma låtar. Men många andra spår är starka och nynnvänliga även om reggaevibben skavts bort en del i studion.

Annars lyser DIY-anda, proggighet, vacker stämsång och okomplicerad glädje igenom starkast när *Ja tack lätt* summeras. Och det är inte fy skam.

Gary Landström

KRISTOFER ÅSTRÖM

Rainaway Town

STARTRACKS/BONNIERAMIGO

Kristofer Åström har under åren mer och mer framträtt som singer/songwritergenrens mest nedstämda, och emellanåt har texter och musik varit så nattsvarta att det krävts ett psyke av stål för att orka lyssna igenom en hel fullängdare. I och med *Rainaway Town* törs jag andas ut, kosta på mig ett leende och njuta från första till sista ton. Det känns inte längre som en personlig balansgång mellan liv och död när skivspelaren sväljer en Åström-skiva.

Även på *Rainaway Town* är grunden gitarr, röst späckad av livserfarenhet och ett privatliv som får ligga till grund för de historier som berättas. Men här finns fart, lekfulla melodislingor och en känsla av jävlar anamma som piggar upp. Första singeln från skivan är *Just a Little Insane*,

som gästas av Mattias Hellberg, ett samarbete som faller ytterst väl ut. Låten är den starkaste på skivan, och höjs ett snäpp av Hellbergs sträva stämma.

Personligen smälter jag under *Heavy On the Drinks*, en ödesmättad låt som på ett ömsint, men på samma gång uppgivet sätt behandlar alkoholism på ett sällan skadat, eller hört, sätt.

Emma Rastbäck

CD 3 • 2007

Livet och ljuset är tillbaka – tack gode gud för det! Och vi har 15 härliga spår som ackompanjerar våren på ett utsökt sätt. Ny svensk musik du inte visste du behövde. För att få 10 nummer av Groove inklusive skiva hemsickad: betala in 319 kr på PG 18 49 12-4 och uppge både post- och mailadress. Välkommen i familjen!

1 The Mellow Bright Band

Song to Mr P

Detta Karlstadsband bildades redan 2001 men det var först förra året som de blev allvarliga i sin satsning. Då vann de en studionspelning i en bandtävling och vips finns *Whatever Became of Anonymous Steve?*-EP:n. Det som imponerar mest är intensiteten i känslorna och i Erik Segerpalms raspiga sång, men det pumpande rockdrivet gör också sitt till. Denna kvintett kan bli hur bra som helst.

www.myspace.com/themellowbrightband

2 Mike

To All My Friends

Via en imponerande hemsida formigen överöser stockholmska punkcombon Mike besökare med info om kvartetten som hittills bara funnits i drygt ett år. Musikaliskt fläskar de på med fartig och energisk ungdomspunk å la tidiga Green Day, lätt att närma sig eftersom melodierna finns där samtidigt som energinivån inte släpps ner. Så här ska det låta!

www.mikeband.com

3 Shallow Sense

No Place to Hide

En recensent har jämfört dessa fem killars musik med Smashing Pumpkins och *No Place to Hide* rockar både stämningsfullt och organiskt. Nya självbetitlade EP:n innehåller indieemo där instrumentens klanger är viktiga och alla bygger mot de förlösande refrängerna. Stor rymd i ljudbilden är bra.

www.shallowsense.com

4 Kväll

Rätt ensam. Fel i flock.

De är "tre vuxna män som borde spela golf istället eller åtminstone jobba

över för att kunna åka till Thailand eller nåt annat man borde". Och så spelar de sina akustiska stränginstrument istället! Resultatet blir, som låttiteln antyder, kluriga texter över visgitarrkomp med snärt. Klart bäst bandnamn denna månad.

www.myspace.com/kvallspojkar

5 Treanti

No Time

Plattan *Invisible Lines* är inspelad i ett industriområde på Ringön i Göteborg där denna åttaammanorkester kommit djupt ner med reggaemusiken. Tunggung, blås, skarpa gitarer och medveten sång är givna byggstenar i allt de gör, vare sig det blir roots eller dancehall. Den svenska reggaevågen växer sig hela tiden starkare...

www.treanti.com

6 Chuck Morgan

Please Take the Train

Javisst blir man glad när man lyssnar på Chuck Morgans knaggliga men sanslöst varma lo-fi-electropop! Leendet bara växer och kroppen blir alldeles vårm. Vad härligt det är med så här chosofri och utforskande musik. Mannen bakom kantigheterna heter Anton Ekman och "studerar i Göteborg och bor utanför stan". Tack Anton!

www.myspace.com/chuckmorgan8

7 David Andréas

Caught in the Fire

Klubbfixaren och grafiske designern David Andréas har spelat musik i många år. Men detta projekt, som kryddas med Fabian Kallerdahls väna Rhodes-slingor, kommer att sätta honom på popkartan. Han gör i *Caught in the Fire* handklappande och mjukt sprittande glädjepop fantastiskt passande för ljusa vårkvällar med picknickutgång. "Only you can take me higher!"

www.davidandreas.com

8 The Fuss

The All for You

Denna vasst riffande rocktrio från Enköping frontas av coola tjejen Johanna Cromér som varje kväll med sin lite vektuffa röst styr

denna MC5-skuta mot nytt hamnskul där partyt redan är igång. Hon påminner ibland lite om Janis Joplin men oftast om en rocktjej som Joan Jett eller liknande. The Fuss levererar ren och avskalad klassisk rock med mycket sväng i benen.

www.myspace.com/allforthefuss

9 Blanche

Desert Ghost

Normalt sett blir man nyfiken och intresserad av suggestiv pop som den Blanche spelar, men lägg därtill en överjordisk stämma sångerskan Linn Cederö avtäckar och det blir snudd på magiskt. Det är både fjäderlångt och blytungt på en och samma gång. Varsamt pulserande och porlande som en fjällbäck. Vackert, riktigt vackert och faktiskt alldeles trollbindande. Som att tråda in i en trolldom.

www.deblanche.com

10 Kerim

Unsaid

Otroligt stämningsfulla och smått hypnotiska *Unsaid* är tagen från Kerims nysläppta platta *Uyusuz* som främst finns att köpa i skivbutiker i hemstaden Malmö. Med en närvaro värdig Leonard Cohen trollbinder Kerim Arhans röst och de pampiga arrangemangen passar perfekt till. Kerim skulle kunna bli Sveriges svar på Nick Cave...

www.kerim.se

11 El Gordo

Bikini

I maj kommer plattan *The Man Behind the Machine* där stonerdammet ryker rejält. Och visst ska en stonerlåt vara drygt fem minuter lång med massvis av fuzziga gitarer, ordet "Yeah!" återkommande i sången och råa trumpartier. Allt detta levererar denna trio i överflöd. De kör så det ryker helt enkelt. Och det är bara att stampa takten med bootsen. Yeah!

www.glenghostrecords.com

12 Midblå

Not Your Victim

Endast bestående av Maria Ottosons dramatiska sångröst och Magnus Jakobssons akustiska gitarr har Midblå styrt sitt skepp sedan 2002. Men nu har de en nyöppnad myspace-sida där vackra och finstämda *Not Your Victim* huserar, hoppas mer är på väg. För här finns en känslighet och hudlöshet som skulle tilltala fler än de närmast sörjande.

www.myspace.com/midbla

13 Filip

The Black Eyes of the Dice

Efter att Filip/Andreas Filipsson tolkat Bukowski ger han nu ut en fullängdare med mer finstämda egna alster. Instrumenteringen toppas av en fint svepande cittra över tramporgeln för att åstadkomma ett totalt eget sound, men det känns inte på något sätt konstlat. Bara gediget och mysigt. Ledigt och jättejättefint.

www.filipsongs.com

14 I'm A Deserter

A Serenade for the Emptiness

20-åriga agnostikern Marcus Wallner från Borlänge är försiktig när han gör musik. I alla fall känns det som han närmar sig sina instrument med vördnad när man sjunker in i *A Serenade for the Emptiness*. Förebilderna heter José González, Bright Eyes och The Postal Service – och i det sällskapet gör I'm A Deserter inte bort sig. Kanske ses vi i år på Peace & Love-festivalen i Borlänge?

www.myspace.com/imadeserter

15 The Spacious Mind

Rider of the Woodlands

På Västerbottenskusten huserar dessa musikaliska veteraner som trots att de gjort plattor sedan 1993 fortfarande får sin psykodeliska experimentrock i cinemascopformat att låta fräsch. Låtarna är utdragna, repetitiva men ack så njutbara. Man får liksom inte nog. En otrolig lyckokänsla fyller en när man märker att varje spår sticker iväg en bit över tio minuter. Och hur ofta är det så?

www.countrymanrecords.com

Jag Timbuktu

Köp nya Sony Ericsson W880i Walkman® och få ett exklusivt Timbuktu-kit på köpet.

Du får bland annat två färska Timbuktu-låtar – helt exklusiva för dig med Sony Ericssons nya Walkman®. Dessutom är ditt kit laddat med ring- och SMS-signaler, videoklipp, skärmsläckare och bilder. Värde 295 kr.

För mer information om priser, kontakta någon av våra återförsäljare.

DVD

THE LEVELLERS

Chaos Theory

ON THE FIDDLE/

Levellers var rätt stora, med all rätt, i början av 90-talet. När folken och poppen gjorde gemensam sak, gärna med brittiska influenser, på gott och ont. Deras *Levelling the Land* kan jag tycka fortfarande är en riktigt bra platta, även om den kommer fram kanske lite för sällan. Däremot kan ju tidens tand gnaga rätt hårt på musikstilar som plötsligt får oväntad popularitet i det stora hela. Mycket var ju inte så där superbra, även om det låg i tiden. Och ibland kanske också Levellers kan kännas lite tids-typiska emellanåt, även om de ska ha en stor eloge för att fortfarande vara det de var då, innan och nu efteråt, och med en del sidospår försökt gå vidare och utvecklas; inte nödvändigtvis mot någon form av listtänkande eller utnyttjande av god renommé, utan blott utveckling. Men, man kommer inte ifrån att de på något sätt är fastnaglade vid det de var vid det större genombrottet, vid den mjukare punkfolken, vid den ändå älskvärd politiska attityden och den passionerade scenshown. Allt finns här, det är bitvis svårt att värja sig, om man skulle vilja, men i längden, som helhet, känns det som att låtarna inte håller tillräckligt hög klass för att engagera ordentligt. Precis som det är på skiva, bortsett från *Levelling the Land*. Dessutom kändes spåren med Maddy Prior, som alltid en underbar röst från fordom, och Billy Bragg på papperet väldigt intressanta, men varför låta honom bara spela gitarr och köra? Något mer hade jag ändå hoppats på, något som faktiskt lyft hela DVD:n till lite högre höjder.

Magnus Sjöberg

Böcker

PHIL STRONGMAN

Pretty Vacant – Punkens historia en gång för alla

ALBERT BONNIER FÖRLAG

Man får förmoda att det är 30-årsjubileet som gör att det kommer en sån här bok. Inte för att jag har något emot att böcker som skildrar punkens intensiva introduktionsfas kommer ut, utan mer för att undertiteln till boken antingen är synnerligen malplacerad och nästan direkt felaktig eller ger Sex Pistols en lite väl stor roll i punkens historia. Missförstå mig inte, naturligtvis är de en signifikant och betydande del i hela punken, men att i princip bara fokusera på Pistols blir lite för enögt. Visserligen har Strongman emellanåt perioder i boken där han lyckas vidga vyerna lite och diskutera även intelligande band och trender, men i stort handlar boken om Sex Pistols. Punkt. Och som ett dokument om deras självförgörande månader i punkens historia är boken intressant, det ska sägas, kanske till och med mycket läsvärd. Mycket är notoriskt antecknat i tid och beskrivningarna av enskilda händelser ofta detaljrika och ingående, men blir ibland också lite för mycket av fanatiskt fanbeteende. Dock, vill man bara åt en översikt över Pistols karriär och personerna runt omkring känns *Pretty Vacant* riktigt motiverad och viktig, trots en viss distans i berättandet emellanåt.

Magnus Sjöberg

BENGT ERIKSSON & JOEL ERIKSSON

Svenska sång- och rockpoeter 2

BTJ FÖRLAG

Visst kan man tycka att texter och musik betyder lika mycket för helhetsupplevelsen av en låt eller en platta, visst kan man tycka att en bra text ger en starkare och större mærg och styrka hos en låt eller platta – som att texten i sig kanske till och med känns mer angelägen och viktigare än själva musiken. Det är sällan det händer, tyvärr, men bland finns ändå en känsla.

BTJ Förlag ger i den andra delen om svenska sång- och rockpoeter Bengt och Joel Eriksson fritt spelrum att skriva om den mer poetiska delen hos en del av landets artister. Och det är inte bara de självklara, i stort sett klarades de flesta av; Cornelis, Peps, Petter, Timbuktu, i den första delen. Här har vi naturliga uppföljare som Pugh och Wiehe och lite mer avaktande som The Latin Kings och

Thomas Öberg. Men alla behandlas med respekt och värme, ja, nästan kärlek. Det känns som en fullödlig genomgång av kärlekslyrik, agitation och tendenser och trender hos de behandlade artisterna, även om det ofta känns som att texter blir väl polariserade: antingen politik eller kärlek eller relationer. Dock alltid genom far och son Erikssons passion aldrig så polariserande som mot altruism och egoism. Bortsett från ett par mer stilistiska överord är *Svenska sång- och rockpoeter* en omistlig introduktion och tankeväckande analys över svenska artisters lyrik. Det är dessutom en tredje del planerad.

Magnus Sjöberg

Skivor

ANAGRAM

Archipelago

DICENTA/COA

Minns att Anagrams första platta fick mig att tveka, känna mig frustrerad. Även om låtar fanns och Anna Einarssons röst i det stora är en anledning till att låta bli att tveka, men det fanns en kyla som gjorde det svårt att i det hela ta till sig allt. Tyvärr känns det igen. Även om det nu också känns som att låtarna inte längre berör så mycket att man blir frustrerad. Nu känns det bara kyligt. Trots det ändå rätt klassiska jazzgreppet och intressanta sättningar, med ytterligare elektroniska bidrag. Det bidrar dessvärre bara till distansen i de flesta fall, till det väl kyliga, det väl frånvarande. Det är synd, det känns som att allt, precis som tidigare, söker efter en värme som aldrig kommer, som att man som lyssnare lämnas därhän och bara får konsumera. Och i det här sammanhanget känns det inte angeläget.

Magnus Sjöberg

ANS ANDUR

Topeltvikerkaar

SEKSOUND

Handklapp, körsång och trumpet? Självfallet! Munspel, 80-tals syntar och falsksång? Givetvis. Och så lite 70-tals-psykedelia och punkpop med? Oh ja... Kanske borde man ge en eloge till estniska Ans Andur för att inte fastna i slentrian, men när de vitt spridda intrycken attackerar från alla håll och kanter blir resultatet inte en uppfriskande blandad skiva utan mer av ett stressande och multifärgat spret.

Men bland multifärgat finns det alltid någon kulör som tjuvar. I detta fall är det inledande *Idiootide* och *Pidu*, båda små energiknippen med l'm From Barcelona-stuk respektive syntigt och dansant groove.

Generellt är låtarna kärleksfulla, udda och stundom fundersamma. Dock kan de så vitt vi vet lika gärna sjunga om att strypa kattungar och tjacka koks eftersom hela skivan sjungs på estniska. Hur som helst. Digger du kärväntligt flum med baklängessång finner du säkerligen något som faller dig i smaken på *Topeltvikerkaar*.

Nina Einarsson

APPARAT

Walls

SHITKATAPULT/DOTSHOP.SE

Det var väl i låten *The Prisoner* från Iron Maidens *The Number of the Beast* som en förtvivlad fånge skrek "I am not a number, I am a free man"? Sascha Ring inleder sitt första Apparat-studioalbum på fyra år på liknande sätt. *Not a Number* är titeln på det spröda klingande vibrafon-möter-cello-stycket som får mig att tänka på Maiden. Ska man psykologisera kanske man skulle gissa att herr Ring är lycklig över att vara tillbaka i förarsitsen efter att ha gjort braksuccé som sidekick till technostjärnan Ellen Allien. Förra årets samarbete på albumet *Orchestra Of Bubbles* följdes av en turné som Sascha Ring beskrivit som "fullständigt galen". Även om Apparat/Alliens skiva var bland de bättre förra året och turnén var lysande kanske det ändå känns skönt för honom att vara tillbaka i sin studio, utan att behöva bry sig om ett kokande technodansgolv?

Men även denna skiva är mycket av ett samarbete. Josh Eustis från Telefon Tel Aviv har hjälpt till med mixningen. Raz O'Hara sjunger på fyra språk. Att skivan består av material som samlats under flera år, i samarbete med andra, märks tydligt. Från

Fractales Part 1 som skulle kunna ha varit med på Apparats förra studioalbum *Duplex* är steget rätt långt till poplåtar som *Arcadia* och *Birds* där Sascha Ring själv sköter sången. Redan innan *Orchestra of Bubbles* kom ut så Sascha Ring att han var trött på elektronisk musik och att bara producera på en dator. Det har satt sina tydliga spår i *Walls*. Visst är det fortfarande elektronisk musik. Men det är inte längre elektronika. Snarare indiepop som möter elektronika med en viss portion techno. Det hade kunnat vara spretigt och dra åt olika håll, men det gör inte det. Apparat är en alltför duktig och meriterad producent för det.

Mats Almegård

THE ATTIC

Remember Tomorrow

EMI

Inför *Remember Tomorrow* har The Attic ett par hittar, remixar åt folk som Darin och Alcazar och årets melodifestival i ryggen. Det de inte har med sig är något spännande. Typiskt Ibiza-dunk blandat med en viss Daft Punk-doftande fräschör racker inte långt. Jag efterlyser färre "oh baby"-texter och en inte så klinisk ljudbild. Är det något jag blir irriterad på är det när artister som får uppmärksamhet gör precis samma sak som alla andra gjort tidigare. Antagligen är det just därför de blev uppmärksammade till att börja med.

Mikael Barani

AUTUMN

My New Time

METAL BLADE/BORDER

På omslaget till *My New Time* står en ensam människa och blickar ut över ett öppet vatten. Kanske funderar han över var alla starka melodier och intressanta idéer tog vägen. Inte hamnade de på den här skivan i alla fall.

Autumn spelar 80-talsdoftande popmetal i 90-talstappning. Låter det som en bra idé? Sluta då läs här och köp skivan istället. Själv så är jag inte särskilt imponerad. Det känns som att bäst föredatumet för den här musiken gick ut för länge sen. Sångerskan låter som pudelrockens svar på Anouk och bandet känns som ett gäng gamla avdankade hårdrockare som försöker sig på att spela pop. Resultatet är inte särskilt upplyftande. Jag tänker inte ens försöka ge mig på att utnämna det bästa spåret på plattan. Efter att ha lyssnat igenom hela skivan ett par gånger så är allt jag känner likgiltighet. Punkt slut.

Thomas Rödin

BABY WOODROSE

Love Comes Down

PLAYGROUND

Det här är förmodligen min favoritplatta med Baby Woodrose. Hittills. De fortsätter lira 60-tals garage- och psychrock som om det ännu var 1967. Det är svårt att klaga på det. Det vore ju för jävligt om en sådan fantastisk musikgenre gick i graven, någon måste hålla flaggan högt. Det måste däremot vara svårt att försöka förnya en 40 år gammal musikscen samtidigt som man ska hålla sig inom ramarna, därför är det helt okej att danskarna snor lite melodier och texter från både höger och vänster. De gör ju det så jävla snyggt! Vilket sound, vilka låtar, vilken platta! Och Lorenzo Woodrose lyckas ju låta som Arthur Lee emellanåt. Respekt! RIP Arthur och keep on keeping on säger jag till bandet. Baby Woodrose blows your mind, bara så du vet.

Annica Henriksson

BACKLASH

Shape of Things to Come

MEMENTO MATERIA

Jag är helt säker på att Dave Gahan har ett och annat finger med i Backlash. Eller så kan det bara handla om en övertydlig inspirationskälla. På första låten finner man minst elva fall av varumärkesintrång av värsta sorten. Men Backlash kommer undan ganska enkelt och redan på andra spåret tänker jag på Le Sport. Väldigt otippat. De dansanta syntlingarna är mörka, många och långa, med ingen låt under fyra minuter, och det är trevligt att svensk musik känns nyare och fräschare än på länge. Variationen skulle kunna vara bättre för att den här skivan ska nå dit den siktat. Keep chasing you shadows står det i skivans konvolut. Och det känns relevant.

Med låtar som *Out of Synch* tar Backlash bokstavligen över mitt annars väl fungerande förstånd, och jag spelar in sommarens blandband redan nu och känner mig stolt över att vara född på 80-talet. En epok som vilar tungt över detta skickligt tonsatta mörker. Förvänta dig Backlash på en Arvikafestival nära dig. Av varierande anledningar.

Andreas Häggström

BASIA BULAT

Oh My Darling

ROUGH TRADE/BORDER

Joni Mitchell är min stora Gud. Därför är jag ytterst försiktig att jämföra någon med henne. Ingen kan ju vara som Joni. Jag måste dock säga att Basia Bulat helt klart får mig att tänka på en ung Mitchell. Samma fantastiska egenartade röst. Samma skönhet. Samma energi. Jag lyssnar på *Oh My Darling* och sneglar på min hög med skivor som ska hinna recenseras. Ändå kan jag inte göra annat än att play igen då skivan slutat snurra. Rough Trade brukar vara duktiga på att väja bra artister. De har lyckats denna gång också.

Alessandra Johansson Cavallera

MARGARET BERGER

Pretty Scary, Silver Fairy

SONYBMG

Jag brukar vara en sucker för electropop-drottningar, som Margaret kallats i hemlandet Norge. Men detta är i mina öron en grå Gwen Stefani-kopia. All personlighet på albumet *Pretty Scary, Silver Fairy* täcks av ett för tjockt lager mainstream och Nelly Furtado-efterapningar. De flesta låtarna rör sig i Rollergirls rullskridskorytmer och Aquas bubbelgumstugg. En salig blandning av överproducerad skit rent utsagt. Kan säkert kännas medryckande i de mest discosvängiga låtarna som *Samantha*, den norska publiken har fallit för den. Margaret kommer säkerligen bubbla upp på någon skaplig listplacering här också.

Camilla M Hansson

PATRIK BERGLUND

Offentliga rummet

PROMISING/CDA

Just i det ögonblick som jag förbannar att Magnus Johansson vägrar att komma tillbaka för att berika Sveriges musikliv och Olle Ljungström lyser med sin förvar, så tänds helt plötsligt ett hopp. Lite oväntat så är det i form av en snart 40-årig projektledare från Stockholm.

Offentliga rum är fylld av vardagsskildrande lyrik om hur det är att vara människa i dagens Sverige. Patrik Berglunds betraktelser blir till små berättelser och han har verkligen förmågan att leka med orden. Röstmässigt påminner han en del om Olle Ljungström eller för all del Ulf Stureson.

Som titeln antyder så finns det även en politisk laddning i många av låtarna, det handlar om funderingar om klass, identitet och förborgerligandet av arbetarklassen. Patrik har lyckats få till ett helgjutet album, utan några direkt svaga spår. Ibland känns han lite som en mer dämpad och filosofisk version av Håkan Hellström.

Allra bäst blir det i vackra *Kom igen från vardagen mot det blå*. Synd bara att inget större bolag fått upp ögonen för honom för det här är riktigt bra. En trevlig bekantskap som jag hoppas få höra mer av i framtiden. Under våren kan du se honom som förband på delar av Tomas Anderson Wijs turné. Ta den chansen.

Thomas Rödin

BILLIE THE VISION AND THE DANCERS

Where the Ocean Meets My Hand

LOVE WILL PAY THE BILLS/BORDER

Inget hissar den röda flaggan som när recensenter skriver att ett band låter sommar, sol, folköl på stranden, isglass, får fötterna att dansa och, ja, jag vet inte allt. Nästan som att man ber om ursäkt för att man gillar något så banalt som rak, enkel och glad indiepop. Som om man skäms för att man inte kan förmå sig att tycka illa om skivan. Eller, än värre, när recensionen är som en bruksanvisning eller varningstexten på receptbelagd medicin. "Två om dagen för maximal solskenseffekt", typ. "Upprepad lyssning kan leda till lyckorus". Visst, det är sant – det är lätt att tycka om Billie The Vision And The Dancers tredje egenutgivna fullängdare *Where*

the Ocean Meets My Hand, precis som de tidigare två idel studsigt stentvättad indieospel. Men det finns verkligen ingen anledning att be om ursäkt för det. Glöm bruksanvisningarna. Billie The Vision And The Dancers är – utan förbehåll – ett utmärkt litet svenskt popband och deras tredje platta den bästa hittills.

Dan Andersson

BILLY TALENT

II

WARNER

Jag har svårt att riktigt uttrycka vad jag tycker om det här. Å ena sidan är det catchig poprock med punkattityd och snygga frisyrer som det är omöjligt att inte nicka i takt eller stampa med foten till. Gitarrerna gör det de ska och de gör det bra, sångaren är okej, men tar igen med ren passion, och låtarna, ja vi har hört dem alla förut men som sagt är det välskrivet och det svänger. Fast å andra sidan är detta en själlös parodi på hur musik ska låta och jag har svårt att tro att detta band verkligen stått och slitit i ett iskallt garage kväll ut och kväll in. Det låter som allt annat på MTV, känns som en färdig producerad produkt gjord endast för att sälja jeans och läsk med alldeles för mycket socker i och egentligen hatar jag det.

Skulle tro att ni får välja version själva.

Mathias Skeppstedt

ANDREW BIRD

Armchair Apocrypha

FARGO/BORDER

Amerikanen Andrew Birds musikaliska liv har vandrat från klassisk skolning till punk och jazz. Först för några år sedan slog sångaren, låtskrivaren och violinisten sig in på pop och gjorde sinnrikt uppbyggda låtar med känsla, egensinne och närvaro. Albumet *Andrew Bird & the Mysterious Production of Eggs* från 2005 var ett mästerverk. Sällan har popmusik låtit så drömsk och vacker. Ja, nästan fulländad.

På *Armchair Apocrypha* känner man igen sin Bird även om anslaget blivit lite mer rockigt. Han levererar flera strålände popmelodier, visslar och använder fiolen, och sjunger sina filosofiska texter med inlevelse. Materialet är ett gediget hantverk och bland de tolv spåren märks låtar som *Plasticities*, *Simple X* och *Imitosis*. Samtidigt gör det rockigare greppet uttrycket mindre särpräglad. Bird låter visserligen som Bird men påminner i flera sånger om andra artister i genren.

Robert Lagerström

THE BLACK LEAGUE

A Place Called Bad

WOLFGANG

"Pure fucking rock'n roll". Så beskriver finska The Black League sin musik. Och det är sant, men för nya lyssnare kanske jag kan tillägga att den har en mörk nyans, rock'n'rollen. Annars är det ungefär sån där pubrock du hittar överallt där skinnvästar dricker öl.

Jag hittar bara en låt jag verkligen gillar på plattan, och det är tyngre *Heroes and Outlaws*. I frasen "when will I live to learn from my mistakes" får de fingret på något väldigt mänskligt. Hur många gånger har jag inte lovat mig själv att aldrig göra si eller så igen, och ändå händer det.

Detta till trots är *A Place Called Bad* en ganska ordinär rock'n'roll-produkt. Inte så pjåkig, inte heller spot on.

Torbjörn Hallgren

BLINDED COLONY

Bedtime Prayers

PIVOTAL ROCKORDINGS

Det här skulle inte ha funnits om det inte var för In Flames. Det är väldigt påtagligt. Andra influenser som märks är Soilwork. Så om du gillar den sortens metall är *Bedtime Prayers* något att försöka med när du vill upptäcka nåt nytt men inte gå över än.

Jag har lyssnat på det här ett tiotal gånger och imponeras av hur snyggt det låter, hur tajt bandet proppat in musiken. Men jag är lika förvånad över att det inte händer något med mig när jag lyssnar på det. Snyggt är tydligen inte detsamma som gripande.

Det här är melodisk metal. Stundtals aggressiv. Min favoritdel är vers och riff i *Once Bitten Twice*

Shy. Men albumet förlorar i striden mot allt annat nytt, som Funeral, Shadows Fall och Aborted.

Torbjörn Hallgren

BRIGHT BOY

Love for the Streets

Helsinki Music Company/BonnierAmigo

Det känns oundvikligt att inte jämföra bandet Bright Boy med landsmännen i The Rasmus, även om man gör det enkelt för sig. Men förutom att detta band inte har någon självklar hit och att sångaren Antti Westman varken skriker eller har spikes så är det inte någon större skillnad. Gitarrbaserad, mesig rock med texter som en gymnasieelev skulle kunnat knäpa ihop på håltimmen mellan matten och engelskan. Noll nyskapande och noll inspirerande.

Linda Hansson

BRIGHT EYES

Cassadaga

POLYDOR/UNIVERSAL

Conor Obersts Bright Eyes släpper nya skivan *Cassadaga* och förväntningarna är, som vanligt, höga. Cassadaga är namnet på en spirituell-någonting stad i Florida. Som tur är har Oberst inte låtit sig inspireras alltför mycket av new-age-flummet utan lägger alla underligheter i ett och samma intropår. Därefter är det bara att pusta ut, luta sig tillbaka och njuta. Resterande låtar är "som vanligt" om man får säga så om Bright Eyes. Vi hör tolv country-inspirerade poplåtar från en Conor som hunnit fylla 27 sedan sist, vilket märks i musiken. En inte lika nedstämd Conor förgyller min fredag. Bandet, musiken och fenomenet Bright Eyes är väldigt laddat. Antingen hatar man eller älskar man. Conor Oberst är en duktig musiker. Jag älskar. Gör inte du?

Alessandra Johansson Cavallera

BILL CALLAHAN

Woke on a Whaleheart

DRAG CITY/BORDER

Ur marknadsföringssynpunkt finns säkert mycket att invända mot att byta artistnamn efter 15 år. Men om man bortser från det så innebär *Woke on a Whaleheart* två jättekliv framåt för Bill Callahan. Dels lägger han pseudonymen Smog på hyllan. Dels tar han bladet från munnen och sjunger ut – för första gången. Efter att över ett dussin fullängdare ha accelererat indierockens släpigaste basröst – som om Johnny Cash imiterar Lou Reed – från snigel- till sköldpaddstakt, så har Callahan lagt i en högre växel och låter för första gången nästan normal. Eller i alla fall som om han inte är fullkomligt nerökt. Än mer anmärkningsvärt är att han tar båda dessa kliv utan att tappa något på vägen. De monotont pumpande låtarna och de svärmodigt uppslupna texterna är omisskännligen signerade samma sångare/låtskrivare som klassiska Smog-albumen *Dongs of Sevotion*, *Knock Knock and Supper* – och nya högvattenmärkena *Diamond Dancer*, *Sycamore* och *Day* skulle lätt platsa på vilket som helst av dem. Skillnaden är att nu är tempot lite högre. Och vem vet? I den här takten är kanske ett renodlat popalbum är att vänta om, tja, inte mer än tio eller 15 år?

Dan Andersson

CELESTIAL

Celestial

SKIPPING STONES RECORDS

Celestial är örebroaren Andreas Hagmans artistnamn och i pressreleasen beskrivs detta självbetitlade debutalbum som "en ödmjuk blomma som strävar efter att nå bortom den jordiska världen till ett himmelskt, drömligt tillstånd". Right.

Pretentiöst nonsens till trots ger jag mig i kast med skivan men bara för att för att drabbas av déjà vu efter déjà vu. För under nästan alla tolv spåren händer samma sak. Jag hör intro; sprittande melodier, glatt tamburinskrammel och tweeppoppig lycka, varpå jag fanlar lätt och kommer att tänka på den där salongsberusade festivaldagen. Hoppet stiger och allt är rätt. Men så börjar sången och allting bara faller. Hagman sjunger på ett irriterande nynnande vis med en röst som är helt befriad från stuns och känsla. Kanske är det så ödmjuka blommor låter, men när det kommer till kritan förmedlar denna skiva tyvärr bara intetsägende - om än potentiell - pop med enerverande sång.

Nina Einarsson

THE CHRYSLER*The Benelux Years*

FLORA & FAUNA/BORDER

Att bandet till större del består av medlemmar från Moder Jords Massiva är något man inte skulle gissat sig till när man lyssnar på The Chryslers musik. Istället innehåller *The Benelux Years*, som är bandets tredje skiva, klurigt stämningsfull indiepop.

Seven Wonders är nästintill perfekt och med mjuka melodier sveper den humöret uppåt och har ungefär allt man kan begära av en bra indiepoplåt. Som låten *Keep it Spartan* antyder är det en ganska sparsam och jämn skiva. Det är också min enda invändning, den är lite för jämn och glimret som ligger i skivans första låtar avtar därefter något. Vilket är synd men det känns ändå som om The Chrysler har något bra att komma med. Jag får helt enkelt nöja mig med att plocka russin ur kakan och lyssna någon extra gång på *I Keep My Eyes on You Sparrow* och *Seven Wonders*.

Lisa Andersson

CITY FRITTER*From the Ocean to the Desert*

HEMIFRAN

Det här är en sån där skiva som lika gärna skulle kunna vara inspelad 1967 som 2007. Blanda lika delar CCR, Tom Petty och Sheryl Crow och du har nog fått en ganska bra uppfattning om hur den låter. Det handlar om radiovänlig countryrock med texter om kärlek, kärlek och lycklig kärlek. Kanske inte världens mest innovativa tilltag, men jösses vad charmigt utfört. Bandet består av Jewels och Johnny Nation som delar på uppgiften att fronta mikrofonen. Allra bäst blir det dock när de gör gemensam sak i plattans duetter. Deras röster harmonierar perfekt med varandra och Johnny är dessutom en riktigt driven gitarrist. *From the Ocean to the Desert* är helt enkelt en skiva som gör mig glad. Den är som gjord för lata dagar i hängmattan eller som en reskamrat i bilen en sen natt när du är på väg hem och vägen känns alltför lång. Lite som Mark Knoffler & Emmylou Harris på glädjepiller. Glöm aldrig att det enkla också ofta är det vackraste.

Thomas Rödin

COSMIC ROUGH RIDERS*The Stars Look Different From Down Here*

RYKODISC/SHOWTIME

Kanske är det något i dricksvattnet. Kanske är det resultatet av ett hemligt militärt experiment å la *Arkiv X*. Men klart är att skottar – i synnerhet i Glasgow – föds med en osviklig känsla för pop. Fenomenet uppmärksammades först i början av 1980-talet och har sedan dess vederlagts om och om igen via konstellationer som Teenage Fanclub, BMX Bandits och Åtskilliga andra ohämmade fans av Beach Boys och Byrds. Tack vare denna genetiska mutation håller till och med Glasgows bandens b-division en överkligt hög standard. Det är inte minst Cosmic Rough Riders bevis på. Fjärde fullängdaren *The Stars Look Different From Down Here* doftar amerikansk västkust och är – liksom de tre föregångarna – ett skolexempel på välsnickrad och kompetent pop-musik. Tyvärr dröjer sig inte en enda av de duktiga, halvtrista melodierna kvar längre än en smörkola. Det är möjligt att Cosmic Rough Riders en dag sällar sig till Glasgows poparistokrati. De har generna för det. Men *The Stars Look Different From Down Here* är inte deras biljett till den högre divisionen.

Dan Andersson

COWBOY JUNKIES*At the End of Paths Taken*

COOKING VINYL/BONNIERAMIGO

Minns Cowboy Junkies som ett band som tog den lugna poppen till minimalism. Inte mycket är kvar av det. Men det vet de som följt dem, självklart. Tystnad och saktmod är inte längre en aktiv ingrediens i musiken. På något sätt vill jag i det sammanhanget placera dem tillsammans med Lambchop i någon mapp någonstans, men vet inte hur. För det finns fortfarande något som uppskattar tystnaden, något som ser det utsagda som ett inlägg, något som ser det på ytan passiva som en dynamisk entitet. De akustiska gitarrerna dominerar inte längre, inte som man tror. Här finns inget outtalat på det sättet, men det finns inget som känns överinstrumenterat, överarrangerat. Däremot finns

partier som känns nästan obehagligt och för Cowboy Junkies väl överreagerande i sättningen. Det kan ha att göra med illustrationer av temat, familjetemat. Och väl där vet man inte vad som är för personligt eller för alienerat, vare sig för en själv eller för kompositören. Men det är ändå ett intressant poplandskap att utforska. Så länge det inte handlar om en själv.

Magnus Sjöberg

THE DEFECTORS*Bruised And Satisfied*

BAD AFRO RECORDS

Felet med danska The Defectors är namnet. Defectors? Kom igen, det låter som ett dåligt Black Flag-inspirerat punkband. Och riktigt så dåliga är ju inte Defectors. Visst det är punk – men med en farfisaorgel, det vill säga mer garage än hardcorepunk. Mer The Cramps än Dead Kennedys. Det är 50-60-tals skräckfilmsmusik blandat med ond bråd punkmetall. Mycket creepy crawls, ghouls och bloodsucking freaks. Lite The Horrors med andra ord, även om Defectors redan är veteraner jämfört. Grabbar, döp om er till The Creepy Crawlers eller nåt så folk fattar vad ni handlar om.

Annica Henriksson

DEXTER JONES CIRCUS ORCHESTRA*Side by Side*

FUZZORAMA/SOUND POLLUTION

Det finns skivor man plockar fram vid vissa tillfällen för att de utgör ett så bra soundtrack till den aktiviteten man just ska ge sig in i. Till exempel dammsuger jag som allra bäst till Def Leppard. Men *Side by Side* är för mig en typisk biläarskiva. Vi snackar driven 70-talsinspirerad rock som tuggar fram likt ett gammalt ånglok på prärien. Sångaren Tia Marklund har kanske inte näs röst som hade fått Idoljuryn att ropa hallelujah, men han har förmågan att få orden som kommer ur hans mun att låta äkta. Och för mig har alltid äktheten smällt högre än tonsäkerheten.

Bandet spelar musik i samma skola som ypperliga Atomic Swing, men där de sistnämnda går mot det catchy och lekfulla, så låter DJCO snarare lite skitigt och deprimerat. Man har med *Side by Side* lyckats få till en homogen skiva utan några direkta bottennapp. Det enda som saknas är kanske en riktigt stark singelkandidat och några feta gitarsolon. Någoting säger mig dessutom att detta kommer att göra sig ännu lite bättre live. Stonerrocken lever.

Thomas Rödin

DIVERSE ARTISTERS*Norbit, Original Motion Picture Soundtrack*

EMI

Senaste Eddie Murphy-rullens soundtrack innehåller allt ifrån plattans inledande gospel med The Fairfield Four i *Standing in the Safety Zone* till *It's Goin' Down* bumpiga sydstadshipop med Yung Joc, från Kelis snuskiga *Milkshake* till Dusty Springfield's klassiska popdänga *I Only Want to Be With You*. Och ett antal av filmens bakgrundsspår av David Newman. Mer spännande än så blir det inte.

Gary Landström

DIVERSE ARTISTERS*The Roots of Scandinavia Soul Jazzfunk and Boogie*

VIVA NORDICA

Vad är det man brukar säga? Jo, kompetent. Egentligen ett positivt ord. Precis som trevlig. Fast trevlig har ju blivit lite lätt tråkig i dagens svenska. Kompetent är musiktermen som motsvarar trevlig. Kompetent betyder duktiga musiker, oklanderlig produktion och total seghet och tristess. Fast utan att vara direkt dåligt, inte alls taffligt, bara helt vansinnigt ointressant. Så känns en samling med skandinaviska jazzfunkare och boogieockare.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTERS*Trojan Slack Reggae Box Set*

TROJAN/BORDER

Jag måste erkänna att jag tappat räkningen. Ibland känns det som om etiketten Trojan har gett ut hur många pappaskar som helst med tre skivor i varje. Det hela har varit rena kulturgärningen och få boxar har fallit utanför ramen. Men på sätt och vis gör den här just det.

Redan för fem år sedan gav bolaget ut *Trojan X-Rated Box Set* som också den tog upp reggae-

musikens snuskiga delar, så kallad slackness som i årtionden haft sin plats i det musikaliska uttrycket. På *Trojan Slack Reggae Box Set* blir det ännu mer "pussy", "pum pum" och "punani" – texter om fittor, kukar och blodiga mensbindor som betydligt oftare blir grova och vulgära än subtila och roliga. Helhetsintrycket försämrars också av den dåliga kvinnosynen som fortfarande är utbredd på Jamaica, och återspeglas i materialet, även om flertalet låtar håller hög musikalisk klass. Bland massor av artister finns här Derrick Morgan, Yellowman, Dillinger och Beenie Man och tack och lov även tjejer som Sister Wendy, Lady P och Sister Charmaine. Låt vara att den här boxen speglar musiksklimatet på den gröna ön men frågan är vem som kommer att orka ta till sig allt ökande.

Robert Lagerström

DIVERSE ARTISTERS*Whispers From the Offering – A Tribute to Kevin Coyne*

LIFE AND LIVING RECORDS

Kevin Coyne-hyllningen *Whispers From the Offering* är värd att nämna av en enda anledning – Nikki Suddens version av *Marlene* är den sista inspelning den brittiske indielegenden gjorde innan han gick ur tiden i fjol. Dels för det historiska värdet. Dels för att det faktiskt är en bra version. Sudden lyckas mot alla odds gjuta liv i en annars intetsägande låt. Det är mer än man kan säga om resterande tjugotalet artister på plattan. Trista tolkningar av från början rätt trista låtar av hopplöst överskattade – i England i alla fall – sångaren och låtskrivaren Kevin Coyne i syfte att samla in pengar till frivilligorganisationen Life and Living som jobbar med psykiskt sjuka i södra London. Det är en bra tanke. Tyvärr lyckas de bara på plågsammast tänkbara sätt en gång för alla bevisa att ändamålen inte helgar medlen.

Dan Andersson

DJ VADIM*The Soundcatcher*

BBE/PLAYGROUND

Ex-ryssen DJ Vadim framstår mer och mer som ett politiskt korrekt soundtrack till globaliseringsmöten och mellanstatliga samarbeten. Hans fascination för att blanda element från världens olika hörn borde passa politiker som vill se utbyte mellan nationerna. Dessutom är hans triphop/hiphop så pass trist att politiker som vill ha något mysigt i bakgrunden hittat hem totalt.

Mats Almegård

DOC SCHNEIDER*Second Chances*

IMPORT

Doc Schneider skulle lika gärna kunna vara en amerikansk tv-serie. En tunnhårig och smått korpulent man i övre medelåldern, som dedikerat sitt liv till advokatyrket och familjen. Som ägnar helger och kvällar, de han inte jobbar vid ett skrivbord översål-lat med papper och enbart uppläst av en klen lampa, tillsammans med fru, hund och barnbarn. Nu är Doc ingen tv-serie, resten är dock sant, kryddat med att han också ägnar sin fritid åt att göra det perfekta soundtracket till just en sådan serie som beskrivits.

På *Second Chances* blandas lika delar James Blunt, Chicago och sentida Hanson med blås hämtat ur en 90-talsdeckare. Skillnaden är att den här ganska massiva samlingen låtar skrivits och framförs av en riktig eldsjäl, och Doc Schneiders engagemang återspeglas i den musik han gör. Man måste vara på rätt humör för att orka lyssna igenom hela *Second Chances* (den är till att börja med en bra bit över timmen), och i viss mån också kunna ta det för vad det är. Doc Schneider är inget nytt stjärnsnitt, inte heller en gammal hjälte. Han är en advokat som tycker att musik är roligt, och som är en riktigt skicklig låtskrivare, gitarrist och sångare.

Emma Rastbäck

DUNGEN*Tio bitar*

SUBLIMINAL SOUNDS/BORDER

Dungen är en persons verk, Gustav Ejstes heter han, och hemma lyssnar han mest på hiphop och svensk folkmusik. Det hörs tack och lov inte så mycket på hans fjärde album *Tio bitar*. Okej, lite folkrockvibbar hörs. En flöjt dyker upp ibland och den psykiga

stämningen finns hela tiden. Men det Dungen gör bäst är den larmiga och svängiga rocken starkt förankrad i 70-talet.

Sen har vi då sången, det är det typiskt svensk-proggiga sättet att sjunga på som jag har lite svårt för. Inga direkta melodier utkristalliseras, det är mer ett 70-tals sound med sången som ännu ett instrument. Ejstes är en vild gitarrist och det blir mycket Hendrix när bandet jamar iväg som i sköna *Du ska inte tro att det ordnar sig*. Praktiskt taget varje låt innehåller ett långt jammigt parti med alla retroingredienser. Det är återblickande musik med egen kraft och det är fortfarande på en utomhus-scen som Dungen gör sig bäst.

Jonas Elgemark

EFDEMIN

Efdemin

DIAL/IMPORT

Phillip Sollmann har tidigare släppt två fina tolvor på Hamburgbolaget Dial och nu är det dags för full-längdaren. Precis som labelkollegan Hendrik Weber och hans projekt Pantha Du Prince handlar det om svepande melankolisk techno som är bland det fluffigaste mjuka man kan tänka. Utan att för den skull tappa dansdrivet. *Efdemin* är kanske mindre melodiskt än Pantha Du Princes fantastiska album *This Bliss*, men det är ändå en skiva som böljar fram med hjälp av melodierna. Det finns vissa undantag från fluffmelodiregeln och det är bland annat *Acid Bells* som överraskar i hårdhet – i alla fall i den omgivning den befinner sig. När Kompakt gör mjukistechno nu för tiden blir det ofta lite väl stillastående och intetsägande. Dials släpp visar inga såna tendenser. Romantiskt vackert med gediget driv. Ytterligare en fantastisk skiva från Hamburgs bästa bolag.

Mats Almegård

JEANETTE ERIKSSON

Låtar på skånska

NORDIC TRADITION/

Visst är Jeanette Eriksson en närmast virtuos inom den svenska folkmusiken, och hennes framförande av skånska låtar känns under vissa stunder både som en stråkens lisa och som en kulturell välgärning. Men i längden blir det lite mycket att ta in, att ta del av. Givetvis går det inte att komma ifrån att det finns både känsla i framförande och i sättet att hantera låtarna, och det känns ofta som att det är formen snarare än spelet som gör att man till sist försvinner från musiken, gradvis, tappar fokus. 22 låtar är ändå 22 låtar. Det är synd, men visst blir det långrandigt.

Magnus Sjöberg

EXPANDED BOTANICS

Refugium

NINTH WORLD MUSIC

Philipp Wachsmann på violin och elektronik, Peter Ole Jøregensen på trummor och percussion samt Jakob Riis på laptop. Så ser laguppställningen i Expanded Botanics ut. Så låter det också. Det gnisslar, gnager av elektroniska impulser. Över ligger ett gnyende violinljud. Men det blir aldrig aggressivt. Det håller sig där. Som en förskink till en Einstürzende Neubauten-låt på, säg, *Halber Mensch*. Innan FM Einheit skulle ha kommit in och manglat sönder tegelsten med tändarna.

Mats Almegård

IBRAHIM FERRER

Mi Sueño

WORLD CIRCUIT/PLAYGROUND

Ibrahim Ferrer var sångaren i det Buena Vista Social Club som gjordes legendariska genom Ry Cooders försorg. Då hade Ibrahim egentligen dragit sig tillbaka från musiken, men fick chansen att faktiskt sjunga den kubanska musikstil han alltid närt sitt hjärta, boleron. Buena Vistas enorma framgångar ledde till att han till sist fick ikonstatus och var på väg att spela in ett album med boleros när han avled 2005. Dock var hans pålägg på demoinspelningarna av så hög klass att man, efter hans egen vilja, till sist nu kunnat delge världens hans önskan.

Och visst, precis som man förväntat sig är det hög klass på både musik och sång, även om det märks att det antingen är så att Ferrer är riktigt trött eller att det beror på att det är en demoinspelning. Ibland gnistrar det dock till, men överlag känns det

ändå att det är vad det är: en i efterhand färdigställd skiva med en fantastisk sångare. Bra, men inte så övertygande man hoppats på. Om man vågar säga så om en bortgången ikon.

Magnus Sjöberg

THE FINE ARTS SHOWCASE

Sings the Rough Bunnies

ADRIAN/BORDER

När Gustaf Kjellvander under aliaset The Fine Arts Showcase, bestämmer sig för att göra en konceptskiva med enbart låtar av skånebandet The Rough Bunnies blir det en salig röra av alltsammans. Lite Magnetic Fields möter Essex Green möter Language of Flowers, med lika delar lo-fi, tamburiner och 90-talsgitarrer med smått nedstämda texter. Jag har väldigt svårt för originalets falsksång och obefintliga arrangemang, men i Fine Arts Showcase-kostymen blir materialet rent av riktigt njutbart. Broder Daniel-doftande singelspåret *Dance With Your Shadow* har stora möjligheter att bli något av en sommarplåga i indiekretsar. Och för de inbitna TFAS-fansen finns ingen anledning att frukta, Gustaf Kjellvander har satt sin prägel på låtarna på *Sings the Rough Bunnies*. Även anhängare av The Rough Bunnies kan känna sig lugna, i det här formatet blir låtarna en helt annan sak än i original. Det är ett spännande initiativ, men det känns lite som att unge herr Kjellvander har gjort det lätt för sig genom att göra ett coveralbum med låtar av ett och samma ganska okända band.

Emma Rastbäck

STEFANIE FIX

Crooked Smile

HAND TO MOUTH RECORDINGS

Straight outta Texas kommer Stefanie Fix som nu släpper sin andra countryrockiga fullängdare. Adjektivet som dessvärre beskriver denna platta är "intetsägande". För mer omotiverat skval får man leta efter. I låt efter låt fortsätter Fix radiocountry-rock med sliskiga texter och en Bonnie Tyler-liknande röst som inte berör det minsta.

Tydligen ser hon sig själv som "an artist with a capital A" och hävdar att hon inte skyr några hinder för att nå sina artistiska mål. Mycket intressant då skivan är något av det mest utspädda jag kommit över på länge. *Holy Shit Ma* är aningen mer udda och intressant med sin lite ryckiga sång, men annars går hela skivan i sann blaskanda. Vill du ha något Texasfött som inte framkallar apati skulle jag vilja rekommendera Johnny Cash eller Justin Timberlake. Inte Stefanie Fix.

Nina Einarsson

FORGET CASSETTES

Salt

TANGLED UPI/BORDER

Nashvilles minst nashvilliga band Forget Cassettes är en exploderande upplevelse i rock. Det är avigt, melodiskt och medryckande. Ibland händer det väldigt mycket. Gitarren larmar och bas och trummor dunkar på som tokar. Ibland händer det väldigt lite. En gitarr i ena kanalen och sång i den andra. Oavsett är det oftast väldigt bra. Bandets hjärna, Beth Cameron, sjunger på samma sätt som många andra nordamerikanska tjejer gör just nu – lite galet och ansträngt så där. Detta är det enda egentliga minuset eftersom *Salt* annars är en väldigt intressant upplevelse.

Mikael Barani

SAGE FRANCIS

Human the Death Dance

ANTI/BONNIERAMIGO

Det är lite spöken word över Sage Francis hiphop, han talar mer än sjunger. I vissa låtar skriker han ut sina budskap till grymma beats. Sage Francis hiphop är inte renodlad som Beastie Boys men just därför mer intressant. Det bästa är texterna som dryper av vass samhällsironi och referenser till klassiker inom hiphopen. Lyssna på Underground for Dummies, Got Up This Morning och Midgets and Giants och du är fast.

Therese Ahlberg

EARL GAINES

Crankshaft Blues

SPV/PLAYGROUND

Det finns en lång rad "hard working black blues men" som inte fått den cred de förtjänar. De har

producerat låtar upptagna till berömmelse av andra artister, som gjort publiken ovetande om upphovsmännens existens, mer eller mindre medvetet. Earl Gaines är en av dem. Han ägnar sig främst åt moderniserad soulblues med storbandkänsla och mycket blås – inget för de intima bluesklubbar, utan rumsrent och anpassat för välstädade salonger. Det är framförallt den starkt uttrycksfulla rösten som håller upp skivan. Annars framstår musiken som ganska medelmåttig, inga direkta äventyr, men ändå en stabil medelnivå – behaglig lyssning men inget som får en van blueslyssnare att reagera speciellt mycket. Det harvas på på ren rutin och essensen går nästa förlorad. Men då och då, speciellt i finstämda *I Believe in Your Love* kommer ändå gashuden smygande och tändarna åker upp i luften. Mathilda Dahlgren

AL GARNER

Get Out Blues

SPV/PLAYGROUND

Ibland är jag beredd att hålla med de som påstår att bluesen låter enformig. Har inte artisten förmågan att göra något extra av den är det alldeles sant. Blues kan vara fruktansvärt tråkigt. Al Garner har en matt sångröst, på gränsen till talsång. Att han i inledningsspåret sjunger om hur mycket han älskar feta arslen speglar lite nivån på hela skivan. Jag blir nästan frustrerad av att han aldrig riktigt kommer loss. Dessutom har han en överlägsen attityd, som om han inte tror sig behöva anstränga sig för att bli uppskattad. För stort ego med för liten talang är en farlig kombination. Så här låter det när bluesfesten är över och enbart någon ensam, överfull och tragisk snubbe orkar vingeldansa omkring till utdragna slowblueslåtar, innan ljuset släcks – opersonligt, oengagerande och onödigt.

Mathilda Dahlgren

ALEX GOPHER

Alex Gopher

GO 4 MUSIC/BONNIERAMIGO

Tidigare har han gjort fransk filterhouse tillsammans med Etienne de Crecy i Superdiscount. Den här gången är Alex Gopher inställd på att kombinera 80-talets new wave-scen och dansanta beats. Det ekar av The Cure, Big Audio Dynamite och andra relikier. Även om filterhouse inte känns som det hetaste och mest spännande är det så att jag längtar tillbaka dit.

Mats Almegård

PATTY GRIFFIN

Children Running Through

ATO/SHOWTIME

Patty Griffin bekräftar en misstanke jag länge närt – de största sångerskorna finns inom country. Dolly Parton och Emmylou Harris har, bland många andra, imponerat gång efter annan med sina sånginsatser i både egna och andras produktioner. Emmylou Harris har ett finger med i spelet även på *Children Running Through*, men i jämförelse med Patty Griffin själv gör hon inget bestående intryck här. Låten det gäller, *Trapeze*, är en klassisk countryballad baserad på gitarr och vackert sammanflätade röster. Det finns fler känslomässiga ögonblick på den här skivan, uppbländande med obligatoriska gitarrdrivna låtar med Dylanesque pratsång.

Det är just i de lugnare låtarna som Patty Griffin är som bäst, det är då hennes kristallklara röst kommer till sin rätt och melodierna tillåts ta den plats de förtjänar. Det är i *Burgundy Shoes* eller Tom Waits-osande inledningsspåret *You'll Remember* som hon känns mest närvarande och sårbar.

Ett genomgående tema på *Children Running Through* är förflyttning, ofta rent av resande. Flera spår utspelar sig ombord på bussar, tåg och andra transportmedel, vilket känns symptomatiskt för Pattys album. Under den välproducerade fasaden skymtar en rastlös själ, ständigt på väg mot något annat, men på något vis fullkomligt närvarande i det som just varit. Klyschigt kanhända, men Patty Griffin är här, just nu, och hon träffar rakt in i hjärteroten.

Emma Rastbäck

MATTHEW HERBERT

Score

IK7/PLAYGROUND

Engelsmannen Matthew Herbert vet man aldrig var man har. Ena gången dyker han upp som Radio Boy,

Wishmountain eller Doctor Rockit, andra gånger gör han antiglobaliseringselektronika kritisk mot mat-industrin. Han har formulerat ett knepigt kontrakt med sig själv där han begränsar sin artistiska frihet och följer dessa regler slaviskt. Så även på *Score*. Men tyvärr är det i stort sett bara överraskningsfaktorn som håller på nya albumet. Musikaliskt känns det inte särskilt spännande. Det handlar här om slick storbandsjazz som påminner mycket om det han gjorde på *Goodbye Swingtime*. Bäst är Cageian-ska pianoexperimentet i *Broken Piano*. *Score* är ett album med musik från olika filmer och det märks tyvärr. På egen hand klarar sig musiken inte.

Mats Almegård

HINDER

Extreme Behaviour

UNIVERSAL

På insidan av Hinders skiva finns det ett gäng bilder på bandet skälades i en bar. Om detta är det extrema beteendet titeln syftar till vill jag hänvisa till vad alla rock'n'rollers gjort i alla tider. Det finns inte heller något extremt med Hinders musik. Lite lagom neo-grunge av samma typ som Nickelback. Låtarna följer samma formel om och om igen, och det går att gissa sig till nästa riff. Som bonus sjunger Austin Winkler naturligtvis med samma röst som Eddie Vedder i Pearl Jam en gång var unik med att ha.

Mikael Barani

THE HOLY KISS

Shot Love On a Back Lane

RELEASE THE BATS RECORDS

För stora mängder alkohol, gissningsvis whiskey, uteblivna sömnpiller, lugnande kaos och en korsning mellan Nick Cave och en Tom Waits-imitatör på sång, förenade i en helig kyss med blöta spår av rock'n'roll spetsad med blues, får mig att mitt i berusningen se Thom Yorke i bakgrunden. Vad gör han här?

Jag seglar långsamt ner på golvet där benen svajar ikapp med Ally Pheteplace distinkta gitarr-spel. Vad gör jag här? Ally lever för det här. Hon har aldrig gjort något annat. Frågan är bara hur många som dog på vägen till det perfekta ljudet. Jag befinner mig i hjärtat av det San Francisco som jag aldrig trodde fanns, och här finns fortfarande många hjärtan att svärta ner med tung, skramlig och melankolisk bluesfolkrock som sukter efter dina sittsar från barstolen och sista droppen i din imaginära flaska. Jag minns att jag högt önskade, så innerligt önskade, att de kunde överraska mig och göra något oväntat, dra upp tempot lite och låta instrumenten ta över. Kanske släpa mig fram över golvet. Varför inte lyncha mig för en stund. Men å andra sidan säger man märkliga saker när man är påverkad. Varför ställa in sig i ledet.

Kyss mig.

The Holy Kiss är mitt ultimata utkast till det perfekta fyllemeddelandet till fel person.

Andreas Häggström

JEAN LOUIS HUHTA

Halfway Between the World and Death

SLOTTET

Ett långsamt växande brus, hostningar och diverse prassel. Sedan växer ett gitarrackord in i ljudbilden och bestämmer sig för att stanna. Jean Louis Huhta nya album på fina etiketten Slottet handlar om när-gången gitarrplinkande kombinerat med fältinspelningar och datorgenererade försiktiga ljud.

Han borde inte vara okänd. The Skull Defekts, Cortex, Lucky People Center och The Stonfunkers är band han spelat/spelat i. Han har gjort filmmusik, installationer och mycket, mycket annat. Jean Louis Huhta är ändå en relativt anonym centralgestalt i svensk experimentell musik, mest känd i initierade kretsar. Nya skivan kanske inte kommer ta honom till de breda massorna. Men den kommer definitivt presentera en mer avskalad och närgången bild av herr Huhta själv.

Med sparsmakade beats och elektroniska basmatior är det nog *Helvete* som lyser starkast på albumet. Det måste vara det svävande soundet och den borrande basen som får mig att tänka på Joy Division. Även här finns den ödesmättade svärtan kopplad till något romantiskt vackert. Den utgör höjdpunkten på en genomgående stark, nära och intim skiva.

Mats Almegård

THE JAI ALAI SAVANT

Flight of the Bass Delegate

CITY SLANG/BONNIERAMIGO

Chicagobandet The Jai Alai Savant skivdebuterar och de gör det ungefär som när de spelar live. De blandar friskt. De kastar sig mellan stökig punk/rock och dubbig ska och reggae och det funkas bra, det är intensivt, fullt av energi och svänger finfint. Problemet är att de inte är några låtskrivare av rang, rytmen, gunget och öset ska föra dem in i mål. Men det blir inte riktigt så, det blir lite tjatigt. Coolt och lekfullt – visst – men också planlöst och ofokuserat och utan låtarna som dänger till en så man ramlar omkull.

Martin Röshammar

JOAKIM

Monsters & Silly Songs

!K7/PLAYGROUND

”Att göra ett helt album med bara dansmusik skulle nästan vara som att komponera en skiva helt i F dur”. Orden kommer från Joakim Bouaziz och säger en hel del om albumet *Monsters & Silly Songs*. Precis som titeln. För jämsides med en rad monsterdanslåtar följer ett par rätt knasiga rock/pop-stycken som är oerhört varierande i kvalitet. Det går från trista Nick Cave-imitationer till fantastiskt överstyrda gitarrer, trumdriv och svirrande syntljöd i skivans absoluta topp *Love-Me-2*. Där hittar Joakim helt rätt mellan episka Godspeed You Black Emperor-byggen, Joy Divisions primitiva råhet och Jeans Teams känsla för att blanda elektronik och akustiska instrument.

Mats Almegård

JOHN MAYALL AND THE BLUESBREAKERS

In the Palace of the King

EAGLE/PLAYGROUND

John Mayall har länge tillhört de riktigt stora britiska bluesrockmännen med över 50 plattor, men jag har ändå alltid tyckt att han saknar den rätta tyngden. Kanske är det kvantitetens fel, mängden gör lätt resultatet uttunnat i många fall.

På nya skivan hyllar han den gamle, färgade gitarlegenden Freddie King som avled för drygt 30 år sedan. King var bland de första svarta musiker att förena olika raser i musicerandet på scenen.

Titelspåret *Palace of the King* är ganska tufft även om det inte precis stämmer överens med bluesens grundtanke att sjunga om att leva i kungens palats, såvida det inte är en önskedröm. De flesta låtarna har en lite ”att luta sig tillbaka på tronen-känsla”, ingen direkt äkta drivkraft. Mayall tycker väl sig stå självklar som efterträdare på Kings tron. Visst har han haft och har fortfarande sina passionerade stunder, som i gamla *Mama Talk to Your Daughter*, och soundet är välutvecklat, vanligen med Hammondorgel som tydligt kännetecken. Rösten är dock lite tunn, vilket nu på äldre dagar gör sig ännu mer gällande. Hans styrka är tveklöst munspelet, som tyvärr ligger kvar i fickan under merparten av tiden. Visst är gitarrspelat drivet och skickligt men det blir mer King i repris än en egen variant av originalet. *Goin’ Down* och *Help Me Through the Day* dyker upp i låtlistan, dock i tämligen svaga versioner. Då lyssnar jag hellre till Bryan Ferrys respektive svenska Baba Blues tolkningar. Dessa utstrålar betydligt mer känsla och personlighet. Tröttsamt med maratonslånga gitarrsolon i längden.

Mathilda Dahlgren

JOHNNY JONES

Can I Get an Amen?

SPV/PLAYGROUND

Johnny Jones har varit aktiv sedan 50-talet – en dukig musikalisk hantverkare, men ingen som blivit något stort namn. Och jag blir alltid misstänksam när det framhålls tydligt att en artist har spelat med stora namn. Det brukar tyda på hävdelsebehov och låg kvalitet. Hur i hela fridens namn kan det faktum att Jimi Hendrix sägs ha passerat Jones replokal då och då ha smittat av sig på gitarrspelet till exempel? Hendrix stil sprider sig inte direkt som en epidemi. Nej, det här är lättviktsblues som gör sig bra när man är utsvalten på stilen men inget man aktivt väljer. Inte ens det faktum att det är en liveplatta får det att lyfta riktigt. Jones ser dessutom alldeles för förnöjsam ut på omslaget i sin vita hatt för att man ska ta honom på allvar. Blues handlar visserligen inte bara om lidande, men det behövs lite smärta

i uttrycket för att det ska kännas när man lyssnar. Den enda låten som känns lite tuff är *Can’t Do That*. Men missförstå mig rätt, Jones är inte dålig på något sätt. Det är bara så att många andra stjärnor skiner så starkt att han blir bländad.

Mathilda Dahlgren

KARIZMA

A Mind Of It’s Own

R2/PLAYGROUND

Jag växte upp i Oskarshamn. Varje gång någon festival anordnades (läs: sällan) kunde man vara säker på att få se ett band: Charizma. Stadens lokala hårdrockshjältar som var stora i Estland. Jo, det är sant. För några år sedan deltog de i de estniska uttagningsarna till Eurovision Song Contest. Jag har inte hört bidraget, men jag antar att de fortfarande spelar powerpoppig kristen hårdrock. Även om deras permanentade frisyrer förmodligen förfallit till en något tunnare variant.

Charizma har inget att göra med Karizma. Förutom att de delar ett namn som de stavar lite olika och faktumet att båda göra så välstädat musik så man känner ett starkt sug efter att hamna i rostig spik i underläppen, lyssna på Whitehouses noiseat-tacker i veckor och bli allmänt besvärlig och tvärsur. Där oskarshamnarna gjorde (gör?) pudelrock är Karizma inriktad på organisk house som då och då blir lite djupare och mer teknologisk. Spelar ingen roll, vad han än hittar på är det, som det brukar heta, kompetent. Det innebär oftast att det är rent ut sagt skittråkigt och att musikerna är duktiga. Så även denna gång.

Mats Almegård

KONIE

The Club is Open

RAZZIA/BONNIERAMIGO

Det finns dåliga samlingar. Och det finns dåliga samlingar. Konie berövar oss vår frihet under 54 minuter och introducerar en samling lyckade samlingar på såväl engelska som tyska, loopar och instrumentella experiment smittade med återkommande skramliga gitarrer, svävande elektroniska inslag, beats och charmig varierande accenter på sång, som i sina bästa stunder, förvånande nog, påminner mig om när Ebbot och hans vänner var som bäst, kanske Blur i modern tappning och enstaka guldkorn av Broder Daniel.

Men det är bara ett par trådar av innehållet i denna popsvulst. Sanningen är nog den att den här recensionen inte ens är relevant när du väl läser den. Albumet är ett kantigt utskuret tusenbitars-pussel fördelat på 16 låtar och det kan hända att jag satt ihop bitarna helt fel och vaknar med alla bitarna på golvet i morgon. Jag vet bara inte vart jag vaknar. Jag vet inte vart den här skivan tar mig den här gången. Köp dig en billig mediaspelare, lägg in *The Club is Open* och du har oändliga och oförutsägbara musiksagor att somna och vakna till under en lång tid framöver, jag kan dock inte lova vart du vaknar upp. Kanske hos Djingis Kahn i Berlin, om han bor kvar, eller så är allt bara en dröm, vad vet jag?

Andreas Häggström

JACKIE LEVEN

Oh What a Blow that Phantom Dealt Me!

COOKING VINYL/BONNIERAMIGO

Det finns i mitt tycke något hos Jackie Leven som aldrig upphör fascinerar och intressera. Det faktum att han lyckas, inte förnya, kanske inte ens vitalisera, men i alla fall ge rätt traditionella och kanske lätt trädiga bluesinfall ny lyster. Inte främmande för det moderna, inte främmande för det gamla, inte för respektfull för traditionen. För även om man tycker att man hört tongångarna förr, känns det inte unket, inte ens som att man nödvändigtvis hört det förr, utan mer som ett nickande igenkännande återseende. Det är naturligtvis inte alltid så, det har det väl egentligen aldrig varit, men det lunkande och bluesiga känns också lite som ett gränsland mellan bluesen och den folk den egentligen alltid varit. Skönt att höra, skönt att veta att några man tivitlat på åter visar varför man en gång log.

Magnus Sjöberg

LLOYD*Street Love*

MOTOWN/UNIVERSAL

Här kommer mer musik från Atlanta om sexy ladies och hooooo. Jag är hur trött som helst på denna typ av musik. Tjugoårige Lloyd kommer säkert bli nästa stora r'n'b-succé med sin sammetslena röst och stora självförtroende och visst är det bra musik men det där innovativa som jag gillar inom musiken saknas helt och Usher har vi väl tillräckligt av redan? Det enda som intresserar mig är sista spåret på *Street Love* som är en remix av Spandau Ballets vackra 80-tals ballad *True* där André 3000 och Nas är med.

Therese Ahlberg

JENNIFER LOPEZ*Como Ama Una Mujer*

SONYBMG

J.Lo och maken Marc Anthony har gjort ett hitfyllt spanskspråkigt album med svulstiga radiospelningskörer och smattrande akustiska gitarrer blandat med gråtmilda ballader. Det låter modernt och lagom etniskt för att nå den stora mexikanska delen av den amerikanska befolkningen, men spännande – det är det inte. Snarare förutsägbart och schlage-raktigt. Precis som J.Lo och maken Marc Anthony vill ha det.

Gary Landström

LUSINE*Podgelism*

GHOSTLY INTERNATIONAL/PLAYGROUND

Förutom att *Flat* förekommer fyra gånger skulle detta kunna vara ett helt nytt, varierat och intensivt album från Jeff McIlwain, alias Lusine. Men det är det egentligen inte. Det är en samling remixar som Lusine gjort själv – eller anlitat någon att göra. De olika versionerna låter dock så olika varandra att det bara är att plugga in CD:n och luta sig tillbaka. Aldrig känns det uppreppande och störigt att *Flat* återkommer om och om igen. Med producenter som Apparat, John Tejada, Robag Wruhme, Matthew Dear och Dimbiman bakom spakarna är det naturligtvis inte heller troligt att det skulle stöpas i en form. Dessa producenter har sin egen stil och den överför de på ett redan bra grundmaterial. En fin samling remixar.

Mats Almegård

MACHINE HEAD*The Blackening*

ROADRUNNER/BONNIERAMIGO

Med fyra låtar som klockar in på runt tio minuter visar Machine Head att de inte böjer sig för det lättsmälta. Hela albumet är dryga timmen lång.

Första låtsläppet *Aesthetics of Hate* är en kortis dock. Texten har ett så pass gott syfte att sångaren Robert Flynn vinner många poäng. När Dimebag Darrell sköts skrev konservativa William Grim en hänfull essä om hans fans. Robert Flynn uppmärksammade det på sin hemsida i december 2004 – nu kommer låten tillägnad denna idiot.

Bästa spåret är annars *Beautiful Mourning*, som snyggt balanserar mellan ytterligheter. Tyvärr är jag inte lika nöjd med de långa låtarna. De håller nämligen inte alla för tio minuter. Så bra är inte solona. Så bra är inte refrängen i *Halo* eller *Wolves*. Å andra sidan har de låtarna potential att öppna nya vyer även efter 37:e lyssningen.

Torbjörn Hallgren

MAINLINERS*Mainliners*

CRUSHER RECORDS

Per Bjurman förutspådde redan för fem år sen att Mainliners skulle bli nästa band att följa i Mando Diao och The Hives fotspår upp i yttersta toppen av Sveriges musikelit. Men genombrottet uteblev trots bra recensioner och flitigt turnerande. När man nu är tillbaka med sin andra fullängdare har man övergett den lite skitigare garagerock för en mer välpolerad ljudbild. Det ekar av både 60- och 70-tal och det påminner ofta en hel del om Bad Cash Quartets rockigare stunder. Jag måste säga att jag verkligen skulle unna Mainliners det där efterlängtrade genombrottet, för *Mainliners* är en riktigt bra skiva. Men frågan är om den inte kommer ett par år för sent. Hajpen runt band som The Sounds, The Hives och Mando Diao har mattats av och musikklima-

tet har så sakta börjat förändras. Men oavsett vad som händer så kommer aldrig någon kunna ta ifrån bandet att man med sin självbetitlade uppföljare åstadkommit någonting riktigt bra. Lyssna särskilt på otroligt vackra *A Secondary Truth* och rockiga *Eve-ryday Son*. Ni kanske inte erövrar världen den här gången heller, men jag har i alla fall fallit pladask. Kom ihåg att målet är ingenting, vägen är allt.

Thomas Rödin

TOM MCRAE*King of Cards*

V2/BONNIERAMIGO

Med *King of Cards* är Tom McRae framme vid den svåra fjärde skivan; den som avslöjar huruvida man skulle ha nöjt sig med en försvarlig triss, eller om man kan hålla på i tio år till. Troligtvis har Tom McRae inga planer på att lägga ner efter den här skivan, men den är sannerligen inte spännande nog att få mig att se fram emot en uppföljare.

Det känns ändå som att det är nu folket kommer att ta honom till sina hjärtan. Svulstig, halvändig singer/songwriterrock med Springsteen-ambitioner brukar ha den effekten. Fast sedan kommer det konstigaste – emellanåt skingrar Tom det tråkiga och bryter in med riktigt bra låtar, som trippeln *Keep Your Picture Clear*, *Houdini* och *the Girl* och *Got a Suitcase*, *Got Regrets*. Tidvis påminner han om Damien Rice anno 2003, med en tidig Ed Harcourts lekfullhet. Dock bara under just de här tre låtarna. Resten av *King of Cards* är tråkig.

Emma Rastbäck

JOHN MELLENCAMP*Freedom's Road*

UNIVERSAL

Lite intressant är det ju, faktiskt. Gamle Cougar ger sig i mängd och mycket in i debatten om Amerikas tillstånd, vilken man ju kan sluta sig av titeln. Men det blir egentligen inte mycket av det, på något sätt. Det finns ju ett par formuleringar, och ett par låtar, som biter sig kvar, men i det stora hela blir det egentligen bara ytterligare en i raden av rockplattor med någon form av budskap som försvinner bland låtarna. Jag vet nu inte om det fanns en uttalad politisk tanke med hela plattan, det finns ett par passager som kan tyda på det, men om så skulle vara fallet undrar man egentligen bara om John Mellencamp blivit gammal och grå. För det finns saker på hans tidigare plattor som skulle slå skiten ur det mesta här. Både när det gäller låtar och texter. Om han vill vara kritisk och vilja säga något borde han egentligen bara gå tillbaka ett antal år och studera sig själv, och vi skulle vara så mycket gladare över en ny platta. Om han bara vill vara patriotisk känns det bara dumt. Musikaliskt bjuds heller inga som helst överraskningar, om det inte skulle vara för det faktum att det är så platt.

Magnus Sjöberg

MELOSCOPE*Re: Someone Lost*

KOPASETIC/CDA

Denna skiva består av en inspelning av den första livekonserten med Meloscope (Joakim Milder, Cennet Jönsson, Christian Spering och Peter Danemo). Närheten känns faktiskt på skiva också. Bäst är det när Peter Danemos trumspel ställs i centrum. Tyvärr blommar Milders och Jönssons saxofonspel ofta ut till kakofoniska kaskader alltför ofta. Lite mindre crazyness och lite hårdare tyglar hade varit att föredra.

Mats Almegård

MIDNIGHT SCRAPER*Fast Side, Slow Side*

POPMATE/SONYBMG

Midnight Scrapper spelar samma slags barfota rock'n'roll som Black Crowes. Det är inget nyskapan-de, men mycket klicheér i form av cigaretter, långt hår och päls. Deras rock'n'roll är alltså bluesig, långt ifrån hårdrocksbaserad. En motsats till Crashdiets debutplatta, även om många lyssnare skulle klassa båda som sleaze- eller glamrock.

Jag förstär varför *Baby Let Me Make Up Your Mind* blev förstasingel. Det är en snabb rökare som visar upp Midnight Scrapper när de är som bäst. På *Fast Side, Slow Side* finns det dessutom lite långsamma ickerökare, precis som titeln avslöjar. De är inte lika bra som de snabbare grejen. Detta är

musik som tyvärr inte skapar någon nytändning för mig, bara en känsla av nostalgi. Men andra kommer garanterat falla dit.

Torbjörn Hallgren

MIND KAOS*Aventura*

SOUNDISM/PLATFORM MUSIC

Västeråsduon Mind Kaos ger ut en apitretar-EP inför kommande albumet *Superstar*. Istället för att bli nyfiken blir effekten dessvärre tvårom; avsmak och mättnad.

Produktionsmässigt är singeln *Aventura* tunnluftig latinopop. Sängen försöker primitivt och enträget locka till höftskak och byts sedan av med intetsä-gande everybody-on-the-dancefloor-rap. Det – i en intern jämförelse – mindre sliskiga spåret *Rena rama festen* pekar med små myrsteg i rätt riktning, men tro för den sakens skull inte att det är något att hurra över.

Erik Hjortek

MISS MATCH*Just Push Play*

HAWK/UNIVERSAL

Ännu några som tar steget från Melodifestivalen till verkliga världen. Emma och Carin levererar fläsig och smätt elektronisk popmusik utan att sikta på något mer än att bli kända. Det svänger lite då och då, ljudbilderna är lagom modern utan att stöta bort alltför många radiolyssnare och tjejderna sjunger tillgjort och pseudodramatiskt vare sig ämnet är kärlekstörst eller barnagörande. Allt handlar om hur stora refrängerna är. Men i längden blir det erbarmligt tråkigt.

Gary Landström

MOLIA FALLS*A Support Entry Title EP*

TRUST HILL NORTH RECORDINGS

Instrumental och mörk, drömsk pop-rock, det är vad det handlar om när Molia Falls fyra medlemmar slår sina påsar ihop. De spelade in en debutdemo redan 2002 och de hade en fullängdare på väg ut i USA hösten samma år. Det blev aldrig så men sedan 2005 är de på gång igen och de gör verkligen sin grej, det är storslaget, postrockigt och fantasieg-gande. Men samtidigt lyckas de inte få mig att hålla koncentrationen uppe under fem låtars lyssning. Det blir väl drömande, väl vagt i kanterna men de har något på kornet som kan bli riktigt bra med lite vässning.

Martin Röshammar

THE NOTORIOUS B.I.G.*Greatest Hits*

BAD BOY/WARNER

Ett par nya spår, ett urval av hits och annat smått och gätt kan inte skyla faktum: Diddy och Biggies morsa vill bara tjäna lite mer pengar på befintligt material. Mer tid än så vill jag inte spendera på denna onödiga platta.

Gary Landström

OI VA VOI*Oi Va Voi*

V2/BONNIERAMIGO

Brittiska Oi Va Voi står med ena foten i östra Europa och den andra i traditionell popmusik. Bandet har tagit judisk folkmusik och gett den en modern remake. Ett oerhört lyckat drag, *Oi Va Voi* är en spännande upplevelse för musikäro. Utbudet av låtar är minst sagt varierat. Ibland är det svårt att tro att det är samma band som lilar skivan igenom. Den gemensamma faktorn för alla låtar är passion. Sångerskan Alice McLaughlin sjunger med en röst som både kan vara varmt klibbig och skärande klar. Samma sak gäller musiken som sträcker sig från polkastuds till smekande blåsarrangemang.

Mikael Barani

ONO*Yes, I'm a Witch*

ASTRALWERKS/UNIVERSAL

Någonstans mittemellan en tribute- och en remix-platta – där landar Yes, *I'm a Witch*. Det är inga renodlade remixar eftersom de 17 artisterna – från Peaches och Le Tigre till Spiritualized och Cat Power – nästan uteslutande spelat in musiken själva. Men med tanke på att de lånar Yoko Onos sång från originalversionerna av låtar som *Kiss Kiss Kiss* och *Sisters O Sisters*, så är det ju inte heller en hyllnings-

skiva. Men oavsett vad man kallar den så är *Yes, I'm a Witch* en fascinerande skiva och ett behjärtansvärt försök att rikta strålkastarna mot en begåvad artist som än idag står i skuggan av sin världsberömda – sedan 27 år avlidne och helgonförklarade – make.

Behjärtansvärt för att hon förtjänar det. Fascinerande för att den fullkomliga dissekeringen av Onos låtar exponerar dem totalt. Dansmixarna blottlägger de i överkant vaggvisenaiva melodierna medan popmixarna, å sin sida, belyser och utnyttjar möjligheterna i de öppna låtstrukturerna. Det är ingen helgjuten platta. Den kommer inte att hamna på många årsbästaistor. Det är snarare en anatomilektion i låtskrivande – men som sådan är det ytterst tveksamt om det kommer att släppas någon bättre i år.

Dan Andersson

OPTIMO

Walkabout

ENDLESS FLIGHT/IMPORT

Ena halvan av duon Optimo, Jonnie Wilkes, bjuder in till fantastisk mix-CD! Titeln lånar han från mixens första spår – Throbbing Gristles *Walkabout*. Redan där känns det fint. Startar man en mix med huvudsakligen minimaltechno med att släppa ut gammelgalningarna i TG är man halvvägs hemma. Att Wilkes sedan blandar minimalmästerverk av Marc Houle med hårdare grejor som Pan Sonic gör inte det hela sämre. Men det är ändå när han låter Shane Berrys blippande dansgolvsbomb *Fillertet 2* övergå i de sökande gitarmattorna i Boris *My Machine* som det börjar likna mästerverk. Suicides *Radiation* plockar tillbaka 4/4-drivet och runt hörnet lurar minimalmästaren Thomas Brinkmann med *Momomexico*. En klockren mix. Enough said.

Mats Almegård

DOLORES O'RIORDAN

Are You Listening?

SANCTUARY/BORDER

Lite tudelat känns det faktiskt. Rösten från Cranberries, som kunde kombinera det fula och vackra, ofta samtidigt, och som jag lärde nära en ordentlig hatkärlek till, är här igen. På något, jag vet inte, obehagligt, kanske, sätt, känns det som efter Spice Girls splittring. Där alla gjorde rätt taffliga figurer, fjärrs en som faktiskt sköt rakt i mitt musikalskande hjärta, om än sporadiskt och aldrig därefter.

Det känns faktiskt som att en parallell till Mel C inte är helt malplacerad. För det är ofta pop med kraft utan att bli power, så att säga, även om de obligatoriska folkfällorna finns kvar. Med både sammet och törne, med både innovativ kraft och med positiv slentrian. Okej, i längden finns det tendenser till att bli inte bara lite trist, utan kanske till och med lite unket, men det finns en energi och glöd som jag inte trott Dolores kapabel till de senaste åren. Ett par av spåren blir lite väl mycket försök till antingen för hård pop eller folkflirt, och det känns lite trött, faktiskt. Men ändå. Lite överraskande om än inte fullständigt helgjutet.

Magnus Sjöberg

PIA FRAUS

Nature Heart Software

SEKSOUND/IMPORT

Pia Fraus förflyttar oss till det tidiga 90-talets shoegazing/dreampop. De estniska konstskoleelvernas fascination för My Bloody Valentine förde dem samman och låg till grund för musikskapandet. Fyra skivor senare hörs fortfarande deras insnöade My Bloody Valentine-sound tydligt. Men de når långt ifrån deras maktighet, utan låter mest som en droppe i det mer och mer uttorkade shoegazehavet.

Camilla M Hansson

PIMENTOLA

Misanthropolis

COLD MEAT INDUSTRY

Finska Pimentolas nya album *Misanthropolis* är zombieambient, elstöselectronica, kattslaktaropera. Byggt på en grund av finsk mytologi. Jag tar mig igenom hela skivan med skräckblandad förtjusning, stundtals får den mig att se mellan fingrarna som första gången jag såg på *Alien*. Men överlag är den väldigt metallfabriksenformig, som i *The Stars Hangs Like Lamps From a Sky of Steel*. Kan tänkas att detta faller ett eller annat ambient/noisefan på läppen!

Camilla M Hansson

GRANT LEE PHILLIPS

Strangelet

COOKING VINYL/BONNIERAMIGO

Det är lite kul med artister som skaffat sig en kärna av ett sound men ändå inte är bundna till det. Så där så att man hela tiden känner sig trygg och säker i vad man får, men också bjuds med till andra sound och oväntade vändningar och musikaliska platser. Grant Lee Phillips är en sån artist. I alla fall i mitt tycke. För hans singer/songwriterutflykter i både den raka ärlighetens balladforum och den både klassiska och neopsykedeliska popvärlden, ibland samtidigt, ger dels spelrummet och dels grunden för att göra det – dessutom i en kontext där inget annat egentligen är möjligt. Det går inte att göra sån här musik utan att ta ut svängarna, även om det ibland blir lite mycket 60-talsflirt. Och lika tacksam för det är jag. Här finns ett par spår som kanske reser förbi utan att göra intryck, utan att ens göra stopp, men ett rejält sjok av superba alster, både med och utan det obligatoriska tuggmotståndet. Till och mer ett par låtar som för en tillbaka till gamla Grant Lee Buffalo, som för en tillbaka en 15 år i tiden. På gott och ont. Men visst är det kul att återse gamla vänner. Speciellt om de har något av en plats i ens hjärta.

Magnus Sjöberg

RAW ARTISTIC SOUL

You Get Rhythm Too

GOGO MUSIC

Det är någonting som väcker lust i mig med namnet Raw Artistic Soul. En förnimmelse av något genuint, hantverksmässigt och retrolystrande. En eldsjäl i stickade tröjor. Efter att ha vaggats in i ömsom sömn ömsom trance av denne tyska instrumentalmusik känner jag mig därför aningen besviken. Vileledande reklam. Här finns inga spår av soul. Här finns heller inga spår av någon rå artistisk sida.

Den korrekta benämningen och sorteringen för *You Get Rhythm Too* är "Snabb hissmusik", eller "loungearmusik". Alltsammans så kliniskt sammansatt att intresset raskt tynar iväg. Det hade kunnat leva och svänga som Tingsek... viljan hörs någonstans i bakgrunden, men kommer aldrig längre.

En liknelse skulle kanske kunna dras med Air Bureau, men på samtliga punkter där de lyckats havererar Raw Artistic Soul till följd av sin rena, modernt tappade, muzak.

Erik Hjortek

THE ROBBER BARONS

Kerosene Communion

HOME WRECKORDS

Kerosene Communion får mig att tänka tillbaka till början av 90-talet då Levellers blandning av folkmusik och rock härjade på topplistorna. Och det handlar inte bara om nostalgi för det här faktiskt riktigt bra. The Robber Barons, med sina rötter i Kalifornien, har dessutom adderat en gnutt country till folkrockkonceptet och resultatet är övertygande. Liksom sina musikaliska själsfränder i kanadensiska Clumsy Lovers har man ett gott öra för catchy melodier och stämsången sitter som en smäck. Det låter ungt och hungrigt så döm om min förvåning när det visar att medelåldern i bandet ligger närmre 50 år. Men det hörs att det här är musiker som spelat tillsammans ett bra tag, det är tajt och välspelat. Det svänger riktigt rejält i låtar som *Still, Even Though* och *Mountain Time*, men kanske hade man kunnat skipa någon av albumets lugnare låtar som inte riktigt håller samma klass. Adderandet av violin och dragspel ger dessutom en fyllig ljudbild och ibland är gåshuden nära. The Robber Barons är just nu ute på en omfattande turné i hemlandet, men förhoppningsvis kommer de en vacker dag till en stad nära dig. Vemodspop i glättig americanakostym.

Thomas Rödin

JOSH ROUSE & PAZ SUAY

She's Spanish, I'm American

BEDROOM CLASSICS/PLAYGROUND

Jag är så besviken. Och jag är så frestad att göra en hätsk jämförelse mellan Paz Suay och Yoko Ono – en yttre kraft som kommer in i bilden och fördärvat något som en gång varit så bra.

Josh Rouse har dock alltid varit ganska ojämn, och det har aldrig gått att lita på att hans nya alster

ska hålla hög klass. Tyvärr är det bara *Under Cold Blue Stars* och *Dressed Up Like Nebraska* som är riktigt magiska. När *Subtítulo* landade på skivdiskarna förra våren blev förhållandet med spanjorskan Paz Suay smärtsamt påtagligt för alla oss som fallit för den vemods-Josh som sjöng *Miracle* så gruvligt innerligt ett halvt decennium tidigare. Vi fick istället strandraggar-Josh.

I grunden anser jag att förändring är av godo, men jag tvivlar på att det här är rätt musikalisk väg att vandra. *She's Spanish, I'm American* inleds förvisso med den charmiga och smått somriga *Car Crash*, en bitterljuv duett om döden. Sedan går allting snett. Slarviga och missanpassade fusktrum-mor blandas med Paz viskande stämma och hurtiga arrangemang, medan Josh själv knappt märks av. Katastrofen, och besvikelsen, är ett faktum.

Det är trevligt att Josh funnit lyckan, jag menar inte alls att vara missunnsam. Inland bör man bara inte blanda samman privatliv och arbete.

Emma Rastbäck

RUN DMC

Live at Montreaux

EAGLE/PLAYGROUND

Run DMC är kanske den hittills bästa hiphopgruppen. Enligt mig har de lagt grunden till mycket av den musik som görs i dag. Gruppen bestod av Joseph "DJ Run" Simmons, Darryl "DMC" McDaniels och den nu avlidne Jason "Jam-Master Jay" Mizelli. Gruppen splittrades efter att Jam-Master Jay blivit skjuten i deras inspelningsstudio i Queens 2002. Run DMC slutade att uppträda live viket gör denna liveinspelning från Montreux 2001 lite unik.

Låtarna är de gamla klassikerna som till exempel *It's Like That*, *It's Tricky*, Aerosmith-covern *Walk This Way* och *Down With the King*. Och ett långt medley där de blandar Rock Box, Sucker MC's, Freestyle och Beats to the Ryme.

Ja, alla deras bästa låtar är absolut med, förutom *My Adidas*. Det sköna med liveversionen är att man får höra publikens respons på deras mellansnack och spontana scratchande och beat-boxande. Schyst att kunna dra av en liveversion då och då men inget att lyssna på hela skivan igenom. Den är lite skrikig att lyssna på i ett kör eftersom ljudkvaliteten inte räcker hela vägen fram. Hade jag däremot varit på konserten hade jag varit i extas.

Therese Ahlberg

SEAR

Lamentations of Destruction

DYNAMIC ARTS/BORDER

Jag har lyssnat på detta album om och om igen utan att fånga upp i snärjorna av döds- och svartmetall. En stor anledning till det är att finska Sears påfallande ofta nöjer sig med alltför enkla riff och mangel utan fines. Låtarna *Hate & Scorn*, *Crowned With Horns* och *Fire & Death* är typexempel på den sortens raka väg där allt som gäller är att röja för allt vad tygen håller. När bandet viker av från det hållet, som i sorgliga *Pedon Käsky* och melodiska *The Burning*, lyckas de beröra mycket bättre.

Till nästa platta vill jag ha genialare melodier och en känsla av marscherande, mörka finska tallar i riffen.

Torbjörn Hallgren

SEVENTEEN EVERGREEN

Life Embarrasses Me on Planet Earth

LUCKY NUMBER MUSIC

Att Seventeen Evergreen är ett band som diggar naturen kan vi avgöra inom några minuter in på denna debut. Flummigt, lumligt och slingrande tar de sig igenom albumet med hackspetts- och syrsamplingar, drömska musikarrangemang och mum-melsång, och ger oss en slags laidback naturpop med electrovibe. Något som skulle kunna tonsätta vilken John Bauer-målning som helst alltså.

Andaktsfullt och försiktigt bjuds vi in på harsyra och granbarrste vid en murken stubbe och vid några tillfällen är det riktigt vackert. Drömska solnedgångar och njutningsfull ensamhet och allt det där ni vet. *Sazerac* är en låt som bjuder på just detta, och är definitivt skivans höjdpunkt. Men efter så där halva skivan börjar vi skruva lite på oss. Det lugnande har övergått till något sövande, och det till synes interna flummet vet ingen hejd utan lallar vidare med planlöst jammande och sega, uppre-

pande beats. Tyvärr känns trädens svajande inte längre lika fascinerande, barteet har kallnat och vi börjar spela på mobilen och tänka på om vi inte ska dra oss hem och tvätta håret.

Nina Einarsson

SHEBANG

GO! GO! GO!

PLUGGED/BORDER

Med en medlem utbytt är Shebang tillbaka med en tredje skiva. Men inte mycket har hänt; det är fortfarande skrikigt, innehållslöst och larvigt. De två tjejerna i sina blonda, respektive svartfärgade, hår sjunger saker som "I only care for rock'n'roll" och "You make me itch/I'm not your bitch". Det är lika svårt att se meningen i det här, som det är att blunda för att Shebang är en massprodukt av en kommersiell skivindustri som mer och mer börjar likna ett skämt. Och att de dessutom väljer att avsluta skivan med att göra en cover på Kim Wildes *Kids in America* gör mig bara trött. Det är så fruktansvärt ooriginellt.

Linda Hansson

SHITDISCO

Kingdom of Fear

FIERCE PANDA/BORDER

Skivan har samma namn som rawkjournalisten Hunter S. Thompsons självbiografi. Och det är fest, fest, utflippad fest. Punkdisco, påverkad av såväl Gang Of Four som Art Russel, i ett furiöst tempo.

Jämfört med andra "new rave"-akter, rock och dans förenat i en slags Robert Broberg inspirerad estetik, känns Glasgows Shitdisco intressantare, de är lite bättre på att snickra låtar. *Kingdom of Fear* lyfter vilket dansgolv som helst. Nyktert sätt blir det festliga lätt tråkigt när det till föregångare som The Rapture och Franz Ferdinand inte tillför så mycket mer än fler taktslag.

Johan Lothsson

SKELETONS AND THE KINGS OF ALL CITIES

Lucas

PLAYGROUND

Det här är nog en skiva som gemene man skulle kalla ganska svår. Matt Mehlan och hans bandkollektiv har helt enkelt bestämt sig för att strunta i alla musikaliska lagar och regler och skapar sin egen lilla genre med hjälp av sköna grooves och mystiska ljud. Hade Brian Wilson fått höra det här under sin smile-era så hade han antagligen blivit kär vid första lyssningen. Själv så är jag lite splittrad, visst är det innovativt så det förslår, men efter att ha lyssnat igenom skivan är jag alldeles matt. Det blir för mycket skrik och skrän, och musik måste inte automatiskt vara bra bara för att den är lite flummig. *Lucas* rymmer en handfull begåvade melodier, men de har nästintill utplånats av alla pålägg och konstiga effekter. Ett Mecka för er som älskar 19 minuter långa låtar där sju minuter bara är kontant tystnad. Själv håller jag nog med gemene man i det här fallet. Svårt, pretentiöst och tämligen meningslöst.

Thomas Rödin

THE SKULL DEFEKTS

The Skull Defekts

RELEASE THE BATS

Djävulen vad det sprakar och bråkar om göteborgska konstrockarna The Skull Defekts. Jean-Louis Huhta har ett förlutet i både Stonefunkers och Lucky People Center, Henrik Rylander var med i Union Carbide Productions men har pysslat med ljudkonst sedan Erik Fichtelius gick i kortbyxor. Nästan i alla fall. Joachim Nordwall har också ett förlutet i hur många projekt som helst, senast i november släppte han sin solodebut under namnet The Idealist och här liksom där handlar det om rytmer, klanger och ett väldigt närgånget fysiskt utforskande av ljud. Det är mer ljud än musik men ändå är det vackert. På något sätt. Det tar sig i alla fall in i hjärnan utan att släppa taget.

Martin Röshammar

SONIC REIGN

Raw Dark Pure

METAL BLADE/BORDER

Sebastian spelar trummor och Ben sköter sång, gitarr och bas. Denna duo, som jag misstänker har sitt säte i Tyskland, hette tidigare Megiduo och spelar fartfylld svartmetall av modernt snitt. Då det är en genre som jag i princip är helt obekant med

vet jag knappt vad jag skall kommentera men jag slås i alla fall av kraften i inledande *Deceit Doctrine*. Fortsättningen på skivan går i samma linje men jag känner mig mätt redan innan halvtid. Trots min skrala kännedom tycker jag mig ha hört detta förut och liknade tankebanor brukar inte vara positivt.

Roger Bengtsson

STANDFAST

Beneath And Beyond

BY JAMES/BEASTIE MUSIC

Standfast slog igenom med hyfsat dunder och brak redan för sex år sedan med hjälp av singeln *Carcashes*. De låg på storbolag och var verkligen på gång. Istället tog duon en paus. Först för två år sedan kände de att det var dags. De åkte till Devon i England och jobbade i fem veckor med att göra låtar. Sen kom rutinerade producenten Christer Lundquist in i matchen och de har lyckats, verkligen lyckats på egna skivbolaget Beastie Music Records. De har hittat ljudbild, lågmäld men ändå storslagen, kompakt men ändå dynamisk. Jag tycker om countrykänslan, vemodet och charmen som finns hos Standfast som knappast lär få några hittar som välter några kiosker den här gången. Men istället har de gjort en riktigt bra samling låtar som passar perfekt en vår som den här, när solen skiner varmare än vanligt redan i mars.

Martin Röshammar

SUMA

Let the Churches Burn

SPEAKERPHONE

Det mullrar i marken och saker faller ner från hylorna, nänstans ifrån kommer trummor, massor av trummor, himlen mörknar och ett regn börjar falla.

Suma från Sverige härjar nänstans i landskapet mellan Neurosis och Sunn0))) och gör det riktigt, riktigt bra. Det är tungt som fan, laddat, intensivt och aldrig tråkigt. När man spelar sådan här musik är det lätt att man försvinner ut i nån slags metalversion av hippiefum, men Suma har hela tiden ögonen på målet och manglar medvetet lyssnaren precis dit de vill. Det är mycket prat-samplingar på skivan, men de tar aldrig uppmärksamhet från helheten utan passar in perfekt. Hälften av låtarna är över tio minuter varav skivans sista ligger på 18.

Mathias Skeppstedt

SUSA

Små rara hemligheter

IMPORT

Det här är inte min kopp te. Det blir en helt ny erfarenhet för mig när *Små rara hemligheter* försvinner in i skivspelaren och i utbyte lämnar visor baserade på marimba, kontrabas och sång, somliga som små sagor och andra som smått meditativa mantran. När Susas debutalbum drygt 40 minuter senare tystnar är jag inte övertygad. Bara förvirrad och avskräckt. Konstmusik, om än uppblandad med folkmusik och modern jazz som här, kräver ett visst mått av förtäring för att trollbinda.

Emma Rastbäck

SVANTE THURESSON OCH VÄNNER

Svante Thuresson och vänner

PARLOPHONE/EMI

På mer gott än ont vet man ju alltid var man har Svante Thuresson. Det känns lite tryggt, och framför allt känns det som att det ännu finns någon koppling till klassisk svensk populärmusik, genrefriat. Svante är en ikon, både hos lyssnare och musiker och sångare. Det är också förmodligen därför som denna duettskiva är så brokig när det gäller partners, från Dregen till Anne-Lie Rydén. Men det leder också till att inget egentligen blir speciellt överraskande eller kontroversiellt. Allt låter egentligen som man tror att det ska låta. Det som väl egentligen bryter mönstret är den ändå rätt vitala versionen av *Ain't No Sunshine When She's Gone*, här kallad *Inget solsken utan dig*, som står sig bra. Annars är det rätt förutsägbart i helhet. Men, som sagt, man vet alltid vart man har Svante. Och det finns alltid en kvalitetsgaranti. Bra, men utan de där utsvävningarna och extra svängarna man så gärna skulle sett när så många olika partners och musiker från så olika genrer är med. Plus för det snygga *Sgt. Pepper*-inspirerade omslaget.

Magnus Sjöberg

TEN EAST

Extraterrestrial Highway

ALONE/BORDER

Förutom att *Extraterrestrial Highway* är ett av de sämsta namn på en skiva jag nånsin sett så spelar bandet jamrock, ett skällsord i min värld. Det är instrumentalt, otroligt trist och väldigt långdraget. Första låten är ett tio minuter långt gitarrsolo till ett trist midtempokomp som får en att börja längta efter en repris på Alf eller vad som helst. Allt fortsätter i samma bredbenta midtempostil, med samma extremt jobbiga gitarrljud, solo efter solo efter solo. Snälla nån, hjälp mig!

Mathias Skeppstedt

TESTAMENT

The Spitfire Collection

SPITFIRE/PLAYGROUND

Låt mig gissa. Den huvudsakliga aktören bakom det här släppet är... skivbolaget Spitfire? Och den huvudsakliga skälet är... pengar? Och den konstnärliga aspekten i *The Spitfire Collection* är... obefintlig.

Så vad är det då för en platta? Jo, alla låtar som Testament gav ut på Spitfire mellan åren 1999 till 2005. Helt meningslös. Som tur är för skivbolaget så finns det klassiker att hämta från den tid då Testament på allvar utmanade Metallica, eftersom Testament via Spitfire har gett ut både en live-platta och en nyinspelning av gamla låtar.

En grej vill jag gnälla särskilt på. I sleeveen finns en sorts "introducing the band" av nån redaktör på nån tidning. Där pushar han för "klassikern" *Let Go of My World*. För det första – den låten är knappast en klassiker, möjligen en personlig favorit. För det andra – låten är inte ens med på det här albumet! Varför då nämna den överhuvudtaget?

Jag hade hellre lagt mina pengar på *The New Order* från 1988, en platta varje barn på denna jord borde äga. Eller vänta på Testaments kommande studioplatta.

Torbjörn Hallgren

THEE MERRY WIDOWS

Revenge Served Cold

PEOPLE LIKE YOU/BONNIERAMIGO

Vore det inte för Miss Emma von Sluts matta röst hade psychobillybandet Thee Merry Widows kunna ha varit riktigt kul. De snabba låtarna är riktigt svängiga, och när bandet tar ner tempot finner lyssnaren ett mörkt och ihåligt djup. Det enda som fattas är som sagt att sånginsatsen är lika vital som instrumenteringen.

Mikael Barani

THEE MORE SHALLOWS

Book of Bad Breaks

BORDER

Dee Kesler är en man stöpt i samma form som Trent Reznor på så sätt att han har en tendens att låsa in sig i studion alldeles för länge, och jobba på sin musik alldeles för mycket. Men visst, ibland hjälper det, men ibland så går man också vilse bland alla möjligheter. *Book of Bad Breaks* är dock lite enklare och mindre överproducerad än förra plattan *More Deep Cuts*. Men jag tycker ändå nänstans att Thee More Shallows ganska enkla pop skulle vara mycket bättre om den just behöll sin enkelhet, men det är ju som sagt inte Dee Keslers grej. Det är mycket billig casiosynt blandat med stråkar, smådistade gitarer, syntar, trummor, blås och allt annat som kläms in i dessa lite sorgsna popdängor. Men det hela blir för likartat i slutändan och när skivan är slut minns man bara alla ljuden.

Mathias Skeppstedt

THUNDER EXPRESS

Republic Disgrace

RAZZIA/BONNIERAMIGO

Tanken var att Thunder Express andra platta skulle låta lite som Fleetwood Macs *Then Play On* eller Stones *Some Girls*, enligt Mattias Bärjed som producerat plattan. Riktigt så blev det kanske inte. För det första kommer Stones-influenserna på den här plattan från *Let it Bleed* och ingen annanstans. Eller näja *Jumpin' Jack Flash* och *Exile on Mainstreet* kan väl inte uteslutas. Sångerskan Jaque medverkar starkt till den känslan. På titelspåret följer hon "Strängens" sång, men kvider och vrider på stämbanden så hon låter som ett förvrängt eko. Mycket *Gimme Shelter*-varning. Jag kan förstå tjusningen med det här grep-

pet, men samtidigt sågade jag The Datsuns senaste platta jäms med fotknölnarna på grund av liknande tilltag. Thunder Express lyckas dock ro det hela i land. Varför? Bättre melodier, bättre texter och snyggare gitarrlicks är svaret. Och till skillnad från Datsuns lyckas Thunder Express få till ett sjuhelvetes sväng. Ändå är det de mer lågmälda spåren som lyckas knocka mig den här gången; *Leaving With Ease* och *Everybody Knows About a Broken Heart* vars texter är signerad Kenny Håkansson. Inte att förglömma *Matrimotion* som påminner om Lynyrd Skynyrd's *Simple Man*. Denna är dock en av Ebbots textbidrag. Även Nathan Larson och Roberts kusin Anders Osbourne har bidragit med texter. Ska jag hitta ett minus på den här plattan så är det bristen av soulblås som förgyllde föregångaren, men det är en petitesse.

Annica Henriksson

TREANTI

Invisible Lines

SWINGKIDS/BORDER

Det svänger tungt om det åtta personer stora reggaebandet från Göteborg. Basen har rätt slags driv och varenda taktslag sitter där det ska. Treanti levererar kompetent melodisk roots reggae, starka låtar med bra melodier, och serverar dessutom meningsfulla texter om sociala orättvisor, kamp och om att stå upp för sin sak. Så långt allt väl.

Men det är någonting som stör. Nämligen att Kristofer Astemo och Pontus Forslund sjunger på engelska och försöker få till en Jamaica-dialekt. Det låter inte oävet men gör samtidigt att materialet andas plagiat och inte riktigt förmår att stå på egna ben. För vad är det för mening med att försöka låta så lik musiken från Jamaica som möjligt? Med exempelvis svenska texter hade resultatet blivit ett helt annat. Mer självständigt. Men i livesammanhang fungerar greppet förmodligen alldeles utmärkt.

Robert Lagerström

VANNA

Curses

EPITAPH/BONNIERAMIGO

Redan på 1700-talet konstaterade den engelska filosofen George Berkeley att vara är att synas. Kanske är det den anonyma och trista plastfickan som omsluter *Curses* som spelar mig ett sprätt, men jag tycker inte att Vanna syns tillräckligt.

Trots att producenten Matt Bayles bidragit till att Mastodon och Norma Jean släppt några av de senare årens bästa plattor nås inte samma resultat med ett albumdebuterande post-hardcoregång från New England. Hårda skrik och en del lika hårda riff till trots saknas det där lilla extra.

Roger Bengtsson

VINTERSORG

Solens rötter

NAPALM RECORDS

Jag är väl egentligen fel man att uttala mig. Har ju bara lyssnat på Borknagar högst sporadiskt och givit projektet Fission några chanser utan att lyckas bli begeistrad. Fem tidigare skivor och en mini-CD har det tidigare kommit under namnet Vintersorg med Andreas Hedlund som huvudsaklig motor. Inte en enda låt har jag hört. Nu vet ni det.

Blandas folkmusik och svart metal blir resultatet tydligen nordisk folk metal. Musikaliskt komplexitet där avvägningen mellan folkinslag och hårdare partier är till full belåtenhet. Naturromantiken som genomsyrar texterna är verkligen välarbetad och än en gång är det så irriterande att den inte bifogats mig. *Solens rötter* är ingen skiva som sätter sig direkt men det är både vackert och spännande så jag kommer inte ge upp i första taget.

Roger Bengtsson

VIOLENT WORK OF ART

Automated Species

SWEDMETAL ROCKS/SOUND POLLUTION

Detta är Violent Work Of Arts andra släpp på Swed-metal Rocks, ett skivbolag som kämpar underifrån med rutinerade akter som Glorious Bankrobbers och 220 Volt i stallet. Frågan är om Violent Work Of Art kan lyfta skivbolaget till högre höjder.

Sedan drygt tio år tillbaka spelar bandet arg industrimetall. Det fortsätter de med på *Automated Species*. Och vad jag gillar med detta album är att det är enormt okompromissat. Det visar sig positivt

i egensinniga *Silence is the Enemy*, särskilt mot slutet som jag känner starkt för – trots att det enligt konstens regler är för långt. Tyvärr har det också dåliga sidor, och en hård producent hade bett bandet skriva om de hurtiga "Life can be so complicated"-bitarna på låten *A Sad Creation*.

Hur som helst så är det här argt och bra. Och trots att bandet visar på musikaliska brister då och då så tar de igen det med äkthet, energi och snickarglädje.

Torbjörn Hallgren

WITHIN TEMPTATION

The Heart of Everything

SONYBMG

På tio år har holländarna med Sharon Den Adel i spetsen blivit gigantiska. Frågan är om de inte nådde sin peak med 2004 års välförtjänta storsäljare *The Silent Force*. Den hade så gott som allt man kan önska av kommersiell goth metal; melodierna, storslagenheten, balansen mellan hårt och lugnt och några rackarns bra låtar.

Vi snackar fortfarande om samma band så räkna med att det är stämningsfullt, pompöst och fläsigt som en hel farm fylld av bacon. Samtidigt undrar jag var de klockrena melodierna tagit vägen. Någon ny *Stand My Ground* har jag svårt att hitta och jag hänger lätt upp mig på att det blir några skopor med ingredienserna Sharon med smäktande vibrato, piano och stråkar för mycket.

Roger Bengtsson

YOUNG BUCK

Buck the World

INTERSCOPE/UNIVERSAL

Young Buck, medlem i 50 Cents gäng G Unit, gillar ordlekar. På sin förra skiva döpte han om sin hemstad, countrymeckat Nashville, till Cashville och den här gången kan man anta att ordet Buck i albumtiteln står för ett något starkare uttryck. Han gillar uppenbarligen också att göra tecken med händerna. I bookleten till *Buck the World* ger han först logiskt fingret till hela världen för att på de följande bilderna göra segertecken och peka mot kameran. Att Young Buck är en tuffing lär inte undgå någon vilket hans tatuering med dubbla pistoler på magen och uppväxt som langare ger en vink om.

Med producenter som Dr. Dre, Lil' Jon och Eminem och gästartister som den store Snoopy, Trick Daddy och givetvis också femtencentaren själv så är *Buck the World* en väldigt genomarbetad och solid produkt. Överlag finns det mycket snygga hooks och även om jag aldrig varit något större fan av G Unit så svänger Young Buck rätt bra. Favoriter är den ödesmättade *Get Buck* och titelspåret där Lyfe lägger en riktigt snygg refräng. I *Buss Yo' Head* känns det som en av mina favoritrappare, Big Punisher, rest sig ur sin big size-kista. Även om jag tycker det är tveksamt att kalla Nashville för södra USA så har Young Buck onekligen ett schysst flottigt sound från södern.

Isac Nordgren